

T H

www.burmeseclassic.com

N

E

cOvEr tk

သိုးရောင်း

မြန်မာ့နိုဒ္ဓဘာတ်ပြေဆောင်ရွက်

ထုတေသနီး

SHWE THAMIE PUBLISHING HOUSE

www.burmeseclassic.com

အနုတေဘာ့တဗ္ဗာသီလပေါ့ . . .

ဆရာတော်ကျို မြန်သို့မှု တာသတိရရှိတယ သူငယ်ချင်းတို့ . . .

လူနှု (ကြံဖြည့်ခြင်း)၊ သီလ(အလေ့အကျင့်)

အနုစုံ ပေါင်းပါဝါးသောအရပ်သည် တဗ္ဗာသီလမြည်ပါ၏။

ငါ့ကျို ဘာတွေကြံစည်နေကြသနည်း။

ငါ့ကျို ဘာတွေလေ့ကျင့်နေကြသနည်း။

အစလည်းခဲ့ဗျားပါ၊ အဆုံးလည်းစော်ဗျားပါ သူငယ်ချင်းတို့

ဟာဇားပြုအောင်ဖို့မလို၊ ပညာတတိဖို့သာလိုပါ၏။

ဟာဇားပြုအောင်ဖို့မသင်၊ တတ်အောင်သင်ဖို့သာလိုပါ၏။

လူသို့သိဟူသော ဆိုင်းဘုတ်က ဒါမိရှေ့တွင်လည်းတင်လို့ရ၏။

ရပ်ရှေ့တွင်လည်း တင်လို့ရ၏။

ဆိုင်းဘုတ်တင်တိုင်းကား တဗ္ဗာသီလမြတ်၏။

ဆိုင်းဘုတ်မတင်သော်၍ဗြား

စဉ်းစားကြံစည်ခြင်း အလေ့အကျင့်ရှိသောအရပ်တိုင်းသည်

ကား . . .

တဗ္ဗာသီလမြည်ပါ၏။

ဆရာတော်ရှိတို့ ကန်တော့မိပါ၏။

သိုးဆောင်း

ထိုးခေါင်း

တော်သီလမြည်ပါ၏။

ရွှေသမီးဘာပေ

အမှတ်းဘေး (၃၉)လမ်း ကျောက်တံတား ရွှေသမီး

ဖုန်း ၁၀၁ ပုဂ္ဂိုလ်ဘူး ၀၉ ၉၁၁၁၀၀၀၀။

သာမဏေ

ଶ୍ରୀ ଯ ଶିଃ ତା ପେ ମୁ
ତାନ୍ ହରିବନ୍ଦୀ॥

ଅଭ୍ୟାସ
ପଠନାଲୀ

ଧ୍ୟାନବ୍ୟାକ

ଶ୍ରୀ:ତାନ୍ଦିକୀ (ଶ୍ରେଷ୍ଠମିଳିଟାପ)

အမှတ်-ကျော် ရွှေ လမ်း ကျောက်တံတား ရန်ကုန်။

၁၃၂

ଶ୍ରେଣ୍ଟିକିତିକିଳି: ୧(୦୯୯୮୭)

ପାଦ ଅଭ୍ୟାସ (୨) ଫିଲ୍ ତାଣେଣ ରୋହିଲିଛି ।
ଏକିବେଳେ ॥

ଛାତ୍ରିକ ପ୍ରକାଶନ

ରେବିତି:

အဆင့်မြင့်ဘအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း

ပုဂ္ဂနိုင်မြိုင်

பூங் குடிநீர் விடுதலை

အပ်ရေ ၅၀၀၊ တန်ဖိုး ၂၀၀၀ ကျပ်

၁၃၂

(မြန်မာ့မဟုတ်သော်လည်း) သူဝေး။ ရန်ကုန်။

ଶ୍ରୀମତୀ ପାତ୍ନୀ କୁମାରୀ

(c) പിന്നീട് സ്വീംഗുട്ട് ചെയ്യാൻ

တကယ်တော့ ဘိစ်နှင့်မှာ သူ.ထက်အသက် ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်
လောက်ပင် ကြီးပါသည်။ သို့သော် တစ်စိုင်းတည်း ထိုင်သောက်လျှင်
ယမကာဇား သက်တူရွယ်တူများပင် မဟုတ်ပါလား။ ဒီတော့ အဆောင်
အဝေါး အသုံးအနှစ်နှုန်းကအစ ခင်ဗျားနှင့် ကျွန်ုင်တော်ပင် ဖြစ်၏။

• • •

ထိုနောက ကျောင်းရှေ့တွင် အန်ဖတ်ပုံတိုးအလယ်၌ မူးပြီး အပ်
ဖျော်နေသူကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို ထူးထူးမြားမြား ဖြင်ရပါသည်။
ကျောင်းဖွင့်ရက် ပထမနေ့မှာ -
လန်းစွင့်တက်ကြုံနေသော ကျောင်းသား / သူတိုး အလယ်မှာ -
အမိတ္တာ့သို့လဲ၏ ရင်ငွေ့နတ်အောက်မှာ . . .
တက်လူကတော့ တူတွေ့သို့လ်သမိုင်းတွင် နေသစ်တစ်ရက် စိုက်
ထူးချွဲလေပြီ။

၊ ၊ ၊

မြန်မာ့နို့မြတ်စွာနည်း

ရေကန်အနီးရောက်တော့ ချုပ်ပိတစ်ခုအကွယ်တွင် ကျော်သားတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်ကို မြင်ရပါ၏။ သူ့လိုအပ်ပစ်ရန် အနေဖူးမြင်စေပေးပေးတော့ သူ့အလှန်တော့ မဟုတ်။ သူ့အလှန်တော့ မဟုတ်။ နှင့် စပ်သောက်နေခြင်း၊ ခိုးသောက်နေသော အမှုအရာမျိုးလည်းမဟုတ်။ လူသူကင်းလွတ်ရာ အရပ်မှာမို့ အေးအေးလူလူ စည်းစိမ်ခံနေသော အဓိအရာမျိုး။

သိန်းဆုံး
(ရွှေဘိုဆောင်)

ဒေါင်းတွေ တဆစ်ဆစ်ကိုက်နေသည်ကြောင့် ပထမရှိနိုင်းပြီး သည်နှင့် သိန်းငွေးအခန်းပြင် ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ညာက လမ်းထိုင်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ဘာလုံးဖွံ့ကြည့်ကာ မနက်လေးနာရီမှ အဆောင်ပြန်ရောက်သည်။ အဆောင်တွင်လည်း ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်ခဲ့။

အကြောင်းက သုံးပွဲလောင်းတာ သုံးပွဲလုံး ဗုံမ်းသွားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ မနက်ကျောင်းလာတော့ ဝင်ရှင်းပေးခဲ့ရသော ရုံးကြေးကပင် နည်းနည်းမော့နောမဟုတ်။ ယခုတော့ အိတ်ကပ်တွင်း ငါးရာသာကျွန်ပါတော့သည်။ အချိန်စောသေးသည်မို့ စိုက်မဆာသေး။

ဆာလည်းကောင်းပြင်ထွက်ချုပ်သာ အထမ်းသည်ထံတွင် အသပ်စားရတော့မည်။ ငါးရာနှင့်က ကျောင်းကန်တင်းများတွင် ကပ်လို့ရမည် မဟုတ်။ လောလောဆယ်တော့ အရမ်းအိပ်ချင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် မြဲလှမ်းများက အိပ်လို့ရမည့်နေရာတစ်ခုသို့ ဦးတည်ကာထားသည်။

သမိုင်းဆောင်အနီးမှ ရေကန်၊ ထိုရေကန်ပတ်လည်မှာ သစ်ပင်ကြီးများ အပ်အပ်ဆိုင်းဆိုင်းရှိသည့်အပြင် လူသူလည်း အရောက်အလောက် နည်းသည်။ အရင်နှစ်တွေကတော့ ကျိုတိဂိုင်းများပေါ်သော အရပ်ဖြစ်၏။ ယခုတော့ ကျောင်းဖွင့်စပင် ရှိသေးတာမို့ ဂိုင်းမဖွဲ့လောက်သေး။

ပထမတော့ ကိုယ်လမ်းကိုယ်သွားဖို့ စဉ်းစားမိသော်လည်း ခေါင်တွင်းဝင်လာသော အကြံတစ်ခုနောက်မှာ ... ဒါဟာ ငွေလိုနေသော သူ့အကျက် ခွင့်ကောင်းတစ်ခု ဖြစ်သွားနိုင်သည်မဟုတ်ပါလား။ သစ်ယင်းကွယ်တွင်ရပ်ကာ ထန်းရည်ကုန်အောင် ခဏစောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ထန်းရည် ကုန်သွားစဉ်မှာတော့ ...

အကွယ်မှထွက်လာသော သူ့ခြေသာကြားစဉ် သကောင့်သားမှာ ထန်းရည်ဘူးကို ပုံပေးပေးလွင့်ပစ်၏။ ဒါပေမဲ့ သူလိုကုယ်လိုကျောင်းသားတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိတော့ ...

“ခင်ဗျားကလည်း လန့်လိုက်တာဗျာ”

မလုံသလို အမှုအရာဖြင့် နောက်လွည့်ပြောရာ ...

“လုပ်စမ်းပါဦးဖူး ... ထန်းရည်ကျွန်သေးရင်”

သိန်းငွေး ပုံပေးပေးတည်တည်ပြောပြီး ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မရှိတော့ဘူးဖူး ... ကုန်လို့ လွင့်ပစ်လိုက်တာ ခင်ဗျား အမြင်ပဲ”

“သောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“ကြာပြီ ... ကျောင်းရောက်တည်းကပဲ”

သိန်းငွေး လေးစားစွာ ပခုံးတွေ့နိုင်လိုက်သည်။ တကယ့် ကိုကြုံတော် နွှုတ်ဖွားတွေပါလား။ မျက်နှာကို တစ်ချက်ရှိုးတော့ နည်းနည်းအရှိန်တက်နေသလို နိစစ်ဖြစ်နေသည်။

“ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ထန်းရည် တော်တော်ကြုံးရယ်မယ့်ပဲ”

“ဟာ . . . အညာသားလေ့များ။ ထန်းရည်ကြိုက်တာကတော့
လာမယ်နဲ့”

အညာသားဆိုပါလား။ ဒီလိုဆို ခွင့်တည်းလေပြီ။

“ဟုတ်တယ်မျှ . . . ကျွန်တော့သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာလည်း
အညာသားတွေရှိတယ်။ ထန်းရည်ကို တာအားကြိုက်တာ။ ပြီးတော့ ရေ
လည်း တော်တော်ကြောက်ကြတယ်။ ခင့်များတို့အညာသားတွေ ရေ
ကြောက်တာ ထဲ့စဲ့လား”

“ဘာလဲမျှ . . . ရေကြောက်တာ”

လျှောမလေးတလေးနဲ့ ပြန်မေးလာတော့ . . .

“သော် . . . ဒီလိုများ။ မြစ်ရေး ချောင်းရေကို ကြောက်တတ်
တယ်လို့ ပြောတာ။ ရေရထဲ မဆင်းရဲဘူးပေါ့များ”

“ခင့်များ ဘယ်သူပြောလဲ”

“ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ လက်တွေ့ပဲ။ ကျွန်တော်တွေ၊ ဖူးသမ္မာ
အညာသားတွေအကုန်လုံး ရေကြောက်ကြတယ်”

အမည်မသိ အညာသားကြီးမှာ ထူးအမ်းအမ်းမျက်နှာနှင့် ခေါင်း
ကို ဘယ်ညာယမ်းသည်။

“ပေါက်ကရတွေပါများ . . . ဘယ်အညာသားမှ ရေမကြောက်
ဘူး။ ကျွန်တော်ဆို စရာဝတီမြစ်ကမ်းဘေးမှာနေတာ ရေကြောက်ဖို့မပြော
နဲ့ စရာဝတီမြစ် ဟိုဘက်ကမ်း၊ ဒီဘက်ကမ်းလောက်ကတော့ အသာ
လေးပဲ”

သိန်းငွေး ဖျက်ခနဲ့ထိုလူ့လက်မောင်းကို လှမ်းကိုင်ကြည့်လိုက်
သည်။ ပြီး ခပ်မဲ့မဲ့ပြီးရင်း . . .

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်နော်။ ခင့်များလက်မောင်း ကိုင်ကြည့်
ရတာ ပျော်ဖတ်ဖတ်နဲ့ စရာဝတီဟိုဘက်ကမ်း ဒီဘက်ကမ်းတော့ မဖြစ်
နိုင်လောက်ဘူး”

ထန်းရည်ရှိနှင့် မခံချင်မှုပေါင်းကာ မျက်နှာကြီး နိုတက်လာ
သည်။

“ကျွန်တော့အထင်တော့ ခင့်များ . . . ဒီရေကန်း၊ ဟိုဘက်
ဒီဘက်တော် ရောက်မယ်မထင်ဘူး”

“ဘာလဲ့ မရောက်ရမှာလဲမျှ”

“မဟုတ်ဘူးနော် . . . စဉ်းစားခြီး၊ ဒါက ရေသေ၊ ရေရှင်လို
မဟုတ်ဘူး၊ မကူးတတ်ရင် ပွဲသိမ်းသွားမယ်”

“ဘာပွဲမှမသိမ်းဘူး။ ဒီလောက်ကတော့ လက်ကြီးတုပ်ပြီး ကူး
တောင်ရောက်တယ်”

“ဟုတ်ပျော်မလား . . . ဒါဆို ခင့်များနဲ့ ကျွန်တော် လောင်း
မလား”

“လောင်းမယ်၊ ဘယ်လောက်ခြားလဲ”

“ငါးရာကြေး”

ဘူးကောင်းသားမှာ လွယ်အိတ်တွင်း မွေနောက်ရှာဖွေပြီး ငါးရာ
တန်တစ်ရွက် ထွက်လာသည်။ သိန်းငွေး အိတ်ထဲမှ ငါးရာတန်တစ်ရွက်
ထဲ့ ပေါ်သွက်သွက် ထုတ်လိုက်၏။ ပိုက်ဆဲစ်ရွက်ကို ခဲနှင့် မြေမှာဖို့ပြီး
ခြောလိုက်။ လက်စွမ်းပြရှင်နေသူ အညာသားမှာ ရေကန်ထဲ ခိုင်ပင်
ဆိုးဆင်းသွားတော့၏။

ပြီးလဲပြီး။ ဟိုဘက်ကမ်းရောက်တာမရောက်တာ ကိုယ်နှင့်
ဆိုင်တော့။ ကိုယ်နှင့်ဆိုင်တာက ကျောက်ခဲဖိတ္တားသော ပိုက်ဆဲတစ်
ဆောင်၊ အိတ်တွင်းထည့်ကာ လှည့်ပြန်မည်ပြင်ဆင်မှာပဲ . . .

“အာ . . . ဂု . . . ဂု . . . မွမ်း . . . မွမ်း . . .”

ထူးဆိုးသော အသုများကြောင့် နောက်လုည်းကြည်းစဉ် . . .

“ဟာ . . .”

မျက်လုံးပြုးသွားရသည်။ စရာဝတီ ဟိုဘက်ကမ်း၊ ဒီဘက်
ကမ်းကူးနိုင်သည်ဆိုသော ညောင်ဦးပီးလက်သစ် ကမ်းမှ ဆယ်ပေအားဖြာ
ဆောက်တွင် ရောစ်နေပြီး

“အာ . . . ဂု . . . အာ . . . ဂု . . .”

ကန်ထဲတွင် မြုပ်လိုက်၊ ပေါ်လိုက်နှင့် မပုံးရေးသွားစဉ်မှာ

တော့ . . .

“ကယ်ကြပါဦးဗျိုး . . . ဒီမှာ ကျောင်းသားတစ်ယောက် ရေနှစ် နေ့လို့ ကယ်ကြပါဦး”

သံကုန်ဟစ်အော်တော့ ခဏချင်းပဲ လူတွေ ဂိုင်းလာသည်။ ရေကန်တွင် လက်ညီးထိုးပြရင်း . . .

“ဟိုမှာ . . . ဟိုမှာ . . . လုပ်ကြပါဦး၊ သေပြီလားမသိဘူး”

ရေကူးတတ်သူများ၊ ကန်တွင်းခုန်ဆင်းကာ ကယ်ဖို့ကြီးစားသည်။ နီးစပ်ရာ ဆရာ/မများလည်း ရောက်လာသည်။

လက်ကြိုးတပ်ပြီး ကူးမည်ဆိုသော ညောင်ဦးဖီးလက်သစ်မှာ တော့ . . .

* * *

“က . . . ပြောစမ်း၊ မင်းတို့ ဘာဆင်းလုပ်ကြတာလ”

ကျောင်းအပ်ကြီးအော်သံက အခန်းတွင်းမှာ ဟိန်းထွက်သွား၏။ တစ်ခန်းလုံး ြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်ပြီး ကျောက်ရှုပ်တွေအလား တောင့် မတ်ကာ နေပါသည်။ သိန်းငွေးမှာ မတ်တတ်ရပ် လက်ပိုက်မေပြီး အညာ သားကတော့ ခုံတစ်လုံးမှာ မျောတော့တော့ထိုင်နေ၏။

ဆရာတစ်ဦး၏ အဝတ်အစားနှင့် လေဝတ်ထားသည့်မို့ ပုံစံက ကပိုကရို့၊ ရေမွမ်းထားသည်ကြောင့် မျက်လုံးများ နီးရဲကာ သုတ်ထား သော ဆံပင်က ရေမပြောင်၍ တစ်ချောင်းရှင်း ထောင်လျက်ရှိနေသည်။ ဆရာအရှုံးလည်း အခန်းတွင်းမှာ၊ ကျောင်းအပ်ကြီး ဒေါ်ပွဲနေသည့်မို့ အူ တို့လည်း မလှပ်ရဲ့။

ဖြေရှင်းသံ ထွက်မလာတော့ . . .

“ဒါမင်းတို့ အပျော်အပျက် ရေဆင်းကူးရအောင် တုံးထော့ ရေကန် မဟုတ်ဘူးကဲ၊ နားလည်လား။ မတော်လို့ သေသွားရင် ငါတို့ အကုန်လုံးထောင်ထဲ ရောက်သွားလိမ့်မယ်။ မင်းတို့ကဲ့ . . . ဟောက်” တောက်ခတ်သံကြောင့် ညောင်ဦးဖီးလက်သစ်မှာ တုန်သွားသည်။ သေချာပေါက် ကျောင်းထုတ်ခံရပြီဟူသော အသိနဲ့ မျက်နှာပါ ဆိုးကျသွား၏။

“က . . . ပြောကြလေကာ၊ မင်းတို့ ဘာဆင်းလုပ်ကြတာလ” သိန်းငွေးသက်ပြင်းကို ချုလိုက်ပါသည်။ မဖြစ်တော့။ တစ်ဖက် တ မလှပ်တော့ သူပင် ဦးဆောင်ဖြေရှင်းရတော့မည်။ ခေါင်းဆောင်စိတ် ဟုသည် တာဝန်ယူတတ်ခြင်းက စတင်လာသည်မဟုတ်ပါလား။

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင်တော့ ကျွန်ုတ်တော်တို့ ရေဆင်းကူးတာ မဟုတ်ပါဘူး”

ကျောင်းအပ်ကြီး မျက်လုံးပြီးကာ ဆရာအားလုံးမှာ ခေါင်းဇားသွား၏။ ချက်ချင်းပင် သိန်းငွေးပုံစံက နှစ်ဝင်သလို ဆေးတို့ခံလိုက်ရ သလို ဖြစ်သွားကာ . . .

“ကျွန်ုတ် အဆောင်ကထွက်လာကတည်းက ကိုယ့်ကိုယ် ဆို့ယ် သတိထားမိတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ ကျွန်ုတ်ဟာ ပုံမှန်မဟုတ်ဘူး။ အရှုံးထွေပြားပြီး ရင်တွေတုန်နေတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်ုတ်ကိုယ်ထဲမှာ အျော်တော်မဟုတ်တဲ့ အခြားတစ်ယောက် ဝင်နေသလိုပဲ”

“ဟောကောင် . . . မင်းဘာတွေ့ ပြောနေတာလ”

ကျောင်းအပ်ကြီးက နားမလည်စွာ ထမေးတော့ သိန်းငွေး မသိ ဆောင်ဆောင်နေလိုက်၏။ အတွေးထဲမှာ မျောနေသလို စိတ်ကူးထဲမှာ ဝင်စားနေသလို့၊ ကိုယ်တိုင်ကြော်တွေ့နဲ့ရသော သမိုင်းရာဝေဝင်တစ်ခုကို ပြောပြနေသလို . . .

“ကျွန်ုတ်နားထဲမှာ နာမည်ခေါ်သံတစ်ခုကို ကြားနေတယ်။ အျော်တော်နာမည်ကို ခေါ်နေတာ၊ ဟိုးအဝေးကြီးက လုံးခေါ်နေသလို

ရုံး ဆွဲဆင်ငင်နဲ့ အတန်ထဲမှာထိုင်ပြီး စာသင်နေတယ်ဆိုတာတောင် မော့သွားရပါတယ်။ သုံးခါလောက် ခေါ်သံကြားပြီးတော့ ကျွန်တော် မနေ နိုင်တော့ဘူး။ စာသင်ခန်းပြတ်ငါးပါက်ကနေ အပြင်ကို ခေါင်းထွက် ကြည့်လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ အဘွားကြီးတစ်ယောက် အဆောင်ဝင်ပါက် သာဘဂ္ဂာတ်ခါးကိုကိုင်ပြီး ကျွန်တော်ကို လက်ယပ်ခေါ်နေတယ်။ ဆံပင် တွေ ဆွဲတ်ဆွဲတ်ဖြူပြီး တစ်ခါ်ငါးလုံးလည်း ပန်းတွေဝေလှ့ ကျွန်တော် ကိုကြည့်ပြီး လက်ယပ်ခေါ်နေတာ၊ ကျွန်တော် မနေနိုင်တော့ဘူး။ ထိုင်ရာ က ထပြီး အခန်းပြင် ထွက်သွားလိုက်တယ်”

စကားကိုရပ်တော့ အားလုံးက သူ့ကို မမြင်ဖူးသော လူတစ်ယောက်လို့ တအုံတည့် ကြည့်နေသည်။ ညျှောင်းဦးမီးလက်သစ်ပင် သူ့ကို အကြောင်သားငေးလို့ . . .

“အပြင်ရောက်တော့ အဲဒီအဘွားကြီးက ကျွန်တော်ခေါင်းကို ပုတ်ပြီး တစ်နေရာခေါ်သွားတယ်။ သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျွန်တော် မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့စိတ်က အဲဒီအဘွားကြီးနောက်ကို အလိုလို လိုက်ချင်နေတယ်။ မလိုက်ရဲ မနေနိုင်အောင်လည်း စိတ်တစ်ခုက ကျွန်တော်ကို ဦးဆောင်နေတယ်ထင်မိတယ်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးလည်း ကျွန်တော် ဘာကိုမှမသိတော့ဘူး။ တစ်နေရာရောက်တော့ အဘွားကြီးက လက်ညွှေးထိုးပြတယ်။

ကြည့်လိုက်တော့ . . . အမယ်လေးပျော် . . . လူလိုက်တာ။ ကျွန်တော် တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် မမြင်ဖူးအောင်လှတဲ့ လမ်းမကြီး ရှေ့မှာလည်း ဝတ်ကောင်းစားလှတွေဝတ်ပြီး လူတွေသွားနေကြတယ်။ ကျွန်တော်ကိုလည်း သူတို့က လက်ယပ်ခေါ်နေတယ်။ စိတ်ထဲမှာ သူတို့ နောက် လိုက်ပြင်စိတ်တွေ ထိန်းမရတော့ဘူး။ လမ်းမကြီးပေါ် ခြေချုလိုက်တယ်ဆုံးရင်ပဲ ကောင်းကိုတစ်ယောက်ယောက် ငိုးဘုရားလိုက်သလို

ကျွန်တော် လည်းထွက်သွားပါတယ်။ မြေပေါ်မှာက်ကျြပြီး သတိရတဲ့ အချိန်မှာ ရေကန်စပ်ကို ရောက်နေပြီး အဲဒီမှာ ရေနှစ်နေတဲ့သူ့ကို တော့ပါပဲ”

“ဟာ . . .”

“ဟယ် . . .”

“ဘုရား . . . ဘုရား . . .”

ဆရာတွေ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းပွင့်သွားစဉ် ရွှေသာသားကို မျက်လုံးတစ်ဖက် ဖမ်းမှတ်ပြလိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပဲ . . .

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ကျွန်တော်လည်း သူ့အတိုင်းပါပဲ။ စာသင်နေတန်းမှာ နာမည်ခေါ်သံကြားလို့ တွက်ကြည့်တော့ တစ်ခါ်ငါးလုံး ဆွဲတ်ဖြူနေတဲ့ မိန့်မကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရတယ်။ သူကပဲ ဦးဆောင်ခေါ်သွားပြီး လမ်းမကြီးတစ်ခုကို ညွှန်ပြပါတယ်။ သူ ပြောသလိုပါပဲ။ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် မမြင်ဖူးလောက်အောင် လှတဲ့ လမ်းမကြီးပါ။ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေနဲ့ လူတွေအများကြီးလည်း သွားနေပါတယ်။ ကျွန်တာ ဘာမှမသိတော့ဘူး။ သူတို့နောက် လိုက်ချင်တဲ့စိတ်ပြင်းပြီး ပြီးဆင်းသွားတာပါ။ ကျွန်တော်သိနေတာတစ်ခုကတော့ စိတ်ထဲမှာ တအေးပျော်နေတယ်ဆုံးလိုက်သပါပဲ”

ကျောင်းအုပ်ကြီးအသံ ထွက်မလာတော့၊ နားထောင်နေသော ဆရာများလည်း မျက်စီမျက်နှာတွေ ပျက်ကျွန်သည်။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း မမေပါလားဟုပင် ရွှေသာသားကို သိန်းငွေး ချီးကျုံးမိလိုက်သည်။

“မင်းတို့ တကယ်ပြောမှုတာလား”

ကျောင်းအုပ်ကြီး အမေးစား . . . ဆုံးစဉ် သိန်းငွေး ခေါင်းကိုင်းခဲ့ ပစ်လိုက်တယ်။ ထိုနောက်မှာ ဝမ်းနည်းပက်လက်ထွက်လာသော လေသံ မျိုးဖြင့် . . .

“အသက်နဲ့ရင်းထားရုပောင်း . . . ဆရာကြီးရင်း”

ရွှေသာသားက Tempa ကို တစ်ဆစ်ချိုးကာ တရှုတူရှုတ်ငါသည်။

လက်မတင်လေး၊ အသက်ပြန်ရှင်ခွင့်ရသည့်ပုံစံမျိုး၊ တရှုတူရှုတ်ငါနေရာ
မှ သူ့ဘက်လှည့်လာပြီး . . .

“သူငယ်ရွင်းရာ . . . မင်းကို အရှစ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊
ငါမှာ မင်းပေးတဲ့အသက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်”

ရွှေသာသား၏ အိုက်တင်နောက်မှာ ကျောင်းအစ်ကြီးမျက်နှာ
ကို လုမ်းရှိုးမိပါလိုက်ပါသည်။ အခြေအနေတစ်ရပ်ကို ဆင်ခြင်မိသွား
ပြီး ချိန်မှာ သိန်းငြွေးလျှို့ဝှက်စွာ ပြုးမိလိုက်တော့၏။

သေချာပေပြီး၊ သူတို့ ကျောင်းထုတ်ခဲ့ရမည် မဟုတ်တော့။

* * *

ထိုသတင်းမှာ နောက်တစ်နှုံးမနက်မှစ၍၊ တစ်ကျောင်းလုံးကို
တုန်လှပ်သွားစေခဲ့ပါသည်။ သမိုင်းဆောင်းအောင် ရောကန်နှင့် ပတ်သက်၍
လည်း ထင်ကြေးအမျိုးမျိုးတွေ ထွက်ကုန်သည်။

ရောကန်တွင် ဥစ္စာအောင့်ရှိသည်ဆိုတာမျှိုး၊ ကန်အောက်တွင်
သိုက်နှစ်းရှိရာ ရောကန်တွေးစဉ်က သိုက်နှစ်းနှင့် မလွှတ်ဘဲ ရှိခဲ့သည်ဆို
တာမျှိုး၊ ကျောင်းအုပ်ကြီးကို ဒီပိမက်ပေးကာ ယရုံ့စွာအောင့်မှာ လူလဲ
ချင်နေသည်ဆိုတာမျှိုး၊ သတင်းစုအောင် ထွက်သွားသည်။

ကျောင်းသူ့သားများမှာလည်း ထိုအနီးဝန်းကျင်ကို အလိုလို
ရောင်ကုန်ကြပါသည်။ နောက်ဆုံး၊ နတ်ဆရာတစ်ယောက်ပင့်ကာ
ကန်တော့ပွဲပေးရသည့်အဆင့်ထိပင် ဖြစ်သွား၏။

သိန်းငြွေးတို့ မချက်ကတော့ တစ်ကျောင်းလုံး တုန်လှပ်ခဲ့ချေ
ပြီ။

❖ ❖ ❖

ထိုကိစ္စတွေ လွန်မြောက်ပြီး၌
တစ်ခုသော ဘဏ်နမာဂ်ခင်းဘွဲ့ . . .

မတ်တပ်ရပ် နှုတ်ဆက်ပြီးချိန်မှာ အပိုးမသေသာ မူက်နား
ကို ခန်းလုံးပြည့် ဖြင်ရ၏။ သူ ရပ်နေတာတောင် ရှုံးတန်းမှ ကျော်
သူတစ်ဦး ဘာကို သဘောကျားသည်မသီ။ 'ခစ်' ခနဲ ထရယ်သည်။ ခိုင်း
ခနဲ လုမ်းကြည့်တော့ ချက်ချင်း မျက်နှာပိုးသတ်ကာ ပြုမဲ့သွား၏။

တစ်ခန်းလုံးကို ခါးထောက်၍ ပ်ကြာကြာ ရပ်ကြည့်အလိုက်
သည်။ ပြက်ချော်ချော်မျက်နှာပိုးတွေ အကုန်သေသွားတော့မှ စာသင်
သည်။ သူပဲ ရပ်တည်ထားလို့လား မသီ။ စာသင်ချိန်တစ်ဝက်ကျိုးသည်
အထိ မည်သူမှ ဖောက်မလာ့။

စလာသည်က အတန်းချိန်ပြည့်ဖို့ ဆယ်မြိမ်နှစ်အလိုက်မှာ
ဖြစ်သည်။ ကျောင်းသားသုံးလိုး စာအပ်တစ်အပ်ကို ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ
ဖတ်နေ၏။ သင်နေသောစာကို ဂရမ်ထားသည့်အပြင် တစ်ချက်တစ်ချက်
ရှယ်သံများပင် ထွက်လာနေကာ ...

“ဟို နောက်ဆုံးတန်းကသုံးကောင် မသင်ချင် ထွက်သွားလို့ရ^၁
ထယ်။ တြဲဗျားကျောင်းသားတွေကို အနောင့်အယူက်မပေးနဲ့”

စကားဆုံးတော့ သုံးကောင်လုံး မတ်တပ်ထရပ်ပြီး စပ်ဖြီးဖြီး
ချက်နာနှင့် တစ်ယောက်က ...

“ကျွန်တော်တို့လည်း သွားတော့မလို့ပါ ဆရာ။ သူများတွေ
အောင် ပိုက်ဆံစာနေကြပြီးဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း လက်ဖွဲ့ငွေ ထွက်
နေကတော့ မလို့ပါ”

တစ်ခန်းလုံး ‘ပါး’ ခနဲ ထရယ်သည်။ အာခေါင်လှုစွားမည့် သုံး
အောင်ကတော့ အခန်းတွင်းမှ ပ်သုတေသုတ် ထွက်သွား၏။ ဘာတစ်ခု
နဲ့ နားမလည်လိုက်သော ဦးသက်ဆွဲ ခေါ်ပွဲသွားရကာ ...

“ဘုန်း ... ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ ... တိတ်စမဲ့”
စားပွဲကို ပ်ကြမ်းကြမ်း ရိုက်ပစ်လိုက်တော့ ပါးစင်တွေ ပိတ်
ခုံးသည်။ ဦးသက်ဆွဲ ဘယ်လို့မှ သည်းမခံနိုင်တော့၊ ကျောင်းရောက်

I
ဝန်ထမ်းကြိုးပို့ ကားပေါ်က ဆင်းဆင်းချင်းမှာပင် ကျောင်းတွင်း
၌ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီဆိုတာ ဦးသက်ဆွဲ ရိုပ်မိလိုက်သည်။ အမှန်က
ကျောင်းထဲမှာမဟုတ်။ သူကိုယ်တိုင်က တစ်ခုခုဖြစ်နေတာပါ။ ဘာဖြစ်
မှန်းလည်း သူမသီ။ မြင်တွေ့သမျှ ကျောင်းသား/သူတွေအားလုံးက
သူကိုကြည့်ကာ ပြီးစီစီ လုပ်နေသည်။

လူကွယ်ရာရောက်တော့ ပုံဆိုးပြင်ဝတ်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
တစ်ပတ်ပတ်ကြည့်လိုက်၏။ အားလုံး အဆင်ပြုပါသည်။ ဒါဆို ဘာ
ကြာင့် ကျောင်းသားတွေ သူကိုကြည့်ပြီးစီစီ ဖြစ်နေရပါသနည်း။
ပိုသေချာစေရန် နီးစပ်ရာ Toilet တွင်းဝင်ကာ မှန်ကြည့်လိုက်သည်။

ဘာတစ်ခုမှ အမှားယွင်းရှိမနေပါ။ ပါ့မြို့ဆရာတိုးသက်ဆွဲ
ဦးသက်ဆွဲအစစ်၊ ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ချွာဖြင့် စာသင်
ခန်းများကိုဖြတ်ကာ ဆရာများ နားနေဆောင်သို့ ဝင်သည်။

စားပွဲမှာ ထိုင်ပြီးမကြာမ့် ထဲ့စွဲအတိုင်း ကန်တင်းမှ လက်ဖတ်
ရွှေ့နှင့် ပေါင်မှန်ကြက်ဥကြားရောက်လာ၏။ စားနေတွင်းမှာပဲ အတန်း
ဝင်ရန် ခေါင်းလောင်းသွေ့ကြတ်လာသည်။ ဒီတော့ စားသောက်ခြင်းထဲ
လက်စသုတေသန ဝင်ရမည့် အခန်းရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။

တည်းက သူကိုကြည့်ပြီး အသာ:လွတ် ရယ်နေကြသည့် ကိစ္စသည်

တာ: . . .

“က . . . ဘာတွေ ဒီလောက်ရယ်နေကြတာလဲ မြှောစမ်း”

“ ”

“ပြောကြလေ . . . ”

ခုံကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ရှိက်ရင်း တစ်ခန်းလုံးကို ဘီလူး
ကြည့်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ ပြင်းထန်သော တုံ့ပြန်မှုနောက်မှာ အားလုံး
က ဆိတ်ဆိတ်ပြုစ်လျက်။

ဘာသံမှ ဆက်ထွက်မလာတော့။

ဒီတော့မှ ဒေါသကိုလျော့ကာ . . .

“စာဆက်သင်မယ်”

ထိုစဉ်မှာပဲ ရှုံးဝန်ထမ်းလေးတစ်ဦး အစန်းရှေ့ အမပြီးအလွှား
ရောက်လာကာ . . .

“ဆရာ . . . ကျောင်းအပ်ကြီး ခေါ်ဖော်တယ်”

* * *

စာအဖ်လေးတစ်အပ် စားပွဲပေါ် ပြုတ်ကျလာ၏။

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ကျောင်းအပ်ကြီး၏ စကားနှင့် အပြုအမှုကြောင့် ဦးသက်ဆွေ
အံ့ဩသွားရသည်။ ကျောင်းအပ်ကြီးမှာ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရဲ့မလောင်း
ခတ်နေပြီး ဒေါသကို မနည်းချုပ်တည်းထားရဟန်များ ပေါ်နေရကာ ..

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . ဆရာကြီး”

“သိချင် ပထမဆုံး မျက်နှာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်”

စာအဖ်ကို ယူကြည့်တော့ မျက်နှာဖုံးတွင် ကြိုးလေးကြီး ဟူ
သော အာမည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျောင်းသားတွေ အပျော်အပျက် စု

ထုတ်ထားသော ကမျာစာအပ်ပုံစံမျိုးပင်။ အမိန့်တော်ချွေသည်အတိုင်း
ကမျာကရာ အတွင်းစာမျက်နှာကို လုန်ကြည့်လိုက်တော့ . . .

ပထမဆုံး စာမျက်နှာတွင် ပေါ်လာသည်က . . .

ဆရာနှစ်ဦးလို့

ပန်းလေးကိုချို့

သူမျိုးမျိုးလို့

ဆရာသက်ဆွေနဲ့

အမြှတ်နဲ့

ကျောင်းရရှိမှာတွေ့

မြို့ထဲမှာ ဒိတ်

ပက်ပေါ်တွေ့ဆော့ ပဲလိုက်လိုက်

မချုပ်လည်း သိ

ချုပ်လည်း သိ

တော်များကျွန်ုတ်တော့ ပြန်ဆုံး။

နားလည်ပါတယ်

နောက်ကျပ်မှာအား

လက်ဖွဲ့ဖော့စွဲစွဲ စုနေတယ်

ဘုရား

“ဟာ . . .”

ဦးသက်ဆွဲ ဦးဉာဏ်ကျမားသွားအောင် အနိုင်နိုင် ထိန်းလိုက်
ရသည်။ ရှက်စိတ်ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးလည်း မွန်ထူသွားရကာ . . .

“ဒါ . . . ဒါ . . . သက်သက်မဲ့ . . .”

“ငြင်းဦးမလိုလား”

ဖြတ်ပြာလိုက်သော ကျောင်းအပ်ကြီး စကားကြောင့် ဦးသက်
ဆွဲ ဘာဆက်ပြောရမှန်းပင် မသိတော့ပါ။ ကျောင်းအပ်ကြီးကိုတော့
ငြင်းမရနိုင်တော့၊ လူရှင်းသော စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် သူတို့နှင့်
ကျောင်းအပ်ကြီး ပက်ပင်းဆုံးထားရှုံးသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဟိုကောင်မလေးပဲလား”

ဦးသက်ဆွဲ အံကိုကြိုတ်လိုက်ရင်း . . .

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျော်က အပြင်က အောက်မူးနေတာ”

ဦးသက်ဆွဲ ရှက်စိတ်ဖြင့် မွန်ထူကာ ဆောင်းကို မဖော်တမ်း င့်
အလိုက်သည်။

“ဘယ်အတန်း . . . ဘယ်မေဂျာကလဲ”

“ကျွန်ုတော့မူးကျော်ပါပဲ”

စုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ပြန်ဖြေသော ဦးသက်ဆွဲစကားကို
ကျောင်းအပ်ပြီးက မကြားယောင်ပြေား . . .

“အခု ခင်ဗျား ဘာဆက်လုပ်ဖို့ စဉ်းစားထားလဲ။ ဒီစာအပ်ကဲ
တစ်ကျောင်းလုံး ပုံးသွားပြီ”

ဦးသက်ဆွဲ မဖြေနိုင်တော့။ ဘာလုပ်ရမှန်းပင် မသိတော့ပါ။
မဟာအရှက်တော် ကွဲပေါ်၍ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဒီအခန်းထဲကပင် မတွက်ချုပ်
တော့။ အခုချိန်ဆုံး မြတ်နဲ့လေးလည်း . . .

“ခင်ဗျားတို့ အကြောင်းသိတွေထဲကပဲ ထုတ်တာနေမှာ။ အဲ့
လေးကြီးဆုံးတာ ဘယ်သူတွေလဲ ခင်ဗျားသိလား”

၃၆

ဦးသက်ဆွဲ အကို တစ်ချက်ဖို့ကြိုတ်ရင်း . . .

“မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အမြန်ဆုံး သိအောင် ကြိုးစားမှုပါ။ သိ
ရင်တော့လား”

ကျောင်းအပ်ကြေး သက်ပြင်းချပါ၏။ ဒေါသအရှိန်လည်း
အနည်းငယ် လျော့သွားသလို ရှိသည်။

“ကျွန်ုတော့ ဆက်ဖတ်ကြည့်ပါရိုး”

ပြတ်ထွက်လှမတတ် နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ကာ နောက်တစ်ရွက်
ထပ်လှန်တော့ . . .

တို့ကောင်း

ဆယ်တန်းအောင်လာတို့ကြောင်းများ

ဟူးသမီးကြောင်းကြောင်း

လယ်ကွုင်းအလယ် ဂုဏ်ယူနယ်

တန်းသမီးပေါ်

ကျောင်းသမီးကြောင်းသူ ချုပ်ကြည့်ပြီး

ကျွန်ုတ်အမြိုက်များ

ကျောင်းပြုးဆလုပ်ထမ်းရှာရိတန်း

ကြိုးကွဲ့ဝါးကြိုးကွဲ့

ကျောင်းပြုးဆလုပ်ပေါ် မြှင့်ဆောင်

အပြတ်ဆောင်လိုက်ကြောင်း

အောင်ကြီး

ပြောင်မိန္ဒာ

ဂိုဏ်ဆံနန္ဒသည်။
ရန်ပုံစွဲ တော်တော်များ၏
ရယ်ရယ်မာမာ။
လျှော့လျှော့မီး
တော်တော်မာသလား

ကြောင်းပြီး

ဒီတစ်ခါတော့ ဦးသက်ဆွဲ မျက်မှာ်ကြုံတ်သွားရကာ အား
လည်ရခက်သော မျက်နှာဖြင့် . . .

“ကဗျာခေါင်းစဉ် ‘ပြောင်မိန္ဒာ’ ဆိုတာက . . .”
မျက်ထောက်ကြီးနှီးကာ ထအော်သည်။
“ပြောင်မိန္ဒာ ဆိုတာ ငါ ဦးမောင်ကို ပြောတာပေါ့ကွဲ”

ကဗျာမှာ စုစုပေါင်း (၉) ပုံပါ၏။

ကြီးလေးကြီးလည်း ချက်ချင်း နာမည်ကြီးသွားသည်။
ထိန့်မှာပင် ကျောင်းမှ သတင်းတစ်ပုဒ် ထုတ်ပြန်လာပါသည်။
“ကြီးလေးကြီးကို အမြန်စုံဖော်ထူးပမ်းဆီးရန်”

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လွတ်လပ်၍ အချုပ်အချယ်ကင်းရှင်းသော
တဗ္ဗာသို့လ်နှုန်းတစ်ခုသည်က သမိုင်းတစ်ဆောက်ဆန်းသစ်လာချေပြီး

နိုင်းအမေးကို ခေါင်းခါပြရင်း . . .

“ဘေသေးတယ် . . . ငါးနာရီမထိုးသေးဘူး”

နိုင်းတို့သုံးယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိသွားသည်။ သစ္ာတော့ရှိသား။ တက်လူမှာ ကျောင်းဖွင့်စနောက်တွင် အစွမ်းဆုံး ကျော်ကြားသွားပြီးနောက်ပိုင်း အရက်ကို မိုးလင်းမိုးချုပ်မသောက်ဆာ့။ Full time မှ part time ကို ပြောင်းလိုက်သည်။ ညနေ ငါးနာရီ ဆုံးမှသာ ယမကာကို စတင်သည်။ ကျွန်းအချိန်များတွင် လုံးဝမထိုးဆာ့။

“လက်ဖက်ရည်ကို ပြောတာပါကြ”

သိန်းဒွေးက ရယ်ကျွဲကျဲ ဝင်ပြောရာ . . .

“မကြောက်ဘဲ အားနာပြီး သောက်လာရတာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ့်ရှိနေပြီ။ အခုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နားလည်သွားပြီ။ စိတ်မပါမှု ဘာမှမလုပ်တော့ဘူး”

“အားပါး . . . မိုက်လျချည်လား”

“နောက်ရေးမယ့် ကဗျာလား”

“မိုင်းဝန်းထောပနာဖြုံသွေးတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ထွက်လာ၏ တက်လူကတော့ အဆိုပြန်နေသော မျက်နှာကို တစ်ချက်ပွတ်ရင်း အသိန့်မိန့် ပြီးကာ . . .”

“တကယ် အမြှင်မှန် ရသွားပြီ။ စိတ်မပါရင် ဘာမှမလုပ်တော့

ဘူး”

“စိတ်ပါရင်ရော့”

“စိတ်ပါရင်တော့ သိကြားမင်း ဆင်းတားလည်း လုပ်မှာပဲ”

တစ်မျိန်လုံး၌မြှင့်နေသော မျိုးအောင်က လက်မ ဝင်ထောင်၍ -

“ရွတ်တယ် . . . ဒါကြောင့်မလို့ ဒီကောင့်စာသားတွေ ပူးဗူးက်ဘူး”

II

တက်လူတစ်ယောက် အဝတ်စား မိုးသီဖတ်သီဖြင့် ခေါင်းစိုက် ကိုကျကာ အဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း ကားမှတ်တိုင် တွင် ကျောင်းသားအချို့၊ အီမိုပြန်ရန် ကားဟောင့်နောက်၏။ သူကတော့ အဆောင်နေကျောင်းသားတစ်ဦးမို့ အေးဆေးစွာပင် လျောက်လာခဲ့ပါသည်။

ညနေ လေးနာရီကျော်ပြီဖြစ်သော်လည်း နေမှာ ပူကောင်းတုန်းပင် ရှိသေး၏။ သစ်ပင်ငယ်အချို့သာ ဖြစ်ထွန်းသေးသော အရပ် ပေမို့ နေပြင်းပြင်းအောက်မှာ ကျောင်းတက်ရသော ခုက္ခက မသေးလှုံးထိပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ဖြတ်တော့ . . .

“ဟောကောင် . . . တက်လူ . . .”

အသံကြားရာ လှည့်ကြည့်တော့ ဆိုင်တွင်းမှာ အဖွဲ့စုံနေသည်။ မျိုးအောင်၊ နိုင်းတို့နှင့် သိန်းဒွေး၊ လွယ်အိတ်ကိုယ်စီ လွယ်ထားသေးသည်။ ကိုထောက်တော့ ဒီကောင်တွေလည်း အဆောင်ပြန်ရသေးဟန်မတူးကက်လူ ဆိုင်တွင်းသို့ဝင်ကာ ဂိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်တော့ . . .

“ဘာသောက်မလဲ”

အနည်းငယ်ကျယ်သွားသည်မို့ သီန်းငြေးက ပတ်ဝန်းကျင်ကို

တစ်ချက်ရှိရင်း . . .

“တိုးတိုး . . .”

လေးယောက်လုံး တိုင်ပင်မထားဘဲ ကိုယ်ရှိန့် တန်သွားမိကြသည်။ အနည်းငယ် ဦးမြို့သွားတော့ နိုင်းခြားက အဆိုတစ်ခု တင်သွားလာ၏။

“ဒီည့် . . . ငါအဆောင်က ကောင်တွေ သရဖိကို သီချင်းသွား ဆိုကြမလိုတဲ့ မင်းတို့ လိုက်မလား”

“ဘယ်အချိန်လဲ”

“ဂ နာရီလောက်ပေါ့”

“ဒီည့် အမိဋ္ဌဘန်ပုတီးစိပ်မို့ ရှုတယ်”

“ဘောလုံးမဲ့ ကြည့်ရမှာ”

မျိုးအောင်နှင့် သီန်းငြေးတို့သီးမှ ကန်ကျက်သံတွေ ထွက်လာသည်။ တက်လူဘက်ကို မျက်နှာမူရင်း . . .

“တက်လူရော . . .”

“အခြေနေအရပဲ ရေချိန်မကျော်သေးရင်တော့ လိုက်ခဲ့မယ်”

တက်လူ လိုက်မည်ဆို၍ နိုင်းခြား အနည်းငယ်တော့ အားတယ်သွားရ၏။ ထိုစဉ်မှာပဲ ဆိုင်ပိုင်ရှင်းပြောင်ကြီး အကြံကျွတ်ဖြင့် အနှစ်ရောက်လာကာ . . .

“သရဖိကို သွားမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ”

“ကျွန်ုတ်တော်တို့ . . . ဦးပြောင်ကြီးလိုက်မလို့လား”

ဦးပြောင်ကြီးက ကောင်တာတွင်ထိုင်နေသော မိန်းမဖြစ်သွားတစ်ချက်လုမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ . . .

“အလုပ်ဦးရင်တော့ လိုက်လို့ရတယ်ကွာ။ ဒါပေမဲ့ (၈) နာရီတို့တော့ မင်းတို့ဟာက မအောလွန်းဘူးလား”

“ဟာ . . . အတော်ပလော့ (၈) နာရီဆို အဆောင်မှာ လူစုံပြီ

ပဲ”

နိုင်းခြားစကားကြောင့် ဦးပြောင်ကြီးမှာ နှုတ်ခမ်းကို မဲ့ရင်း . . .

“ဘယ်က လူစုံရမှာလဲ . . . အဆောင်ပိတ်တာ (၇) နာရီ။ ဧရားမှာနဲ့ ထမင်းဘားမှာနဲ့။ ကိုရှိုးယားကားကြည့်မှာနဲ့ အနည်းဆုံး (၉) နာရီလောက်မှ လူစုံမှာ။ (၈) နာရီသွားရင်တော့ မင်းတို့ကို အားပေးသွေ့ ပရီသတ်နည်းနေလိမ့်မယ်”

“ဦးပြောင်ကြီးက ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“ဟ . . . ငါဆိုင်မှာ သရဖိ၊ ပိတောက်၊ နှင်းဆီ၊ မီဇော်အဆောင်တက္ကားအဆောင် လူည်းပြီး သီချင်းဆိုနေတဲ့ အဖွဲ့တွေ ထိုင်အဲ ပူဇော်ကွား။ ဒီလောက်တော့ သီတာပေါ့”

ဦးပြောင်ကြီးအဆိုကြောင့် နိုင်းခြား အနည်းငယ် ဦးမြို့သွားပါသည်။ နိုင်းကို ကြည့်ရတာ သူကိုယ်တိုင်လည်း ကောင်းကောင်း သိပုံမပေါ့။ ဒါဆဲမဲ့ ဦးပြောင်ကြီးကို ပံ့တည်တည် လုမ်းကြည့်ပြီး . . .

“ဦးပြောင်ကြီး တကယ်လိုက်မှာလား”

“ဒဲ နာရီလောက်ဆို လိုက်မယ်ကွာ”

“ဟုတ်ပြီဗျာ . . . အခါဆုံးလည်း အဆောင်ကကောင်တွေကို နာရီလောက် ကျွန်ုတ်တော် ဆဲထားလိုက်မယ်။ ဦးပြောင်ကြီးဘက်က ချုပ်တယ်နော်”

“အိုကော်”

ဦးပြောင်ကြီးက လက်မထောင်ပြသည်။ သို့သော်လည်း နိုင်းခြားပို့တော်မချုပ်။ ကောင်တာကို တစ်ချက်လုမ်းကြည့်ပြီး . . .

“ဦးပြောင်ကြီး မိန်းမကရော လွှတ်ပါမလား”

ထိုမေးခွန်းကို ဦးပြောင်ကြီးက လက်တွေ့ ဖြေရှင်းပါ၏။

“မိန်းမရေး ငါ ဒီည့် ဒီကောင်တွေနဲ့ လိုက်ပြီး လက်စွမ်း

ပြလိုက်ညီးမယ်”

ယောက်ဗျားကို ချစ်တာလား၊ တားမရနိုင်လိုပဲလား မပြောတတ်။

ယောက်ဗျားဖြစ်သူကို ကောင်တာမှ ပံ့ပြုးပြီး လုမ်းကြည့်ကာ . . .

“သိပ်မိုးမချုပ်စေနဲ့နော်”

၁၁၁

III

သားသမီးယုံ စုလုံးကန်းဟူသော စကားကိုတော့ ကြားဖူး၏ ထားရှိုးပြောင်ကြီးကို ယုံလိုက်မိရာမှာတော့ တစ်ယောက်တည်း စုလုံးထန်ရုံမဟုတ် လွှဲပေါင်းများစွာ စုလုံးကန်းရချေပြီ။ အကြောင်းကား ဦးပြောင်ကြီး၏ ပြောစကားကိုယုံပြီး နိုင်းမြို့အပါအဝင် ဓနဖြူဆောင် သားများ သရမီသို့ ညာ (၉) နာရီကျော်မှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

အဆောင်ရှုံးရောက်စဉ်မှာတော့ ရည်ရွယ်ချက်တစ်လျှောက်း နှစ်မြိုပ်လေတော့သည်။ အကြောင်းက သူတို့လို ဆီ/အော်အစွဲ့များ သရမီ ဆောင်ရှုံးတွင် ကြိုတင်ရောက်နှင့်နေသည်မဟုတ်ပါလား။ တစ်ဖွဲ့ပင် သားတို့ နစ်ဖွဲ့တောင်။ အဆောင်ပေါ်တွင်လည်း အားပေးသူများ စုစုံညီ နေသည်။

အကုန်းလုံးက ဦးပြောင်ကြီးမျက်နှာကို စိုင်းကြည့်စဉ် မူးမူးရုံးရုံး ပါလာသော တက်လူက . . .

“ဟေ့ကောင်တွေ . . . ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ ဟိုမှာ နှစ်ဖွဲ့ တောင် ရှိနေတယ်။ ချကြမလား”

“ကျွတ် . . . မူးရင် ဤမြိုင်မြိုင်နော် ဟေ့ကောင် . . . ပြုးအနာ ပျော့နဲ့”

နိုင်ဦး ဝင်ဟန့်တော့ တက်လှက ‘ဟက်’ခနဲ ရယ်သည်။ မင်း
က ကျွော်ပဲ’ ဟူသည့် အထာမျိုး ဦးပြောင်းကတော့ . . .

“အရင်က မရှိပါဘူးကွာ။ ဒီနေ့မှ ဘယ်လိုဖြစ်တယ် မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မပူပါနဲ့ ငါတစ်ယောက်ပါနေတဲ့ ဥစ္စာ။ မင်းတို့အဖွဲ့ မျက်နှာ မေယ်စေရပါဘူး”

နောက်ပြီး သူ.ခါးကို တဘုန်းဘုန်း ပုံတ်ပြု၏ ခါးကြားတွင် ဘာကြီးထိုးလာသည်မသိ။ အကျိုးအောက်မှာ ဖုန်းနေသည်။

“ခင်ဗျားခါးကြားက ဘာ့ကြီးလဲဗျာ။ ထုတ်ဗျာ . . . ဟိုကောင် ဣေကို သွားချုမယ်”

တက်လှက အာလေးလျှောလေးဖြင့် ဝင်ပြောပြန်သည်။

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . လက်နက်ပုန်းပါက္ခာ ဒါမျိုး အခြေအနေ ကြံ့လာရင် ကိုယ့်ဘက်ကအရေးမနိမ့်ရအောင် ယူလာတာ။ အခုတော့ အချိန်မတန်သေးဘူး။ အချိန်တန်တော့ ထုတ်တာပေါ့”

ကိုယ့်အဖွဲ့သားများကို ဂေါက်ညွှန်တော့ တက်ညီလက်ညီ ဖြော် ကြသော အဖွဲ့များကို ကြည့်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျသလို ဖြစ်နေသည်။ သူတို့ က သုံးဖွဲ့မြောက်။ ဒီတော့ အဆောင်သွေးများ၏ အားပေးမှုကို ရရန် မျှော်လင့်ချက်မြိုင်မြိုင်သာ ကျေန်တော့၏။

ခွဲတိုးခွင့်မရမှာ စိုးရိမ်နေသော သူ.အဖွဲ့ကိုကြည့်ပြီး နိုင်ဦး လက်ကာပြုလိုက်သည်။ ထို့နောက် သဘောတူညီမှုတစ်စု ရလိုရညှုံး နီးစပ်ရာအဖွဲ့သီ လျှောက်သွားလိုက်ပါသည်။ အနီးရောက်တော့ အခြား သူများမဟုတ်ဘဲ သူနဲ့မော်တူ သူယော်ချင်းများဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

အေးအေးသုက်သာ ဆွေးနွေးတော့ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်နှင့် သဘောတူညီမှု ရလိုက်သည်။ အဆင်ပြုသွားတော့ သူ.အဖွဲ့ကို လက်ယပ်ခေါ်ကာ . . .

“ဒီကော်ဒါတွေက ကျွဲန်တော်တို့ကို အလုညွှန်ပေးတယ်ဗျာ။ ဟို အဖွဲ့ပြီးရင် ကျွဲန်တော်တို့ ဆိုရမယ်”

ဦးပြောင်းက . . .

“ဘယ်သူတွေလဲလို့ . . . ငါဘော်ဒါတွေပဲ”

ဦးပြောင်းကဲ့နဲ့ပင် သိနေပါသေးသည်။ ဒါဆို ပြီးပြီးပဲ။ လူငယ် အျွော်ဘာဝ အချင်းချင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြ၏။ တစ်ဖွဲ့နှင့်တစ်ဖွဲ့ အိုးနှုတ်မှုရသွားပြီး ချို့နှုန်းများ ဖြစ်လေပြီ။ လုပ်ခိုးတိုင်များအောက်မှာ လက်ဦးသူတွေ နေရာယူပြီးသား မျှော်အဖွဲ့က အလယ်မှာ နေရာယူသည်။

နှစ်ဖွဲ့အလယ်မှာရို့ အနည်းငယ်တော့ မှောင်ရိပ်ကျနေ၏။ ဒါ ဆဲ အဆောင်ရွက်တည်တည်။ လက်ရှိဖျော်ဖြေမှုကို လေလာတော့ Rock အီးယွင်းတစ်ပုဒ်ကို လူအင်အားကောင်းကောင်းဖြင့် ရိုင်းအော်နေသည်ကို ဆွဲရသည်။ ထိုစဉ်မှာပဲ ဦးပြောင်းကြီး၏ အခန်းကဏ္ဍမှာ စတင်လာ သည်။

“ဟောကောင်တွေ . . . ငါတို့ ဘာသီချင်းဆိုမှာလဲ။ သူတို့ပြီး အိုးကိုယ်တွေ မစနိုင်ရင် အရှက်ကွဲမယ်နော်”

“Rockပဲ လုပ်မယ်ဗျာ။ သူတို့လည်း Rockဆိုနေတာပဲ”

ဆံပင်ရည်နှင့် ဘောင်းဘီဖံ့ဌာ်ပြုပိုင်းတိုးသော တစ်ယောက် စ ဝင်ပြောသည်။ ရေချိန်ကိုက်နေသော တက်လှကတော့ . . .

“ကလို့ကောင်းမယ့်သီချင်း လုပ်ကွာ။ ဟိုကောင်တွေဆီမှာ အေသမားမပါဘူး။ ငါ ထွက်ကမယ်”

“Rapဆိုရင်ရော”

“မင်း ကြီးတော်ကြီး Rap ရမှာလား။ ဒီမှာ ဘယ်သူမှာ Rap ပေါ်ပဲ့”

“ကျွဲန်တော် ရတယ်လေ . . . ”

“မင်းတစ်ယောက်တည်းဆိုလို့ ဟိုက ဘာအသံကြားမှာလဲ။ အိုးတဲ့အပ်ကိုလည်း ကြည့်ဦးဦး တစ်ပြိနှစ်ပြိ ရိုင်းအော်နေကြတာ။

မင်းတစ်ယောက်တည်း Rap ရွတ်မယ်ဆိုရင်တော့ အနုပညာအသင်း
က အောင်လဲသွားလာမှ ရမယ်”

နိုင်းမြို့စကားမှာ ဟုတ်နေသည်မို့ Rap သမား ြမ်းသွားသည်။
သူတို့ပြောနေသွားကို နားထောင်ပြီး ဦးပြောင်ကြီးက စုတ်တစ်ချက် သပ်
ကာ . . .

“ကျွတ် . . . အဲဒီမှာ စမှားတာပဲ။ သူလို ငါလို သီချင်းဆိုလို
မင်းတို့လို ဘယ်သွား အမှတ်ပိုပေးမှာလဲ။ ဒီမှာ ငါအတွေ့အကြံကို
ပြောပြုမယ်။ အခုလိုမျိုး သွားတင်ကိုယ်တင်ဖြစ်လာပြီးဆို ကိုယ့်ဘက်က
သူမှားမထင်မှတ်ထားတာ လုပ်ပြနိုင်ဖို့ပဲ။ မဟုတ်ရင် မင်းတို့ ငုပ်သွား
ယော်။ ဒီပုံတဲ့က ဒီပဲပြစ်နေရင် မင်းတို့ အမှတ်ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

အလွတ်ကြီးဝင်လာသော ဦးပြောင်ကြီးစကားမောင်းအားလုံး
အြောင်သွားကြုံ၏။

“မင်းတို့ မသေမချင်းမှတ်ထား။ အမှတ်ပိုရချင်ရင် သူမှားမလှပ်
တာကိုလုပ်။ အခု ဟိုကောင်တွေက Rock သီချင်းဆိုနေတယ်။ မင်းတို့
Rock သီချင်းလိုက်ဆိုလို သူတို့ထက်ကောင်းနေရင်တောင် ချက်ချင်း
အမှတ်တက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ချက်ချင်း အမှတ်တက်လာဖို့က ဒီ
ကောင်တွေမလှပ်တာ ငါတို့လုပ်မှုရမယ်”

“ဒါဆို ကျွန်းတော်တို့ ဘာဆိုရမှာလဲဗျာ”

“အစဉ်အလာတစ်ခုကို ဆန်ကျင်တဲ့ သီချင်းပေါ့။ ဥပမာ
ကျော်ဟန်းရဲ့ ဦးရတော့မယ် အချစ်ရယ်လိုမျိုး”

“ဟာယူ . . . မဖြစ်နိုင်တာ”

“ဦးပြောင်ကြီးကတော့ ကိုင်ပဲ။ ကျွန်းတော်တို့ အကောင်း
အောက်မေ့လို့ နားထောင်နေတာ။ လာနောက်နေတယ်”

“ခြီး ခြီး . . . အဲဒါ ပြန်ခါနီးမှ ဆိုရမယ့် သီချင်းဗျာ”

ဦးပြောင်ကြီးက ‘ည့်လိုက်တာ’ ဟူသော အကြည့်ဖြင့် ပြောသော
မှားကို ပံ့ပို့ချင်ကြည့်သည်။

“ငါပြောတဲ့ အစဉ်အလာကို ဆန်ကျင်တယ်ဆိုတာ အဲဒါပဲ့
ပြန်ခါနီးမှ ဆိုရမယ့်သီချင်းလို့ မင်းတို့ကို ဘယ်သွားသတ်မှတ်ပေးထား
လို့လဲ”

“ဟ . . . ဒီရတော့မယ်ဆိုမှ ပြန်ခါနီးမလို့ ပြောတာလဲပါဘူး”

“ကျွတ် . . .”

စုတ်တစ်ချက် သပ်ပြန်သည်။ ပြီးတော့ ပြောသွားကောင်လေး
ဝင်းကို ပံ့ဆတ်ဆတ်ပုဂ္ဂကာ . . .

“ဒါးရတော့မယ် . . . အချစ်ရယ် . . . နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်ဆို
လို့သာ လူတွေက နှုတ်ဆက်သီချင်းလို့ ထင်နေကြတာကဲ့။ တကယ်
တော့ အစဉ်အလာဆိုတာ ဘယ်သွားမှ သတ်မှတ်တာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်
ဘာသာ သတ်မှတ်နေကြတာ။ မင်းတို့ပြောသလို ပြန်ခါနီးမှ ဆိုရမယ်
ထားပါတော့။ အဲဒါကို ပထမဆုံးဆိုလိုက်ရင် ဘာဖြစ်သွားမလဲ။ ပရီသတ်
အားပေးမှာ ဘယ်လိုပြောင်းသွားမလဲ မင်းတို့ တွေးကြည့်ဖူးလား”

ြမ်းသွားကြသည်။

“တွေးကြည့်လိုက်ပါ။ ရလဒ်ဆိုသွားရင်တောင် မင်းတို့ကို သူတို့
ရင်ထဲမှာ အမှတ်တရရ ရှိသွားလိမ့်မယ်”

တုံးပြန်သူ ထွက်မလာကြ။ ဒီတော့ နိုင်းမျက်လုံးတို့ အဖြောင်းနေသော
ကိုစုတ်တာသမားထဲ ရောက်သွားရသည်။ သဘောပါက
သည်မို့ ကိုစုတ်တာသမားက ချက်ချင်း ခေါင်းသိတ်ပြု။ ဟုတ်မဟုတ်
တော့ စမ်းကြည့်ရပေမည်။ ဦးပြောင်ကြီးစကားတွေက အတွေ့အကြံကို
အခြေတည်ထားသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဒီလိုနှင့် တစ်ဖက်အဖွဲ့၊ သီချင်းသံဆုံးသွားစဉ်မှာတော့ . . .”

ဂိတ်သံစဉ်တစ်ခုကဗျာ ဆူည့်သော ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘေးလှုံး
ဖောက်ဝင်ရောက်လာသည်။ သူတို့အပ်ရမှာလည်း နှုလရပ်နေရာ

အဆောင်ရှုခါ တိုးသွားလိုက်၏။ ထို့နောက်မှာ ထင်မှတ်မထားသော သီချင်းတစ်ပုဒ်သည်ကား . . .

“နေဆိတာ ပူပြင်းဆုံး မီးခဲ့ကြီး၊ ဒီလိုကြားခဲ့ဖူးတာ မှားသွားတယ်”

တက်လူမှာ ဆတ်ခနဲ ရှုခန်းထွက်ပြီး ‘ဦးကျော်’ အိုက်တင်ပြင် ရှိတ်ဆွဲတော့၏။

“အပူဆုံးဆိတာ အမှန်နဲ့အချစ် × × × ကိုယ်တိုင် အသည်းမီးလောင်ကျိမ်းခဲ့တယ်”

အဆောင်အပေါ် တစ်ရိုက်ဆီမှု ‘ဟေး’ခနဲ အားပေးသံတွေထွက်လာပါသည်။ ရှိတ်ဆွဲနေသော တက်လူကို ကြည့်ပြီးလည်း လက်ချုပ်စိုးကြသည်။ အရှုံးသုတေသနပေးလိုက်လေးပြီ တက်လူမှာ မူးမူးရှုံးနဲ့ ကျွမ်းမထိုးရှုံးတမည် ကပါတော့၏။

အားပေးမှုကို ကြည့်ပြီး ဦးပြောင်ကြီး ပြီးနေပါသည်။ အတွေ့အကြွေသည် အကောင်းဆုံးဆရာတစ်ဆူ ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။ အဆုံး အကတွေဖြင့် မြှိုင်ဆိုင်သွားသော သူတို့အဖွဲ့ကို အမြားအဖွဲ့များပင် အကြောင်သားငေးလို့ သီချင်းဆုံးတော့ သရမြို့ဆောင်၏ အားပေးမှုက အတိုင်းထက်အလွန်။

လက်ချုပ်သံတော့ နေရာဖယ်ပေးထားသော ခုတိယအဖွဲ့က စတင်သည်။ အားပေးမှုကို အပြည့်အဝရရန် တိုင်ပင်ထားသည်ထင်၏။ ဆိုသော သီချင်းက လက်တလော ရေပန်းစားနေသော ဝိဇ္ဇာသီချင်း ချိုချို လေးတစ်ပုဒ်။ မိန့်မကြိုက်သီချင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်လေတော့ သူတို့ကိုလည်း အားပေးသူ တော်တော်များသည်။ အဆောင်ပေါ်မှာ လိုက်ဆုံးသူများပင် ရှိလေခဲ့၏။

ဦးပြောင်ကြီးက နိုင်းအား မျက်ခုံပုံပြုသည်။ လွယ်တော့ မလွယ်ဘူးဟူသည် အထာမျိုး။ နောက်တစ်ဖွဲ့မှာလည်း သီချင်းပုံစံ

ခြောင်းသွားပါသည်။ ပထမတိုင်းကလို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း မဟုတ်တော့။ Rock ကိုပင် အသံကောင်းကောင်းဖြင့် ပညာသားပါပါ ဆိုရေးသော ပံ့အေးအေးပုံစံမျိုး။

အများကြီးလည်း ပိုင်းမအောက်ကြတော့။ အတိုင်အဖောက် ညီညွှေးနှစ်ဦးသာ ပေါင်းဆုံးသွားသည်။ ထိုအဖွဲ့ပြီးပါက သူတို့အဖွဲ့။ သီချင်းစာစိုင်ကျိုးတဲ့အချိန်မှာ . . .

“လက်နက်ပုန်းထုတ်ဖို့ အချိန်တန်ပြီ။ မင်းတို့ထဲမှာ မြန်မာသံ ဆယ့်သူရလဲ”

ဦးပြောင်ကြီးစကားကြောင့် နိုင်းတို့အဖွဲ့ တစ်ယောက်ကို စာစိုင်ယောက် ကြည့်သွားရကာ အားလုံးမှာ မျက်လုံးအကြောင်သား၊ စာစိုးမှ မြန်မာသံ ရပုံမပေါ်။

“ဘယ်လို့သီချင်းမျိုးလဲ”

“သီချင်းကြီး . . . သီချင်းခနဲ့ ပုံစံမျိုးပေါ့”

တက်လူမှာ ဖောက်တော့၏။

“လုပ်ပြန်ပြီ။ ဦးပြောင်ကြီးကလည်း သီချင်းကြီးဆိုရအောင် ကျွမ်းတော်တို့က ဆိုးက၊ က၊ ရေး၊ တိုးဝင်ပြင်နေတာမှာ မဟုတ်ဘာ”

“အေးလေ့မှာ . . . ဦးပြောင်ကြီးကလည်း . . . လာစားပြန်ပြီ။ ထိုစကားများကို ဂရမစိုက်တော့။ နိုင်းကို ကြည့်ကာ နောက်တွေကြမ်းထပ်မေးလာ၏။

“မြန်မာသံ ဘာသီချင်းမှ မရဘူးလဲး”

ခက်ချေပြီ။ မြန်မာသံမပြောနဲ့ ကိုယ်က စည်းနဲ့ဝါးတောင်ဆာင်းကောင်းသီသူမဟုတ်။ နောက်ပြီး ဦးပြောင်ကြီးကိုလည်း အထင်အသေးပံ့တော့ပါ။ ဦးပြောင်ကြီး အစွမ်းအစက သူတို့အား ပွဲဦးထွက်ထင်ပေါ်သွားစေခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။ အသည်းအသန်စဉ်းစားတော့ . . .

“အထက်တန်းကျောင်းတန်းက သင်ရတဲ့ မြှုမှန်းဂါရိသီချင်းတစ်ခုံတော့ ရှုတယ်”

“အစအဆုံးရလား”

သူလည်း စဉ်းစားသွားရကာ . . .

“အင်း . . . ရှိုးမယ် ထင်တာပဲ”

လက်ဖျောက်တစ်ချက် ထတီး၏။

“ဒါဆို ခိုက်တယ်။ သူဟိုပြီးတာနဲ့ စမယ်”

ပြောပြေဆုံးဆုံး ခါးကြားမှာ ထိုးထားသော အရာကြီးကို ဆွဲထုတ်သည်။ အားလုံးအလယ်မှာ ဖြန့်ချုတော့ ပတ္တာလားတစ်လုံး ဖြစ်နေပါသည်။ ကော်တော်လည်း အိုးပြုသွားရန်။ မြန်မာသံဆိုခိုင်းရခြင်းသဘောကိုလည်း ယခုမှ နားလည်သွားသည်။ ထိုစဉ်မှာပဲ Rockသမားတို့ ပြီးဆုံးသွားသည်။

“သာ . . . တစ်ယောက်ရိုင်းဆွဲပေး”

ဦးပြောင်ကြီးက ပတ္တာလားကို ဖြန့်ကိုင်ကာ အဆောင်သံတံ့ခါးမှာ တစ်ဖက်ချုပ်သည်။ နောက်တစ်ဖက်ကို လူတစ်ယောက်အား ဆွဲနိုင်းကာ အသံစစ်းပါ၏။ အဆောင်သူများပင်မဟုတ်။ ပြိုင်ဘက်များပင် သူတို့အဖွဲ့ကို ကြည့်ကာ အထူးအဆန်းသဖြတ်။

မကြာလိုက်၊ ဦးပြောင်ကြီး၏ ပတ္တာလားသံနှင့်အတူ အထက်တန်းကျောင်းတုန်းက အာပေါက်အောင်ဆိုခဲ့ရသော သီချင်းတစ်ပုဒ်မှာ ပြန်လည် အသက်ဝင်လာပါတော့သည်။

(မြမန်းဂါရိသောတောင် × × × နှစ်းတည်ထောင် ဘုန်းရောင်နေသို့လင်း × × × နောင်ညီကို ရွှေဘိုနှင့်တော်ရင်း၊ ရာဆူဆူ ပြည့်သူ ဆင်ပင်း × × × ရွှေဘုန်းတော် နှုန်းလျှော့စံပျော်ခင်း × × × တော့တိုးလို့ပြီးစေ × × × မန်းဌာနေ့ × × × အောင်အော်ပြည့်မင်း)

ပြီးလေပြီး။ တိုးသူက တစ်ဦးတည်း။ ဆိုသူက တစ်ယောက်တည်း၊ အားပေးသူနည်းနည်း၊ စိုင်းရယ်သူများများ၊ ဒါပေ့ခဲ့ . . .

သီချင်းဆုံးစဉ်မှာ အဆောင်ပေါ်မှ ကျောင်းသူနှစ်ဦး ဆင်းလာပါသည်။ တစ်ဦးက သွေက်လက်ပုံရှု နောက်တစ်ဦးက သီမံမွှေ့ပုံရသည်။ တစ်ဦး၏လက်ထဲမှာ အိုတ်လေးတစ်အိုတ်ပါလာသည်။ မြင်ရုံး၊ သီနဲ့ပြီး။ ပြက်ရယ်ပြုသူများ ပါလျက်မှ ရှားရှားပါးပါး ဆုရုမည့်သူနှစ်ဦး ထွက်လာချေပြီး။

အဆောင်တံ့ခါးရှေ့ ရောက်လာတော့ . . .

“ရော့ . . . ရှင်တို့အဖွဲ့ကို သူက ဆုချေတာ”

သွေက်လက်သူလေးက သီမံမွှေ့သူလေးကို ညွှန်ပြရင်း ယူလာသောအိုတ်ကို သံတံ့ခါးကြားမှ ထိုးပေး၏။

“သူက ဆုချေတာဆိုပြီး ဘာလို့ နောက်မှာရပ်နေရတာလဲ ဟင်”

နိုင်ဦးစကားကြောင့် နောက်ဖက်ဆီမှာ ခပ်ယို့ယို့ပုဂ္ဂိုလ်သူလေးဆောင်းင့်သွားပါသည်။ သန်ခါးပါးကွက်ကြားလေးနှင့် ယဉ်ကျေးသော မြန်မာမတ်စုံလေးနှင့် အသားညီညီပြန်မှာမလေး။

“သော် . . . မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်ုံးမ သူငယ်ချင်းက ရှုက်တတ်လိုပါ”

သွေက်လက်သူလေးက မြန်မာမလေးကို လုညွှေ့ကြည့်ရင်း ရယ်ဆွဲကျေးဆိုတော့ . . .

“ဟုတ်လား . . . မရှုက်ပါနဲ့များ။ ကျွန်ုံးတော်တို့တောင် မရှုက်စေကြောက်ဆိုကြား၊ ကြောသေးတာပဲ”

မြန်မာမလေး ခေါင်းမော့လာ၏။ ထို့နောက် နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်တာ မပွင့်တွေ့င့်ဆိုသည်။

“သူက မြန်မာသံတွေ စိတ်ဝင်စားတယ် ထင်တယ်နော်”

ပြည့်လွှဲကျေနေသော ပီမံ့ပိုးက ဒီလို့နေရာမှာ ထိန်းမရအော့။

“စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ချစ်တာ”

“ရှင် . . . ”

အောင်

“သွေး... မဟုတ်ဘူး၊ မြန်မာသံစဉ်တွေကို ချစ်တယ ပြော

မှာ နောက်လျည့်ပြီးတော့သည်။

“ဟဲ... မေဖြူ၊ မေဖြူ...”

သွေးကိုလက်သူလေးမှာလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ လက်ထဲမှ
မှန်အဲတိကို နိုင်းလက်တွင်ထိုးပေးရင်း သူငယ်ချင်းဖြစ်သူနောက် ပြီး
လိုက်သွားပါသည်။ လက်တွင်းရောက်လာသော မှန်ထုပ်ကို င့်ကြည့်
မိသည့်အထာ မောက်မှ အဖွဲ့သားများမှာ ...

“သာဓု... သာဓု... သာဓု...”

• • •

အပြန်လမ်းကတော့ ယနေ့ညာအဖို့ သနပ်ခါးနဲ့တွေ သင်းနေ့
နိုင်ပါသည်။ မြန်မာမလေးနှင့် ဆုံးသောကြောင့်ဖြစ်၏။

၊ ၊ ၊

IV

“ဆရာတွေ လာနေပြီး ပြီး... ပြီး... ဦးကိုကိုနိုင်ပါ၊ ဂါ
တယ်”

အနီးကပ် ဖောက်ခွဲလိုက်သော မိုင်းပဲ့တစ်လုံးကို ကြိတ်စိုင်း
လေးတစ်ခုမှာ ဝရှုန်းသုန်းကား ပေါက်ကွဲသဲ့ ပါ၏။ ဘယ်သူယူဆောင်
လိုက်သော သတင်းမှန်းမသိပေ့မဲ့ ထိချက်က ပြင်းသည်။ ပိုက်ဆံကူး
သူကကျိုး၊ မဲချုပ်တွေ လွှဲပဲ့ပစ်သူကပစ်၊ ထပြီးသူက ပြီးနှင့် ကျွောင်း
ထဲမှာ တစ်နေရာတည်း ကွယ်ပြီး ကမ္မာပျက်သွားလေပြီ။

သိန်းငွေး ဘာကိုမှ တပ်မက်မနေတော့။ ဖင်ခုထိုင်ထားသော
မိနပ်ကိုခွဲကာ အားလုံးကို ဥပော့ပြုရင်း အေးလှတ်ရာ ပြီးတော့
သည်။ ဒါပေမဲ့ ...

“ဟောကောင်တွေ... မပြီးနဲ့”

‘ဟိန်း’ ထွက်လာသော အသံဝါကြီးတစ်ရပ်။ ကြားရှုနဲ့ သီလိုက်
ပြီး ဆရာဦးကိုကိုနိုင်၊ လက်သံပြောင်သည်။ စည်းကမ်းကြီးသည်။ အောင်
အဆီး ရက်ရောသည်။ အပြစ်ပေးရက်စက်သည်။ ဦးကိုကိုနိုင်နဲ့ သီ
ပြီးနောက်မှာ အကြိမ်ကြိမ် ပွဲတိုးမူးသော ခြေထောက်တွေပဲ့ အေးဆုံး
ကုန်သည်။

ତାଣ୍ଡଯୋଗ୍ନ ତର୍ପିଃ ଠଂ ଫଳଃ ରିଦଃ ମହୁତିଃ ॥ ଅଞ୍ଚକ୍ରାନ୍ତଃକ୍ଷାଣ । ଶାଯ

တုန်းတည်းက စောင့်ကြည့် လူစုထားသည့်မသိ။ ထင်မှတ်မထားသော အေရာပေါင်းဖိမ့်လုခြေရေးဝန်ထမ်းများ၊ သန်ရှင်းရေး အလုပ်သမားများ ဖွံ့ဖက်လာသည်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကိုတော့ သနား၏။ အမိကက ဦးကိုဂိုဏ်ပိုင် နဲ့ ပက်ပင်းမတိုးစေဖို့။

သေးလွတ်ရာအရပ်ကို မှန်းဆရင်း သိန်းငွေးပညာကုန်ထုတ်သုံးတော့ ခဏေချင်းနဲ့ ကွန်ကရစ်လမ်းကို လှမ်းမြင်ရသည်။ လက်ထဲမှ ဖိန်ပိုက်ချကာ ကပ္ပါယရာ ကောက်စီး၏။ ပြီးတော့ အသင့်ဆောင်ထားသော ဦးယုပ်ကို ထုတ်ကာ ပုဂ္ဂိုလ်နိုင်က်ဆောင်းသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ရှိုးရင်း အပြေးတစ်ပိုင်းဖြင့် ထွက်မည်ကြံ့စဉ်မှာပဲ . . .

“ହେବୋଇ . . . ରିପ୍ରତିଷ୍ଠାନ୍”

သစ်ပင်ကွယ်မှ တွက်လာသော ဆရာတစ်ဦး။ ဘာဘာညာညာ
စဉ်းစားမနေတော့။ သိန်းငြေး ပညာကုန် သုံးရပြန်ပါသည်။ လူရှုပ်ရာ
အရှင်ကို ရွှေးချယ်ကာ ဖန္တာနှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ပြီး
သည်။ ပြီးရင်းနှင့် လူညွှန်ကြည့်တော့ နောက်မှ ဆရာလည်း ထက်ကြပ်
မကွား ပါလာသည်။

မည်သူမှန်းတော့ မသိ။ ခြေရည်တဲ့ ပါလာနိုင်သည်ကို ထောက်လျှင် တော့ ကျူးတာပေါက်စတစ်ခိုးဖြစ်ဖို့ များသည်။ လမ်းအတိုင်း တည့်တည့်မပြေားဘဲ လမ်းကြီးလမ်းကြား ဝင်ပြေားသည်။ စာသင်ဆောင်ကို နောက်မပတ်ကာ အရောဘက် ကန်တင်းများရှိရာကို ပါးတည်သည်။

လူ၍ပ်သော အရပ်ရောက်မှသာ ခြေရာဖျောက်နိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။ ဒါပေမဲ့ ပြီးသက်ရင့်သော သိန်းငွေးခြေထောက်ကိုတော့ ရေးရှည်မှာ အနိမတုနိုင်ခဲ့၏၊ ကန်တင်းကို မြင်နေရချိန်၌ နောက်ဖက်က ရန်သူကို အနည်းငယ် ချုပ်ထားနိုင်ခဲ့ပြီ။ ကန်တင်းများ၏ ရှုံးဘက်မလှမ်းမကမ်းတွင် စိန်ပန်းပင်ကြီးတွင်ပင်ရှိနေသည်။ ထိုအပင်အောက် ခုံတန်းလျားပေါ်တွင် ကောင်းသုသံးပါး စာထိုင်ဖတ်နေကြ၏။

ကျော်လေးတော်မူနေတော့။ သိန်းငြွှုံးမြန်ပန်းဝါယာ

ଶ୍ରୀ ପଟ୍ଟଙ୍କା ଶ୍ରୀତନ୍ତିଃଶ୍ରୋଗ୍ନ୍ତିଷ୍ଠି, ଶ୍ରୀକଣ୍ଠିଂଦ୍ରିଗ୍ନିପିଲାନ୍ତି ॥

“ହୁ... ପଲ୍ଯତ୍ତୁତ୍ତୁ, କାନ୍ଦିଲ”

နောက်ကျောသို့ ခုန်ဝင်လာသော သူ့ကိုကြည့်ပြီး မိန့်ကလေး
သုတေသနီး လန့်ဖျတ်ကာသွားသည်။ သိန်းငွေး နှုတ်ခမ်းကို လက်ညွှေးကပ်
ခဲ့း ရှား... တိုးတိုး' လုပ်ပြလိုက်ရသည်။ တောင်းပန်သော အမှုအရာ
ပြင် လက်ကာရင်း ရှေ့ကို လက်ညွှေးထိုးပြတော့ မယ်မင်းကြီးမသုံး
ဘိုင်းငွေး ရှေ့ဘက် လည်သွားသည်။

သိန်းငြေးမှာလည်း ခုတန်းအောက်မှ ရှေ့ချောင်းကြည့်စဉ် ဖြင့်
သူည်က ပုဆိုတိတိဝတ် ဆရာတစ်ဦး၊ ခါးကိုထောက်ရင်း အရပ်ရုံ
သူးမျက်နှာကို စုထောက်ကြည့်ကြည့်နေသည်။ ချက်ချင်းပဲ မယ်မင်း
အောင်များ ခေါင်းတွေ နောက်ဘက်ပြန်ရောက်လာ၏။

වින්දු: ලග්ගැඹුවූ ප්‍රියාගේ ගය්බියුපි ප්‍රාත්‍රියාමලදීයෙ?
 ॥ ගොංද: වාවා: ඇඟ්ද: පෙදු හිලාග්‍රැ වහාවාපිග්‍රැ ව්‍යුද: ලෙප්‍රි
 ॥ ම්‍යු: ම්‍යු: ගුණුවා යුද: ග්‍රිද: වාචා: තාලා: ॥ ගොංද: වාඇඟ්ද: මලදු
 ॥ තුළුව්‍යේ: තාලා: මත්‍යි ॥ මින්: ගාලා: ව්‍යු: මි: තර්තු: තර්තු: ගාප
 මින්දුරිග්‍රුව්‍ය ॥

ထိနောက် မူလအတိုင်း စာပြန်ဖတ်နေပါသည်။ သိန်းငွေးမှာ
သူ့ မြတ်တွင်ရင် တွဲလဲချထားသော ခြေထောက်များကြားမှ ရင်
အထိတ်ထိတ် ကြည့်နေရ၏။ ခါးထောက်ရှာဖွေနေသော ဆရာမှာ
ကြောင်အချိန်အတွင် ဦးတည်ချက်တစ်ခုကို ရွှေးချယ်သွားသည်။

အခြားမဟုတ်။ လူရှုပ်သော ကန်တင်းများဆိုသို့။ ထွက်သွားသောဆရာတော်၏ ကျောပြင်ကိုကြည့်ကာ သိန်းငွေးတစ်ယောက် ရင်ထဲမှာ
အလုံးကြီး ကြလျှောင်မှာပဲ . . .

“မမိလိုက်ဘူးလား . . . ကိုထိန်လင်း”

အသံဝါကြီးတစ်ရပ်က ဘယ်ဘက်ခြော့မှုမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကျင်စက်နှင့် အတိုခဲ့လိုက်ရသလို တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တုန်ခါသွားသည်။ ဘယ်နေရာ ဘယ်အရပ်ရောက်ရောက် ကျောင်းသားဆိုးတိုင်း ရုံရင်မှာ အမှတ်တရ ရှိနေမည်အသံ။ ဆရာဦးကိုကိုနိုင်မှ အခြားမရှိနိုင်တော့။

ဝပ်ထားသော ခန္ဓာကိုယ်က မေစကြီးနှင့်ပိုက်ကာ အလိုလို သိမ်းယေားမိစဉ် . . .

“မမိလိုက်ဘူးဆရာ . . . ဒီနားရောက်မှ မျက်ခြည့်ပျက်သွားတယ်”

“တောက် . . . ကျောင်းထဲလာပြီး ဖော်ရှိက်တဲ့ကောင်တွေ လွတ်အောင်ပြီးထားကြစမ်း။ မိတဲ့နေ့က ကျောင်းထဲတ်ပစ်မယ့်နေ့ပဲ့”

သိန်းငြေး အသက်ရှုပြပင် ရပ်သွားသလား မသိတော့ပါ။ ရှိနေ့ခဲ့ခွဲ့သွားကို ဝင်သွားသည် ထင်လိုက်မိပါ၏။ ဦးကိုကိုနိုင်၏ ကျောပြင်ကိုကြည့်ကာ လူက နဲ့လုံးခုနဲ့ မမှတ်ချင်တော့။

“ဘယ်လိုပုံစံလ . . . ကိုထိန်လင်း”

“ပိန်ပိန်ပါးပါးပဲ။ အကျိုအညီကွက်နဲ့ ဦးထုပ်အမည်း ဆောင်းထားတယ်ဆရာ”

ခေါင်းမှ ဦးထုပ်ကို အလျင်အမြန်ဆွဲချက်တော်ကာ လွယ်အိတ်တွင် ထိုးထည့်သည်။

“အော့အို ခင်များ ကန်တင်းဘက်လိုက်၊ ကျူပ် ဒီဘက်ကိုလို၍ မယ်”

ထို့နောက်တော့ ခြေထောက်နှစ်စုံက ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်များ ဆိုကို ဦးတည်ထွက်ခွာသွားပါသည်။ တစ်ကျွမ်းအမှုမှ ကွင်းလုံးကျွဲ့လွတ်သွားသလို သိန်းငြေးခန္ဓာကိုယ်မှာ ပေါ့ပါးမှုဖြင့် မြေပေါ်ပစ်ထွေသွား၏။ မျက်လုံးကိုစုံစုံတို့ကာ အသက်ကို အမောတကော ရှာဖော်သည်။

အသက်ရှု၏ မှန်ချိန်များ မြတ်ထားသော မျက်လုံးအစုံကို စွဲလိုက်

ရာ . . .

“ဟင် . . .”

သူအား မိုးကြည့်နေသည် မျက်လုံးသုံးစုံ။ သိန်းငြေးကဏ္ဍ ကရာ ထထိုင်တော့ . . .

“အသက်ရှုသေးသားပဲ။ ကျွန်မတို့က ကြွေသွားပြီ အောက်ဇူးတာ”

မျက်ဆောင်းတစ်ခုနှင့် ရောက်လာသော စကားတစ်ခွန်း၊ အောက် တစ်ဦးက . . .

“ဒီမှာ . . . ကျောင်းထဲတ်ခဲ့ရမှာစုံလို့ ကူညီလိုက်တယ် မှတ်ပါ၊ ရှင့်ကို သနားလွန်းလို့တော့ မထင်နဲ့”

“ဗျာ . . .”

အနည်းငယ်ကျယ်လောင်သွားသော စကားသံကြောင့် သိန်းငြေး စတ်ဝန်းကျင်ကိုပင် အလန့်တကြား ဝေါကြည့်မိသွားသည်။ ထိုခဲ့အသစ်ချပ်ကြုံးနဲ့သားကို လွှဲနှိမ်းသွားခဲ့သည့် မျက်ဆောင်းနှင့် စကားသံး

“ရှင် ဘယ်သူမှန်း ဆရာတွေမသိပေမဲ့ ကျွန်မတို့ သိသွားပြီး ဒီတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိထားနေပါ။ အောက်တစ်ဦး ဖို့ငို့ဖော် သကြားရင် ရှင်ပါပါ မပါပါ ရှင့်ကို ဦးကိုကိုနိုင်လက် အပ်ရလိမ့်မယ်”

“ဘာလဲဟာ”

ပါပါ၊ မပါပါ ဦးကိုကိုနိုင်လက် အပ်မည်တဲ့။ ကျောချမ်းစော ပါလား။ သိန်းငြေး အူကြောင်ကြောင် ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ မယ်မင်းကြီးမသုံးယောက်မှာ သူနှင့် စိန်ပန်းပင်ကို ကျောခိုင်းရင်း ထွက်သွားပါလော့ သည်။

• • •

ပထမတော့ ဘာမှန်းမသိ။ အုတွတ် ရှိနေပါသေးသည်။ နောက်
မှ... သိန်းငွေးတစ်ယောက် ဆရာများ၏ အန္တရာယ်စက်ကွင်းမှ အလျင်
အမြန် ရှောင်တိမ်းခဲ့သည်။ (သို့) နေရာမှာပဲ ဆက်ထိုင်နေခဲ့သည် မထင်
လိုက်ပါနော်။

ပြောချင်ရာပြောပြီး ထွက်သွားသူလေးနောက်ကို လိုက်သွားခဲ့
တာပါ။ ကယ်တင်သူ မေခလာနတ်သမီး၏ မေဂျာနှင့်အတန်းကို သိချင်
နေသည်။ ပြီးတော့ အဖမ်းခံချင်လွန်းနေသည်။ လူကိုတော့မဟုတ်။

တကယ်တော့ အချစ်ပါရရှိုးများ အချစ်အကြောင်းကို ပြည့်
ပြည့်စုစု ဖွင့်ဆိုခဲ့ဖို့ ကောင်းပါသည်။

အချစ်သည် တစ်ခါတစ်ရံ၌ ရန်တွေ့ရင်း ပြန်ချစ်တတ်ပါ၏။

၊ ၊ ၊

V

ဘဝအတွက် အရေးကြီးဆုံးဟု သတ်မှတ်ထားသော ဘောလုံး
ပွဲကို ပစ်ချက်ငါး သိန်းငွေးတစ်ယောက် သရဖိဆောင်ရွှေ ရောက်နေသည်။
ဦးပြောင်ကြီး ပါမလာသလို ပြိုင်ဘက်အံ့ဖွဲ့များလည်း အဆောင်ရွှေတွင်
ရှိမနေခဲ့။ ဒီနေ့တော့ သူတို့တစ်ဖွဲ့တည်း။

မလိုက်စဖူး လိုက်လာသည့်အပြင် မတောင်းစဖူး တောင်း
ဆိုသည်သိချင်းက ‘ကျေးဇူး’။ ထိုစဉ်ကတည်းက သိန်းငွေး ဘာကို
ဦးတည်နေသည်ဆိုတာ နိုင်းရှိုး ရိပ်ခိုခဲ့ဖို့ ကောင်းပါသည်။ ဂိုတာသမား
က သိန်းငွေးတောင်းဆိုမှုအတိုင်း ‘ကျေးဇူး’သိချင်းကို တိုးပေးနေသည်။

လိုက်ဆိုသူက နိုင်းရှိုးအပါအဝင် သုံး၊ လေးယောက်၊ ဖျော်ပြု
သူ နည်းသွားကြုံပေမဲ့ အားပေးသူတွေ့မှာ နည်းမသွားခဲ့။ မနေ့ကအတိုင်း
လသာဆောင်နှင့် အဆောင်ပြတင်းများမှာ ပြည့်နေသည် ‘ကျေးဇူး’
သိချင်းအား ခံစားချက်အပြည့်ဖြင့် သိဆိုရင်း မျက်ဝန်းဆွာက တစ်ချုတ်
တစ်ချက် ပြတင်းတံ့ခါးတစ်ပေါက်ဆိုမှာ။

ကြောလာတော့ နိုင်းရှိုး သက်းမကင်းဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့်
သိချင်းဆုံးဆုံးချင်းပင် ...

“ဟေ့ကောင် ... သိန်းငွေး၊ မင်းဟာက ဘယ်တစ်လျားထိ
သဲ”

“ဟို သုံးယောက်ရပ်နေတဲ့ထဲက ညာဘက်စွန်ကတစ်ယောက်။
မာမည်က မေဖြူဖြူ”

နိုင်ညီးကိုယ့်နှုံးကိုယ် ဖျော်းခနဲ့ ရိုက်လိုက်မိသည်။

“ဟာ . . . သေရောပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါနိုက်နေတာလည်း အဲဒီကောင်မလေးပဲ”

“ဟေ . . .”

၊ ၊ ၊

အနောက်လည်

ကျောင်းထဲတွင် ကြီးလေးကြီး ဂယက်ကြောင့် တာဝန်ရှိသူ
အနည်းငယ် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ နောက်တစ်နာရူးပါက အိုး
ရောက်ပြီမဟုတ်ပါလား။ ပြီးခဲ့သော အိုးနေ့ဟာ ကြီးလေးကြီး
တာစာအုပ်ထွက်ခဲ့ပါသည်။ မနက်ဖြန်တွင်ရော . . .

ကျောင်းသား/သူတွေကတော့ ရွှေးချယ်မှုမှုန်ကန်စွာ ကြီး
ကြီးကို စောင့်မျှော်နေကြသည်။ တာဝန်ရှိသူတွေကတော့ စီးရိမ်
သည်။ တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်နားဖြင့် မနက်ဖြန် ကြီး
ကြီး No.2 'ထွက်မည်ဟူသော သဟင်းမှာ တစ်ကျောင်းလုံးတွင်
မြတ်မှုပါ၏။

သတင်းကြီးလာလေ မဟုတ်တာလုပ်ထားသူတွေ မျက်ခုံး
မှုပိုးလေး၊ ကျောင်းသားတွေကို မျက်လုံး ဒေါက်ထောက်ကြည့်လေ၊
ကြီးတစ်းတွေ ကြပ်မတ်ဖို့ ကြီးစားလေ။

ပွဲကတော့ ကြည့်ကောင်းတော့မည်။

တကယ်တော့ ပညာသင်ကြားခြင်းဆိုတာ ချိန်ခွင်တစ်ခုလိုပါ
တော့တနာနဲ့ ရိုသေမှုညီမျှသာ ချိန်ခွင်လျှော ညီနှင့်ပါသည်။ စေတနာ
သွေးလျှင် ရိုသေမှု လျော့သွေးနိုင်သလို ရိုသေမှု လျော့သွေးလျှင်
စေတနာ ပေါ့သွေးနိုင်ပါသည်။

ထိုအခါမှာ ပညာဆိုသော အဆောက်အအုံကြီး ပြုလဲဖို့ဖြစ်လေး
သည်။ ပညာနောက်ကျသွေးသော လူမျိုးတစ်မျိုး၏ အနာဂတ်ကို
ထိုးတွေ့ကြည့်ဘူးပါသလား။

တန်လားညာ

ဆုံးစေကျ အခန်းတစ်ခုတွင်းမှာ ကြီးလေးကြီးအဖွဲ့ ရှိနေသည်။
မနက်ဖြန် ကဗျာစာအုပ်ဖြန့်ရန်အတွက် အသီးသီး တာဝန်ခွဲဝေနောက်
ခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့အလယ်မှာ ထုပ်ပိုးပြီးသား ကဗျာစာအုပ်များက
အဆင်သင့်။

အနည်းငယ် စည်းကမ်းကြပ်မတ်ထားသည်ကြောင့် သတိတော့
ရှိရပေမည်။ အဓိကသည် စာအုပ်များကျောင်းထဲ ရောက်သွားဖို့၊ အထဲ
ရောက်လျှင် ကျော်ကိစ္စများမှာ မခက်ခဲတော့။

စုဝေးတိုင်ပင်ပြီးချိန်၌ ကျောင်းတွင်းအရောက်သွေးမည့် တာဝန်
ကို နိုင်းပါးက သဲ့ရှိရှိစွာ ယူသည်။ ကျော်သုံးယောက်က ဖြန့်ဝေရေးပိုင်း၊
တာဝန်ခွဲပြီးချိန်မှာ လေးယောက်အနက် ပြစ်ချက်အကင်းဆုံးလည်းကြော်
ဆောင်လည်းဖြစ်သော မျိုးအောင်က တစ်ခုသတိပေးသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် အချစ်နဲ့ ခံယဉ်ချက်ကိုတော့ မရောထွေး
စေနဲ့မီးနော်”

နိုင်းနှင့် သိန်းငွေး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်မိကြ၏။
မျက်လုံးချင်းဆုံးလည်း အချိန်အတော်ကြာအောင် ရယ်မိသည်။

‘ထိလ်အောင်ကျော်’ လောက် မရင့်ကျက်ပေမဲ့ တဲ့လူသိလို
ကျောင်းသားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုတော့ မျိုးအောင်မမေ့ခဲ့ဖို့ ကောင်းပါသည်။

အတောက်တွေ အလိုလိုပြောင်းပေမဲ့ တစ်ချိန်ကစိတ်ဓာတ်နဲ့ ဝိသွေ့
တွေကာ ကျောင်းသားဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်မှာ ကပ်ပြုရှင်သန်နေဆဲပင် မဟုတ်
ပါလား။

၁၁၁

၆၇

ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ ငွေမင်္ဂလာင်ကားလေးတစ်စီး တရွေ့ရွှေမောင်း
နှင်လာနေသည်။ အရောင်အသွေးနှင့် အရွယ်အစားကတော့ သူ ပစ်မှတ်
ထားရာ ကားအတိုင်းပါပင်။ ဒါပေမဲ့ အနည်းငယ် လုပ်းသေးသည်ကြောင့်
နံပါတ်ကို မမြင်ရသေး။ လက်မှနာရိုက် နိုင်းပါး တစ်ချက်ပင့်ကြည့်လိုက်
သည်။

အချိန်က သိပ်မကွာသည်မို့ ဖြစ်နိုင်ဖို့တော့ များ၏။ နိုင်းပါး
ကဲ့ရာလမ်းဘေးတွင် ရပ်ကာ တရွေ့ရွှေမောင်းနှင်လာသော ကားလေး
ကို မမှတ်မသုန် ကြည့်နေမိသည်။ မကြာလိုက်။ ဂတန်းလေးလုံးကို
ကောင်းစွာ ခွဲဗြားနိုင်ပြီးသည့် အချိန်မှာ ...

“ဟိုး . . . ဟိုး . . . ”

ပါးစပ်ကလည်း အော်၊ လက်ကလည်း တားရင်း လမ်းဆောင်း
နှစ်လုမ်းစာလောက် တက်သွားတော့ မှန်မှန်မောင်းလာသော ကားလေး
သူရှေ့မှာ ‘ကျိုး’ ခနဲ့ ရပ်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် မောင်းသွာက်မှ
မှန်တံ့ခါးလေး အောက်လျောဆင်းလာကာ ...

“ဘာလဲမသိဘူး . . . အစ်ကို”

ပစ်မှတ်ကောင်လေးပါပင်။

“ကျောင်းထဲကို သွားမှာမလား . . . ညီလေး”

“ဟုတ်ပါတယ်”

၆၅

“କେବୁ କିମ୍ବା କେବୁ କିମ୍ବା... ଏହାର ପାଇଁ କିମ୍ବା କିମ୍ବା...”

စကားဆုံးတော့ စက်ပျက်သွားသည်ဆိုသော ကားကို ကောင်လေးမသိမသာ ရေရှာသည်။

ଲମ୍ବାଙ୍କାରିଙ୍କ ପାଇଁ ଏହାର ପାଇଁ କିମ୍ବା କିମ୍ବା ଏହାର ପାଇଁ
କିମ୍ବା ଏହାର ପାଇଁ କିମ୍ବା ଏହାର ପାଇଁ କିମ୍ବା ଏହାର ପାଇଁ

“ရတယ်လေ အစ်ကို”

ତାତ୍ତ୍ଵଗ୍ରହଣ:ତନ୍ମୂଳ:ବାହୀନିଃଶ୍ଵର କୁଣ୍ଡଳିରତା ତାତ୍ତ୍ଵାଲ୍ୟବନ୍ଧ୍ୟ ॥
ତାକାର୍ଯ୍ୟ practical ତାତ୍ତ୍ଵପଦେ ବୋହାମୁକ୍ତିକା କ୍ରମିଃ ପ୍ରଦ୍ଵେ ତନ୍ମୂଳିଃ ବାହୀନିଃ
ଶ୍ଵରିଃ ମନ୍ତ୍ରବନ୍ଧ୍ୟବନ୍ଧ୍ୟ ଅଳିପିଲେଖିତରାମର୍ମି ॥ କିମ୍ବଦ୍ଵିଃ କାହାରେଇଃ ଫୁଲିକା ବୁଦ୍ଧାଃ
ବୋହାମୁକ୍ତିକାର୍ଥିତ୍ଵରେ ପ୍ରଦ୍ଵେଷ୍ଟିଲିଙ୍ଗିତଵନ୍ଧ୍ୟ ॥ କାହାରେଇତରିକାର୍ଯ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ତାର୍କା
ଧ୍ୟାନପ୍ରିୟବାନାଲ କାହାରେଇଲେଇମୁକ୍ତିକାର୍ଯ୍ୟରେ ଆଶେଷପ୍ରିୟ ॥

တင္းင္းအေးနေသာ လေအေးပေးစက်နဲ့အတူ နိုင်ညီးရင်တွင်း
၌လည်း တစ်ဝက်အေးသွားခဲ့ပြီ။ တစ်ညီးနှင့်တစ်ညီး ရင်နဲ့ခဲ့ဖူးမြင်း မရှိ
သည်နဲ့ ကားပေါ်တွင် စကားမဆိုဖြစ်။ တအောင့်ကြောတော့ လုံခြုံရေး
ဂိတ်ကို ရောက်လာသည်။ ကားကိုပဲ မှတ်မိနေသည်လား။ ကားပိုင်ရှင်
ကပဲ အပေါင်းသင်းကောင်းလို့ လားမသိ။ လုံခြုံရေးတာဝန်ကျေသူများ
မှာ ကားကို တစ်ချက်မျှ ထမကြည့်ဘဲ ပေါ်တည်တည်ထိုင်နေသည်။

ଶିଖିବ୍ଦିତୋ ଗାହାଲେଃଥା କୌରାଣ୍ଡଃତୁର୍ଦଃଵହ୍ନି ପ୍ରୟୋଗ୍ୟାଲ୍ୟା॥୩॥
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣାଃଫେଣୀ ॥ କହାନି ଯଦି ରଣ୍ଡତଳ୍ଠିଂକ ଯଦିଅଙ୍ଗାଃରପିତ୍ରି ॥

“ဘယ်ဗြာနကို ပို့ပေးရမလဲ အစ်ကို”

သွေးပိုရမှာ”

“ဟုတ်လား . . . အဲဒါဆို ကျွန်တော် ဘယ်နားချပေးရမယ့်
လက်တွေခန်းနှင့်နီးသော နေရာတစ်ခုကို နိုင်းဦး ညွှန်လိုက်
သည်။ ကောင်လေးက ကားကို ကျင်လည်စွာမောင်းရင်း လိုသောနေရာ
ကို အရောက်ပို့ပေး၏။ ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီးချိန်မြို့ နိုင်းဦး ကား
ပေါ်က ဆင်းသည်။

ထိုနောက် စာအပ်ပန်စွဲကို ဆွဲရင်း သတ်မှတ်နေရာသို့ နိုင်ညီ
လျောက်သွားလိုက်ပါသည်။

ଲାଗ୍ନ ଦୟୋ ଏଣ୍ଟିଃ ହିରେନ୍ଦ୍ରାଗନ୍ତେ ? ତୁ ପିଃ ପୁଗନ୍ତ ତନ୍ମୂଳ୍ୟକୁ ଓ
ଅର୍ପିବୁଥାଃ ଗନ୍ଧି ଶୁଚିନ୍ଦ୍ୟ ॥ ପ୍ରିୟେ ? . . .

"... ఏ... ఏ..."

လေနှစ်ချက်ဆုန်ပြီးချိန်၌ ပေါ်ပါးသော မြဲလှမ်းတွေဖြင့် လက်
တွေ့ခန်းကို ကျောခိုင်းခဲ့တော့၏။ သူ့တာဝန် ပြီးလေပြီ။

“လေချိန်သံကြားက လာကလေ့”

1

“ကြီးလေးကြီး No.2” ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ထားသည့် စာအပ်မှာ နာရီရိုပိုင်းအတွင်း တစ်ကျောင်းလုံးကို ဆူညံသွားစေခဲ့ပါသည်။ တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်နှားဖြင့်လည်းကောင်း၊ တစ်ယောက်လက်မှ တစ်ယောက်သို့လည်းကောင်း အဆင့်ဆင့် ကူးပြောင်းကာ ပေါက်ရောက်သွားခဲ့သည်။

ତାଙ୍କୁ ମୁଣ୍ଡରିନ୍: ମରଣ୍ କିଛୁକୁଳେ ଯୁଦ୍ଧେ ପରିଷକ୍ଷିତ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲାମ୍ଭେ
ଅତିପଦ ପ୍ରତିଗନ୍ଧିତାରେ । ଯେହାଙ୍କୁ: 'ଶୋଇଲ୍ଲି': ଏଇ କଥାରେ ପରିଷକ୍ଷିତ
କୌଣସିରେ ଯାଏନ୍ତି କିମ୍ବା ଏହାଙ୍କୁ: ଆଜୁକୁ ରେପରିନ୍: ତାଃ ଯୁଗଃ କୁଳେ ଯୁଦ୍ଧେ

သုသယချင်းကောင်း ယောက်ဖတိရှု...

စာအေးပြေား နီးလာပြီးလေ ...

ကျော်တက်မှ အော်ပြုပြန်လို့လေ

ဘယ်သူနှစ်တက်

တက်ရပြီးလဲလေ။

သုသယချင်းကောင်း ယောက်ဖတိရှု...

ဆရာစံစ်း မေမြို့ပြီးလေ

တက်လို့ အဆင်မပြု အခက်အတွန်

မော် ချင်း မရ

ဘာသာစံမှ သင်မယ်ပြောလာပေ

ဇွဲကြေးမတော်နိုင် ယိုင်လိုင်ဝိုင်နဲ့

ထို့ မည်သို့ လုပ်ရမြို့လဲလေ။

သုသယချင်းကောင်း ယောက်ဖတိရှု...

ဘာသာစံကြေးရှုံးသောင်းဖြစ်နေ

တစ်ယောက်တစ်သောင်းနဲ့ ခုံကြော်လေ

တစ်ယောက်ချွားတက်

ရှုံးယောက် ပြန် Share

အောင်ဖို့အရေး မဆေးတော့ဘူးဘယ်။

၊ ၊

၆၈

အခန်းလေးတစ်ခန်းက တိတ်ဆိတ်ပြတ်သားနေသည်။

စုစုပေါင်း လူမြောက်၏သာရှိနေသော အခန်းလေးက အရေး
ကြီးကိစ္စတစ်ခုကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ လျှို့ဝှက်တွေ့
ခုံမှုတစ်ခုဟု ခေါ်ဆိုလျှင် ရနိုင်ပါသည်။

“ပထမဆုံး လုပ်ရမှာကတော့ ကြီးလေးကြီးမှာ အဖွဲ့ဝင် ဘယ်
နှယာက်ရှိတယ်ဆိုတာ ခုံစမ်းဖို့ပဲ။ အပေါ်ယကြည့်ရင် လေးယောက်
ဆိုတင်ရပေမဲ့ လေးယောက်ထက်ပိုတဲ့ အရေအတွက်လည်း ဖြစ်နိုင်
တယ်။ လေးယောက်မရှုံးလဲအဖွဲ့လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒါကိုတော့ လက်ရှိ
ထွက်ထားတဲ့ စာအုပ်နှစ်အုပ်ထဲက အရေးအသားတွေ လေးလာပြီး တူရာ
စာချင်း ချကြည့်ပါ။ အဲဒီတာဝန်ကိုလည်း နံပါတ်တစ် ယူပေးပါ”

နံပါတ် ခေါင်းညီတ်၏။

“နောက်တစ်ခုကတော့ ကြီးလေးကြီးဟာ ယောက်ဘားလေးအဖွဲ့
သား၊ မိန်းကလေးအဖွဲ့လား ခွဲခြားဖို့။ ကဗျာဖတ်ကြည့်ရတာတော့
ယောက်ဘားလေးအာဏားတွေပဲ တွေ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေး
သာ ယောက်ဘားအာဏားယူရေးတာပဲဖြစ်နိုင်တာဖို့ သေချာလေ့လာဖို့ လို့
ပါတယ်။ အဲဒါကိုတော့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ချင်းစီဖတ်ပြီး နံပါတ်နှစ် တော့ထုန်
ပေးပါ။ ခန့်မှန်းခြေလောက်ထွက်ရင်ပဲ ရပါဖြူ”

နံပါတ်နှစ် ခေါင်းညီတ်လိုက်သည်။

၆၉

“နံပါတ်သုံးကတော့ သူတို့ ကဗျာရေးနှင့်အတွက် အချက်
အလက် ယူပဲယူနည်းကို ခန့်မှန်းကြည့်ရမယ်။ သူတို့ကိုယ်တိုင် အချက်
အလက်ရှာတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် အချက်အလက်ရှာပေးတဲ့လူတွေ ရှိ
နေလာ ဆိုတာပေါ့။ နံပါတ်လေးလုပ်ရမှာက တဗ္ဗာသို့လ်မွှေ့စင်းတွေမှာ
ဝင်ရေးလေးရှိတဲ့ ကလောင်ရှင်တွေကို စာရင်းထုတ်ပေးပါ။ နံရုကပ်
စာစောင်ပြိုင်ပွဲ၊ ကဗျာပြိုင်ပွဲတွေမှာ အရေးခံရသူစာရင်းပါရရင် ပိုကောင်း
တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကြီးလေးကြီး အရေးအသားတွေကို ကြည့်
ရတာ သာမန်ထက် တစ်ဆင့်ပိုနေလားလို့”

သုံးနဲ့လေး ခေါင်းညီတ်ကြသည်။

“နံပါတ်ငါးနဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ဖြစ်နိုင်ခြေတွေကို ဆက်လက်
လေ့လာကြည့်ပါၤီးမယ်”

ပြီးလေပြီး၊ တာဝန်ကိုယ်စိန္တပြီးသွားပြီမို့ ပြောစရာစကား မရှိ
တော့။

“အဆင်မပြေတာရှိရင် တစ်ခါတည်း ဈေးနွေးနိုင်ပါတယ်”
တုံ့ပြန်သံ ထွက်မလား၊ ဒီလိုဆိုတော့ . . .

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်ကို ခွင့်ပြုပါၤီး”

တံခါးကိုဖွေ့စွဲကာ အပြင်ကို လမ်းထွက်လိုက်သည်။ ကချင်လွယ်
အိတ်ကို ကြီးထုံးလွယ်ထားပြီး မျက်နှာသွင်ပြင်က ထက်မြေက်တည်းလို့
ဖော်၏။ နာမည်က ‘ကောင်းထက်’ ။ ပညာအရည်အချင်းက ဂုဏ်ထူး
တန်း စိတ်ပညာ။

ကျောင်းမှ အထက်ပိုင်းပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ယုံကြည်အားကိုခြင်းကို
ခံရသူ။ လက်ရှိထမ်းဆောင်ရမည့် တာဝန်က ကြီးလေးကြီးကို ဖော်ထုတ်
ရန်၊ သူနှင့်လက်တွဲရမည့် လက်ဈေးစင်းဦးလည်း ရှိနေသည်။

မန်က်ဖြန်ဆိုလျင်ဖြင့် ကြီးလေးကြီးရှာပုံတော် စလေပြီး

VI

အန်းထဲဝင်လာသော မေဖြူကို ထင်မှတ်မထားသော အရာ
များက ဆီးကြိုနေပါ၏။ ပထမ ဆီးကြိုသူက . . .

“ရတ် . . . ရတ် . . . ရတ် . . . အဲ”

စာသင်ခန်းနှင့် ဘယ်လို့မှ မသက်ဆိုင်သော ဈေးဟောင်သံ
တစ်ခု။ ခုတိယ ဆီးကြိုသူက သူမဝင်လာသည်ကို ပြုစီစိ ရိုင်းကြည့်
နေကြသော မျက်နှာများ။ တစ်ခုခုဆိုတာ သိလိုက်ပြီးနောက်မှာ သူမ
ခြေလှမ်းတို့ အနည်းငယ် တုံ့ဆိုင်းနေးကွေးသွားသည်။ မူယာက သဘာ
ဓါက်စွာ ရေ့မှ ဦးဆောင်ဝင်ရောက်၏။ စာသင်ခုံဆီ အရောက်မှာ
တော့ . . .

“ဟယ် . . . ချစ်စရာလေးတော့”

“အို . . .”

သူမထိုင်ခုံအောက်ခြေမှာ ချည်ထားသည် အမွေးပွဲ ဈေးအြေးလေး
တစ်ကောင်း။ ရုပ်ယူက်ခတ်နေသော လူတွေကိုကြည့်ပြီး ဈေးလေးက
တရာတရာတ ဟောင်နေ၏။ လန့်နေပုံရပါသည်။ မြင်ရသော ခြောက်း
ကြောင့် မေဖြူအြေး နှုတ်ခမ်းကိုလက်ဖြင့် အပ်မိသွားသည်။

ထူးခြားသော ပတ်ဝန်းကျင် အမြစ်အနေများကဲလည်း ယခုမှ
နားလည်လိုက်ပါသည်။ မူယာက မပြောမဆို ခွေးလေးအား ကောက်
ဖွဲ့လိုက်သည်။ တစ်ခန်းလုံးအား ရန်သူသဖွယ် ထိုးဟောင်နေသော ခွေး
လေးမှာ မူယာလက်တွင်း၌ ဤမြစ်ဝပါလာသည်။ ထိုစဉ်မှာပဲ နောက်
ထပ် ထူးခြားမှုတစ်ခုကို ထပ်မြင်လိုက်ရပါ၏။

အနီးရောင် အကျိုးလေးပေါ်မှာ correction pen ဖြင့် ရေးထား
သော စာလေးတစ်စောင်။

“ကာရန်” လို ၏ပို့တယ်
ချမ်းသူမျှတော် အမျိုးစိတ်စစ်ဆို
ဂွဲကိုပျော်စွာ မျှေးဖို့စိတ်ပါတယ်၊ အနည်းဆုံးတော့
“မေ” ကျောင်းက ပြန်လာရင် နှစ်ဦးဆုံးနိုင်ပါတယ်၊
“မေ” နဲ့အတူ လမ်းကျောက်လိုက်ပေနိုင်ပါတယ်၊
ပြီးတော့ “မေ” ကို နောင့်ယှဉ်မယ့် လုပောက်ကျွေးတွေ
ရန်ကနေ ကာဘွယ်ပေနိုင်ပါတယ်”

နိုင်း(မန္မာ)

‘မ’ ဟု နာမ်စားသုံးထားသော်လည်း သူမကို ဆိုလိုကြောင်း
သံသယဖြစ်ဖွယ်မရှိ။

“ခွေးသင်တော့ တွေ့ပြီဟော၊ တစ်မနက်လုံး ဟောင်နေတာ
အခုမှာပဲ နားအေးတော့တယ်”

“ပွဲတာပဲ၊ ဒါမျိုးကောင်ဆို အနည်းဆုံး ခုနစ်သောင်းပဲ”
နောက်ဖက်ဆီမှ မကြားတကြားပြောသုံးများကို ကြားရသည်။
ဒါပေမဲ့ . . .

ချမ်းစရာလေးဟယ် . . . နင်တော့ အဖော်ရပြီ”
မေဖြူခေါင်းကို မသိမသာ ခါယမ်းလိုက်သည်။ ထိုင်ခုတွင် ထိုး
ထိုင်တော့ မူယာမှာ ခွေးလိုက်ထားလျက်မှ . . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . ခွေးလေးက ချမ်းစရာလေးပါ”
“ငါမှ ခွေးမချမ်းတတ်တာ”
“ဟယ် . . . ဒါဆို ငါကို ပေးမလား၊ ငါ မေးမယ်လေ”
အားတက်သရော တောင်းဆိုလာသော မူယာကို ကြည့်ပြီး
မေဖြူခေါင်းညီတ်ပြလိုက်သည်။

“တကယ် . . .”
မယုံနိုင်သလို ဒုတိယမြောက် အမေးစကား ထွက်လာပြန့်
ထော့ . . .
“အင်း”
မူယာ အတိုင်းထက်အလွန် ပျော်ချင်သွားလေပြီ။ လက်ထဲမှ
ခွေးလေးအား ကလေးသိပ်သလို တသိမ့်သိမ့်လှပ်ရင်း မြို့တွေးသွား၏။
သူမကတော့ နောင်ရေးကိုကြည့်ပြီး ရင်လေးမိပါသည်။
စည်းကမ်းတင်းကြပ်လွန်းသော အဆောင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်အေးမိန့်
ဘယ်လိုရင်ဆိုရှိုးမည်မသိ။

• • •

ပစ်လွှတ်လိုက်သော မြားတစ်စင်း၏ ရလဒ်အား အဓန်းပြင်မှ
အင့်ကြည့်နေသူတစ်ဦး ရှိနေသည်။ ဓနဖြူဆောင်သား နှိုင်း။ အချင်း
ချင်းပြောနေသော စကားများကို မကြားရပေမဲ့ မျက်နှာပုံပန်းအရတော့
အဖြူဖြူ သဘောကျသယောင် ရှိနေပါသည်။

သူရဲ့ ခွေးမလေးအား မေဖြူဖြူစိုက်ကြည့်ပုံက အကြင်နာရိပ်တွေ့
ြည့်သိပ် ကြည့်ဖြူလွန်းလှသည်။ ဒါသည် ရည်းစားလာသော

ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ မောက်ကြားမှုတွေ ထူတ်ပြစ်ရာမလို့။ ထိုမိန္ဒာ
ကလေး၏ စိတ်အား အချိန်ပြည့် သိမ်းပိုက်ထားနိုင်ဖို့သာ လိုပေသည်။
အချိန်ပြည့် ကုပ္ပါယ်အကြောင်း တွေးနေဖို့လိုသည်။ သတ်ရန်ဖို့လိုသည်။
သို့မှသာ ကိုယ်က သူမ၏ မသိစိတ်တွင်းမှာ တရိပ်ပိုပ် နေရာရုလာမည်
မဟုတ်ပါလား။

ခွေးတစ်ကောင်၏ ဗာဟိရကိစ္စများသည်ကား . . .

ဘယ်လိုပြဖော်ဖြစ် ခွေးဟောင်တိုင်းတော့ ခွေးပိုင်ရှင်ကို သူမသတိရနေပါလိမ့်မည်။

• • •

“သိန်းငွေးရေ... ငါကတော့ တော်တော် အခြေအနေကောင်း
နေပြီကဲ မေဖြူက ခွေးတအားချုပ်ဆိုပဲ။ ငါလက်ဆောင်ပေးတဲ့ ဇွဲး
လေးကို သူကိုယ်တိုင် ရေးချိုးပေးပဲ။ သူကိုယ်တိုင် အစာကျွေးတာတဲ့
မျက်စီအောက်ကတောင် အပျောက်မခံဘူးတဲ့ကွာ”

" 91

“ငါအခန်းကိုတောင် နိုင်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲဆိုပြီး လာမေးသေးတယ်။ ဒီနေ့လည်း ကျောင်းကအပြန် စွေးစာဝင်ဝယ်သွားတာ အများကြံးဆိုပဲ။ ငါတော့ကွာ့ ‘ကာရန်’ ကိုတောင် မနာလိုပြစ်လာပြီ”

နိုင်၍၏ မဟုတ်ဘရမဲ့စကားတွေကို နားထောင်ပြီး သိန်းဖျော်
အကြိုတ်ထားမိသည်။ မဖြစ်နိုင်မှန်။ သိသိကြီးနှင့် ဒီကောင့်စကားတွေ
နားထောင်ရသည်က အောက်လီဆန်ချင်စရာ။

ပုစ်က ဆောင်ကြားကြား၊ လူရှေ့ရောက်လျင် ခြေထောက်နှင့်
မြိုက်း သိပ်မထိချင်။ ခွဲးလက်ဆောင်ပေးပြီး နိုင်ဥုးမျက်နှာ တဖြည့်း
ပြည်း ခွဲးရပ်ပေါက်လာသယောင်ပင် ခံစားနေရသည်။ မဖြစ်အော်။

10

အရင်ဆုံးလုပ်ရတာက သရဖိဆောင် အနီးကိုချဉ်းကပ်၍
“ဘာရန်”ဟူသော ဧွေးမအကြောင်းကို စုစုမဲ့ရခြင်းပင်။ ထင်ထားသလို
ပါပဲ။ နိုင်ဘီးပြောစကားများ တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး။

ကြားရသော သတင်းများက မေဖြူဖြူမှာ ခွေးချစ်တတ်သူတစ်ဦး
-ယုတ်သည့်အပြင် နိုင်ဦးခွေးမကြောင့် တော်တော်ကို စိတ်ညျစ်နေရာ
ပါသတဲ့။ အဆောင်သူများ၏ အဝတ်အစား၊ ဒီနပ်များကို မကြောခဏ
ပြုဗြိုဟ်မြေးတတ်သဖြင့် နေ့စဉ်လိုလို ပစ္စည်းပျောက် ရှာနေရပါသတဲ့။ မေဖြူ
အသင့် သုတေသနများ မှတ်ဆောင်ရွက်နေရပါသတဲ့။

ကြားရသလောက် သတင်းတွေကတော့ အားတက်စရာ။ ဒါ
 အဲ နိုင်းမှာတော့ သူနှင့်တွေ့တိုင်း ခွဲ့ဋ္ဌကာကို အကျယ်တဝ် ဖွင့်
 ပေါ်သည်။ သိန်းငွေး သဘောပေါက်သွား အဲပဲသည်။ ပြီးချမ်းစွာ ဆန္ဒ
 ဆောင်၍ ရမည်မဟုတ်တော့။ တန်ပြန်တိုက်ကွက်ကို စဉ်းစားပြီး
 ထားလ သရဖိဆောင်မှ ကျောင်းသူတစ်ဦးနှင့် ဆော်ဒါပြစ်ရန် သိန်းငွေး
 ပေးလိုက်သည်။

ଶ୍ରେଷ୍ଠ କୃତିକାନ୍ତରେ ମୁଖ୍ୟମାତ୍ର ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ପାଇଲା ଏହାରେ କିମ୍ବା
କିମ୍ବା ଉପରେ ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ପାଇଲା ଏହାରେ କିମ୍ବା କିମ୍ବା ଉପରେ ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ
ପାଇଲା ଏହାରେ କିମ୍ବା କିମ୍ବା ଉପରେ ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ପାଇଲା ଏହାରେ କିମ୍ବା

မှာ တစ်ခန်းနေပြီး အိအိခိုင်က ကပ်လျက်အခန်းတွင် အခြားတစ်ယောက်

နှင့် နေသည်ဆို၏။

ပြီးတော့ မေဂျာလည်း မတူပါပေ။ ဒီလိုဆိုတော့ သိန်းငြေး
အတွက် ပိုအကွက်ကျေသွားသည်။ အိအိခိုင်နှင့် ဘာ်ဒါဖြစ်ရန်အတွက်
အိမ်မှ ပို့ပေးသော အသုံးစရိတ်တော်တော်များများကို အသုံးပြုလိုက်ရ
သည်။

ဆိုင်ကောင်းကောင်းတွင်ချိန်း၊ မှန်ကောင်းကောင်းကျေးကာ
ရိုးရိုးသားသား အကူအညီတောင်းတော့ . . .

‘ကာရန်’ ဟူသော ဇွဲးမကို ဘယ်လောက် မျက်မှန်းကျိုးအောင်
သည်မသိ။ လိုလိုလားလားပင် ကူညီပါ၏။

VII

အန္တရာယ်ကို စတင်တွေ့ရှိသူက အဆောင်မှုဗ္ဗားမြို့။ ဒေါ်အေးမို့။
“ဟဲ . . . ဒါတွေက ဘာတွေတဲ့？”

ခုတိယခံစားရသူက မန်က်စောစော အိမ်သာထသွားသည့်
အဆောင်သူတစ်ဦး။

“ဟောတော့ . . . ဇွဲးရေးတွေ”

တတိယ ရင်ဆိုင်ရသူမှာကား . . .

“ဟဲ . . . ပလုတ်တုတ် . . . ငါခြေထောက်တွေ ပေါ်နှံပြီ”
မိုးကား မလင်းသေး။ ဒါပေမဲ့ အဆောင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်အေးမို့၏

အော်သံကြီးက တစ်ဆောင်လုံးကို တုန်လှပ်ခွွားစေတော့သည်။

“ကောင်းကြသေးရဲ့လားဟေး . . . ငါအခန်းရှေ့တည့်တည့်
ပြီး ချီလာပါချထားတယ်။ သောက်ကျင့်မကောင်းတဲ့ဇွဲး။ ပါထားလိုက်
အသည်း တစ်ဆောင်လုံးကို ပေဪ့နေတာပဲ။ ဘယ်မလ . . . အဲဒါ
ဒဲ့”

ဒေါ်အေးမိတ်စောက် အသံကုန်ဟန်ပြီး ဇွဲ့ပိုင်ရှင်အားရှိရာ
အောင်းဆီ ပေါက်ချလာသည်။

“ဒုန်း . . . ဒုန်း . . . ဟောကောင်မတွေ . . . ထစ်း”

ကျယ်လောင်သော တဲ့ခါးထဲသံကြောင့် မဖြူမြှေ။ ဆတ်ခနဲ့
ထထိုင်မိသွားသည်။ တစ်ဖက်ခုတင်မှ မူယာသည်လည်း အိပ်မှုန်စုံများ
ဖြင့် ဝရန်းသုန်းကား ထထိုင်သည်။

“ဒုန်း . . . ဒုန်း . . .”

“လာပြီ”

ပြာတာတာအသံပြုရင်း ခြင်ထောင်မှထွက်ကာ မူယာ တဲ့ခါး
သွားဖွင့်ပေးတော့ တဲ့ခါးပွင့်ပွင့်ချင်း ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်က . . .

“ဟောကောင်မတွေ . . . ညည်းတို့ဟာမကို ညည်းတို့ မထိန်း
နိုင်ကတော့ဘူးလား . . . ဟင် . . .” ကျပ်တစ်ဆောင်လုံးလည်း
ရာဇာမရှိတော့ဘူး။ ဘယ်မှာလဲ ညည်းတို့ဟာမ”

ဒေါအေးမိုး၏ ပြင်းထန်သော လေလိုင်းသံကို နဖူးတွေ၊ ဒုး
တွေ၊ ရင်ဆိုင်လိုက်ရသော မူယာခများ စက္ခနိုင်းလောက် အသက်မဲ့သွား
သည်။ မျက်လုံးအပြုးသားဖြင့် ဒေါအေးမို့ကို ကြောင်တောင်တောင်
ကြည့်ရင်း ဘာမှန်းမသိ။ အိပ်ရာနိုးနှင့်ချင်းလည်း ဖြစ်လေရာ အိပ်မက်
လား၊ တကယ်လားဟုပင် ဝေခွဲရခိုက်သွားသည်။

“ဟဲ . . . မေးနေတယ်လဲ၊ ညည်းတို့ဟာမလေး ဘယ်မှာ
လဲ”

“ရှင် . . . ရှင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . အန်တီအေး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . ဟုတ်လား၊ လာ . . . အပြင်ကို ဓကထေး
ထွက်ကြည့်စမ်း”

မူယာလက်ကိုဂိုင်၍ အပြင်ကို ဆွဲထွက်သွားသည်။ ပုံမှန်အင်္ဂါး
အနေမဟုတ်တော့မှန်း မဖြူမြှေ။ ရိုပ်မိလိုက်ပြီးနောက် သူမသည်လည်း
ခုတင်ပေါ့မှ ဆင်းကာ အပြင်ထွက်ကြည့်လိုက်တော့ . . .

“ဘယ် . . . ခွေးချေးတွေ”

“တွေ့ပြီမလား။ ညည်းတို့ဟာမလေး သရမ်းထားတာထွေး
တစ်ဆောင်လုံးလည်း ဟိုနားတစ်ပုံ၊ သည်နားတစ်ပုံနဲ့ ပေဪ့နဲ့အောင်၍
ပြီ။ ဘယ်မလဲ . . . ညည်းတို့ဟာမ”

ဒေါအေးမိုး သူမတို့အန်းတွင်းဝင်ကာ ဟိုအောက် ဒီအောက်
င့်ရှာသည်။ တြေားအန်းများမှ ကျောင်းသူတွေလည်း ဆည်မှုကြောင့်
အန်းပြင် ထွက်လာကြသည်။ ထွက်လာသူတိုင်း ရင်ဆိုင်ရသည်က
ထမင်းစားပျက်ဖွယ် မြင်ကွင်းနှင့် ဆိုးရွာသော အနဲ့အသက်။

ထိုအခြေအနေကို ကြည့်ပြီး မူယာမျက်နှာမှာ တဖြည့်းဖြည့်း
အရောင်ပြောင်းလာ၏။ မျက်လုံး၌လည်း စိုးရိမ်မှု အင့်အသက်တွေ
ခုံးလွမ်းလာပြီးသည့်နောက်မှာ . . .

“ဘယ် . . . ကာရန် . . . ကာရန်လေး . . .”

မူယာ အမောက်ကောာ အဆောင်အောက် ပြီးဆင်းသွားပါ
သွားသည်။ ကာရန် တစ်ခုခုပြစ်တာ သေချာနေပြီ။

• • •

အသတွေ ကြားရကတည်းက မိမိလက်စ လွန်သွားပြီမှန်း အိ
ဒီခိုင် တွက်မိလိုက်သည်။ တဲ့ခါးဆွဲဖွင့်လိုက်ချိန်မှာ ထင်ထားတာထက်
ခိုးခိုးနေပါ၏။ ဆေးများသွားချေပြီ။ ဒါပေမဲ့လည်း . . .

“မေဖြူး . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ မေဖြူမြှေး ခေါင်းယမ်းသည်။

“မြင်တဲ့အတိုင်းပါပဲလား။ ငါတော့ စိတ်ညွစ်ပါတယ်”

ထိုစဉ်မှာပဲ အဆောင်ခြေစည်းရှိုးစပ်ဆီမှ မူယာ၏အလန်တာကြေား
သိသုတေသနသည်။

“ဘယ် . . . ကာရန်လေး”

ဒေါအေးမိုး ဝရန်းတာထွက်ကြည့်တော့ . . .

“ဟောတော် . . . သေနေပြီလား မသိဘူး”

မူယာ၏ စီးရိမ်တဗြးအသံနောက်မှာ ကျောင်းသူတွေ ဝရနှစ်တာ
မှာ တန်းစီကုန်သည်။ အောက်ထပ်မှ လူတွေလည်း အခန်းပြင်ထွက်
ကာ မဟာဓာတ်မလေးကို စိတ်ဝင်စားလျက်။ ဝရနှစ်တာမှာ ရပ်ရင်း အိဒိနိုင်
မျက်နှာပျက်သွားခဲ့သည်။ သေဖို့ထိတော့ မရည်ရွယ်ခဲ့ပါ။ ဒါပေမဲ့ . . .

“ဟယ် . . . ကာရန်လေးရယ်၊ မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း၊
တော်သေးတာပေါ့”

“အဂု . . . အဂု . . .”

သခင်တွေ၊ လို့လား မသိ။ ပန်းချုံအောက်မှ မျောတော့တော့
အသံလေး ထွက်လာသည်။ သို့သော်လည်း မျက်လုံးလေး ကလယ်
ကလယ်ဖြင့် လမ်းပင်မလျှောက်နိုင်တော့ပါ။

အိဒိနိုင် သက်ပြင်းချုလိုမှ မဆုံးသေး . . .

“အဲဒါကြောင့် အဆောင်မှာ ဘာတိရွှောန်မှ မမွေးချင်တာ၊
တစ်စက်မှ ကိုယ်ကို ကောင်းကျိုးပေးတာမဟုတ်ဘူး။ အခုပ်ကြည့် . . .
မိုးမလင်းသေးဘူး ငါတစ်ဆောင်လုံး ကျက်သရေ့မဲ့နေပြီ။ တော်ပြီး၊
အခုကဗျား တစ်ခါတည်း စည်းကမ်းထုတ်တယ်။ အဆောင်မှာ ဘာ
တိရွှောန်မှ မမွေးရဘူး။ ဒီပေကျုံနောတော့ကိုလည်း ညည်းတို့ပဲ သို့
ရှင်းရေးလုပ်ရမယ်။ ဒါပဲ”

၁ ၁ ၁

VIII

“ရေး . . . ရှင်းခွေး”

စားရေးခုပေါ်ရောက်လာသော အထုပ်ကြီးတစ်ထပ်။

“မေဖြူရယ် . . . ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ”

စိတ်မကောင်းသံတစ်ခုကပါ နောက်မှ ကပ်ပါလာသည်။ နိုင်းဦး
ကြောင်တောင်တောင် မေ့ကြည့်မိလိုက်တော့ . . .

“စု . . . စု . . .”

သူ၏ အလှန်တ်သမီးနဲ့အတူ အိတ်ထဲမှ အသံတစ်သံ။ ပြီး
သူ့ အသံပိုင်ရှင်က အပေါက်ဝကို ခေါင်းပြုလာသည်။

“ဟင် . . .”

အခြားမဟုတ်၊ ရှိစုစုပိုက်ဆံဖြင့် ဈေးကြီးပေးဝယ်ထားရသော
ဈွေးမလေး ကာရန်။ သူ၏ ဗျာဗာန်တ်သမီးလေး။

“ဘာ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် . . .”

“ရှင်းခွေးကြောင့် တစ်မန်ကိုလုံး အဆောင်မှာ ကျွန်းမတို့ အနဲ့
ရှင်းရေး လုပ်လိုက်ရတယ်။ အဆောင်မှူးကလည်း အခု တိရွှောန်း ဈွေး
ခြွှေးမပေးတော့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ရှင်းခွေးကို ရှင်းပြန်လာပေးတာပါ”

“ဗျာ . . .”

ချစ်လှဖွာသော မိန်းကလေးက ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြောနေပေမဲ့ နောက်မှပါလာသူကတော့ . . .

“ဟိုလေ . . . ကာရန်လေး နေမကောင်း ဖြစ်နေတယ်ထင် တယ်။ ညက တစ်ညုလုံး အဆောင်မှာ ဝမ်းတွေသွားနေလို့”

“ဗျာ . . .”

ခုတိယမြောက် ပျောသံနှင့်အတူ နိုင်းဦး ထခုန်မိလိုက်သည်။ အရင်ကတည်းက ခွေးချစ်တတ်သူမဟုတ်။ ဗျာမှာ အရသာလက်ဆောင် ဝယ်ပေးနေခြင်းဖြစ်ပြီး ယခု ဝမ်းသွားနေတယ်ဆိုတော့ . . . နိုင်းဦးပုံစံကို ကြည့်ပြီး မေဖြာဖြာ နာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံးကာ . . .

“ကျွန်ုမတို့ သန်ရှင်းရေး လုပ်ပေးထားပါတယ်”

“သော် . . . ဟုတ်လား”

ရှုက်အမ်းအမဲး ပြန်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဆက်မမွေးပေးနိုင်တာ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ကျွန်ုမတို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

သွေက်သွက်ပြောရင်း မေဖြာဖြာ လှည့်ထွက်သွားသည်။ မေဖြာဖြာ နောက်ကျောပြင်အား နိုင်းဦး နားလည်ရခက်စွာ ငေးသွားမိစဉ်မှာပဲ . . .

“ဆေးခန်းကို ပြဖြစ်အောင် သွားပြနော်။ ဒီအတိုင်းဆက်ထားရင် အားပျက်ပြီး သေသွားလိမ့်မယ်”

ပြီးတော့ ကြွောက်ဖြောက်အိတ်တွင်းမှ ခေါင်းပြုထွက်နေသော ခွေးလေးကို ကြည့်ကာ . . .

“သွားမယ် . . . ကာရန်လေးရော မမတို့အဖြစ်က ဆိုးပါတယ် ကွာ။ နောက်တစ်ခါ ပြန်ဆုံးရင် ဒါမျိုးခုက္ခတွေ မကြေရပါစေနဲ့လို့ အေ ဘုရားမှာ ဆုတောင်းနေမယ် သိလား။ ခွဲတ် . . .”

အားဝါးပေးမည်ကြပြီးမှ ဘာကို သတိရသည်မသိ။ အဆေးခု fly kiss ပေးပြီး ထွက်သွားသည်။ နောက်ပြီး ခွဲခွာရတော့မည့် ချစ်သွား

တစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်သလိုမျိုး မျက်ရည်အပဲသားဖြင့် လက်အကြောင်း

ကြိုးပြကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားပါသည်။

ကျွန်ုရှစ်ခဲ့သော နိုင်းဦးမှာတော့ . . .

ဒီလိုအခြေအနေမျိုး နိုင်းဦး အကြိုးပေါင်းများမှာ မျှော်လင့်နဲ့ရှုံးပါသည်။ သူ့များ လာရှာလေမလားစိတ်ကူးဖြင့် နေ့စဉ်ရက်ဆက်ရဲ့ခဲ့ရရှုံးသည်။

ရောက်မယ့်ရောက်လာတော့ . . .

ကြွောက်ကြွောက်အိတ်ပတ်ထားသော ခွေးတစ်ကောင်နှင့် လူတစ်ယောက်ကိုကြည့်ကာ အခန်းထဲမှ လူများ ပြုးစိတ်ဖြစ်နေသည်။ တဆိုးတလည်း ကြိုးတယ်နေသည်။ နိုင်းဦး အားလုံးကို မသိကျိုးကျွောက်အကိုကြိုတ်၊ ခပ်ဆိုတ်ဆိုတ် နေပစ်လိုက်၏။

သို့သော်လည်း ရောင်ရမ်းပြီး ပတ်ထားသောအိတ်ကို ခွဲဖွေ့ဖို့ လိုက်ချိန်မှာတော့ . . .

“အမယ်လေး . . . ချေးတွေ့ဗျာ”

၁ ၁ ၁

အခန်း၆၅၊ ကိုရောက်တော့ ပိတ်ထားသော သော့ကိုဖွင့်သည်
ထိနာက် တံခါးနှစ်ချပ်အား ခပ်ဆတ်ဆတ် ဆွဲဖွင့်လိုက်စဉ်မှာပဲ . . .
“ဟယ် . . . ဘုရားရေ”
အခန်းနံရဲအနဲ့ မြင်လိုက်ရသည်ကား ရောင်စုစာလုံးများဖြင့်
သသားများ။

“ရန်သူတွေလက်ထဲက ကယ်ပေးလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”
(ရန်သူ = ဖဲဝိုင်းလိုက်ဖော်သူများ)
“ပိုင်ရှင်ကို ခွင့်မတောင်းဘဲ အခန်းထဲ ကျူးကျော်မိတာ ခွင့်
ခွွှတ်ပါ”

“မင်းကို ရူးသွပ်စွာ စွဲလမ်းနေသူတစ်ယောက် ရှိနေပါတယ်”
“အရမ်းချစ်တယ် (သို့) Love You”
“စိတ်ဆိုးလို့ရပါတယ် မမျန်းရင် တော်ပါပြီ”
လက်ရေး အကြီးအသေးမျိုးစုံ၊ အမိပွာ်ယျိုးစုံ။
“အိုး . . .”
ဘာသော့ဘာလဲ။ ဘယ်သူဝင်ရေးတာလဲ။ ဖဲဝိုင်းဖမ်း၍ ကယ်
ပော်လေးခဲ့သူများတော့ သူမတစ်သက်တွင် တစ်ယောက်ပဲ ရှိခဲ့ပါသည်။
ထဲမှာပင် သီချင်းတစ်ပုဒ် ပြန်လည်ကြားလိုက်ရသလို့။
“အကြောင်နာတွေအတွက် ကျေးဇူးပါပဲကျယ်”

အဆောင်ဝင်းအတွင်း ခြေချုပြီးနောက်မှာ အရင်လို ခွေးဟောင်
သံ မကြားရတော့။ မေဖြူဖြူ ကျိုတိပြီးလိုက်သည်။ ယနေ့မှစပြီး အော်အေးမိ
နှင့် အဆောင်သူများအားလုံး သူမနှင့်မူယာအပေါ် ပြောစုနှင့်မရှိတော့ပါ။

ဘာရယ်မဟုတ်။ သူများမပေးချင်သည်ကြောင့် မူယာမွေး
သည်ကို လက်ခဲလိုက်ရာ ခုက္ခဏာတော်တော်များသွားသည်။ မနက်ကုတ်
တစ်ဆောင်လုံး သန့်ရှင်းရေးလုပ်လိုက်ရတာ ဖတ်ဖတ်ကို မောလို့။ ဒါ
တောင် အီအီခိုင် စိုင်းကူးလို့။

အဆောင်မျှုး၏ တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်ကြောင့်သာ ပိုင်ရှင်းထဲ
ပြန်ပေးလိုက်ရသော်လည်း မူယာက သိပ်လက်မလျော့ချင်။ ခွေးလေး
မှာလည်း သနားဖို့တော့ အကောင်းသား။ ဒါပေမဲ့လည်း မတတ်နိုင်ပါ။
ဆက်မွေးထားလျှင် ကိုယ်တွေပါ အဆောင်က နှင့်ချခဲရတော့မည်။

ကိုယ်တိုင်လည်း ခွေးမချစ်တတ်သည်နှင့် ဒီလောက်ထိတော့ မဖွှဲ့
စားရဲ့ မူယာကတော့ စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်နေလေပြီ။ ယခု
လည်း ဟင်းဝယ်ဦးမည်ဆိုကာ လမ်းထိပ်တွင် နေခဲ့၏။ အဆောင်ပြန်
ရောက်လို့ အရင်လို ခွေးဟောင်သံမကြားလျှင် ဘယ်လိုခဲ့စားနော်းမည်
မသိ။ မေဖြူဖြူ လျေကားမှ တစ်လုမ်းချင်း တက်လာခဲ့ပါသည်။

“ရှေ့ . . . သူငယ်ချင်း ဒါက နှင့်အတွက် လက်ဆောင်”

သိန်းငြေးပေးသော လက်ဆောင်အိတ်ကို ကြည့်ကာ . . .

“မလိုပါဘူးဟာ . . . ငါက စေတနာနဲ့ ကူညီတဲ့သဘောပါ”

စေတနာဆိုသော်လည်း အိအိခိုင်မျက်လုံးများက သူပေးသော လက်ဆောင်အိတ်ဆိုကိုသာ ရောက်နေသည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အခုံ လို ကူညီပေးတာပင် ကျေးဇူးတင်ရမည်။ လောင်းကတော်း ဝါသနာထူး သူမျိုး အပေးအယူသဘောကို သိန်းငြေး ကောင်းကောင်းနားလည်သည်။

“စာတွေတော့ ခုပါတယ်နော်”

“ခုပါတယ်ဟာ။ နှင့်ပေးတဲ့အတိုင်းကို သေချာရေးပေးခဲ့တော်း အခုချိန်ဆို မေဖြာဖြား ဟတ်ထိနေလောက်ပြီ”

လပြည့်ညာ လမင်းကြီးလို သိန်းငြေးမျက်နှာကြီး စိုင်းပြည့်ထူး သွားသည်။

“ကျေးဇူးပါဟာ . . . ငါတော့ နှင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်ရသလိုပါပဲ”

“ဟင် . . . ဒါဆို ငါက ဘီလူးကြီးပေါ့”
“ဟာ . . . မဟုတ်ပါဘူး၊ လိုတဲ့ အကုန်လုပ်ပေးနိုင်တယ်လို့ ပြောတာပါ။ ချီမွမ်းတာ . . . ချီးမွမ်းတာ . . . ဟဲ ဟဲ”

နောက်ထပ် ခိုင်းစရာများရှိသေးသည်နဲ့ အိအိခိုင်ကို အပြတ် မြောက်ထားလိုက်သည်။

“နှင်လည်း မဆိုပါဘူး။ တော်တော်တော့ Romanticဆန်သားပဲ”

“မဟုတ်ဘူးဟဲ . . . အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် အဲဒါတွေက ဟို ကောင်နိုင်းရဲ့ အကွက်တွေ။ ဒီကောင့်စာအုပ်ထဲက ခိုးဖတ်ပြီး ငါက အရင်လက်ဦးမှု ယဉ်လိုက်တာ”

“ကောင်းတယ် . . . နိုင်ဦးဆိုတာ . . . ဟို . . . ခွေးလက်ဆောင် ထဲတဲ့ တစ်ယောက်မလား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ငါဖြင့် ကြည့်လိုကို မရဘူး။ သူ့ခွေးကြောင့်ပေါ့။ နှစ်ရက်ပဲ မြေားသဲ့ ငါ ဖိနပ်အသစ်ကြီး စီးမရတော့တာ”

“ဟာ . . . အဲဒီကောင်က တကယ့်ပေးဟာ။ ရှေ့မှာတဲ့ခဲ့သော ပြည်းစားတွေကိုလည်း အဲဒီနည်းသုံးပြီး ချုံးကပ်ခဲ့တာ။ ပြီးရင် သူသုံး ခဲ့တဲ့ နည်းတွေကို မှတ်တမ်းသဘောမျိုးတောင် ရေးထားသေးတာ။ ဒီတစ်ယောက်နဲ့ ပြတ်သွားရင် နောက်တစ်ယောက် လိုက်ရလှယ်ဆောင် ပေါ့ဟာ။ ရည်းစားတွေ ဘယ်လောက်ထားခဲ့တယ်မသိဘူး။ သူသုံးခဲ့တဲ့ ပြည်းစားနှစ်တွေတောင် စာအုပ်တစ်ခုပဲ ပြည့်တော့မယ်”

“ဟုတ်လား . . . တကယ်မလွယ်တဲ့ကောင်ပဲ”

သိန်းငြေးမှာ အကွက်ဝင်တုန်း နိုင်ဦးမကောင်းကြောင်းငါးသွားထိုးထိုးလေး ပြောပေးလိုက်သည်။

“သိန်းငြေး . . . နှင့်တော့ ငါသူငယ်ချင်းကို အဲလို့လှပ်ရဘူး၏ မေဖြာက ရှိုးရှိုးသားသားလေး”

“အေးပါဟ . . . ငါက တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက် မေဖြူဆို
မေဖြူပါပဲ”

အီအီရိုင်က သူ၏ ပျက်ချော်ချော်စကားကြောင့် မျက်စောင်း
ထိုးသည်။

“နောက်တာပါ . . . ငါ မေဖြူ၊ ကို တစ်ဘဝလုံးအတွက် ရည်
ရွယ်ပြီး ချစ်တာပါ”

“ပြီးရော . . . ”

အီအီရိုင်ထံမှ ကျော်သော အမှာအရာပြီးသည့်အောက်မှာ သိန်း
ငွေးလိုရာကို ချုပြုလိုက်သည်။

“မနက်ဖြန် ငါ အခုလုပ်ခဲ့တဲ့ နည်းအတိုင်း နင်တို့အဆောင်
ကို နိုင်းလိမ့်မယ်။ နည်းနည်း Lesson ပေးလိုက်စမ်းပါဟာ”

XI

အဆောင်ဝမှ ထွက်ပေါ်လာသော ခေါင်းလောင်းသံကြောင့်
အီအီရိုင် ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်သည်။ ထင်ထားသလိပါပင်။ သိန်းငွေး
၏ အောက်ကိုန်းတို့ မှန်လှချေပြီ။ ဦးထုပ်စိုင်းလေးတစ်လုံးကို ဆောင်းကာ
နိုင်းတစ်ယောက် အဆောင်ဝတွင် ရပ်နေ၏။

တိုက်ဆိုင်လွန်းစွာ အဆောင်မျှူးက မရှိ။ အဆောင်မျှူး မရှိ
ချို့စုံကိုပင် တမင် ရွှေးချယ်ရောက်ရှိလာသလား မပြောတတ်။ ကိုစွဲတော့
ရှိုး။ အဆောင်မျှူးမရှိပေ့လည်း သူမတွင် ကျောင်းပြီးဖော်နှစ်ယောက်
အား ရှို့နေပါသည်။

ဒုတိယမြောက် ခေါင်းလောင်းသံထွက်လာပြီးစဉ်မှာ အီအီရိုင်
အော်နှစ်ဦးအား မျက်စပစ်ပြုလိုက်သည်။ ကြိုတင်တိုင်ပင်ထားသည်မို့
အသင့်အနေအထားရှိသွားကြ၏။ ခေါင်းတစ်ချက်ညိုတ်ပြရင်း အဆောင်
စွဲးမှထွက်ကာ တံခါးဆီ လျှောက်သွားလိုက်ပါသည်။

နီးကပ်စဉ် မြင်ရတော့ . . .

နိုင်းမှ ဟုတ်ပါလေစ။ မသိရင် အထင်မှားချင်စရာ။

“ဘယ်ဘူး၊ တွေ့ချင်လို့လဲ မသိဘူးရင့်”

“ကျွန်တော် မီးပြင်ဆရာပါ။ အဆောင်မျှူး အော်အောင် အခန်း

(၁၂) မှာ မီးမလာလို့ ဆိုပြီး ပြင်ဖို့ လွှတ်လိုက်လို့”

လုံးဝ အတည်ပြုးပင်။ အဝတ်အစား ဖို့သိဖော်သိဖြင့် ခပ်နှုန်း
ဦးထုပ်ဂိုင်းလေးတစ်လုံး ရောင်းပေါ်တင်လို့ ပုလိုးမှာတိုတို့ စီးထားသည်
က ရော်ဘာဖိနပ်။ မီးပြင်သမားဟန်ပေါ်က်အောင် သံသေ့လွှာတစ်လုံး
ပင် ဆွဲလာပါသေးသည်။ ဒါပေမဲ့ . . .

“အဆောင်မျှူးမရှိဘူးရင့် . . . ရွေးသွားတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . အခုပဲ ကျွန်တော်ကို ပြင်ပေးဖို့ ဝင်ပြော
သွားလိုပါ”

နိုင်းမှုး ပြောစကားနှင့် ဟန်ပန်က ကြိုးမသိထားလျှင် သေခြာ
လိုက် ယဉ်သွားစေမည့်အထားမျိုး။ အခန်း (12) သည် မေဖြူဖြူနှင့်
မှယာတို့အခန်း။ မီးပြင်သမားဟန်ဆောင်၍ အခန်းထဲဝင်မည်။ ပြီးလျှင့်
မနေ့က သူမ လုပ်ပေးခဲ့သည့်အတိုင်း အခန်းနံရုံအနဲ့တွေ ရေးမည်။
နိုင်းမှုးကိုကြည့်ကာ အီအီရိုင်စိတ်တွင်မှ ကြိုးတိရယ်မိလိုက်သည်။

“မြော် . . . ဟုတ်လား၊ အဲဒါဆိုလည်း ဝင်ပါ။ ကျွန်မတို့အ
မိန်းကလေးအဆောင်ဆိုတော့ အဆောင်မျှူးခွင့်မပေးဘဲ ယောက်ဗျားလေး
ပေးမဝင်ရလိုပါ။ စိတ်မရှိပါနဲ့နော်”

“ရုပါတယ်”

အီအီရိုင် တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ကိုယ်တော်ခေါ်က အီ
တည်တည်ပင် အဆောင်တွင်း ဝင်ချလာ၏။ အီအီရိုင် တံခါးကို ဖြော်
ပိတ်ရင်း နိုင်းမှုးအား အတွင်းခေါ်သွားလိုက်သည်။

“လာပါရင့် . . . အခန်း (11) က အပေါ်ထပ်မှာပါ”

လျေကားအတိုင်းတက်လာ၍ အခန်းတစ်ခု ရွှေရောတ်၏။

“ဒီအခန်းပါပဲ”

ကိုယ်တော်ခေါ်က အဝတွင်ကပ်ထားသော နံပါတ်အား တင်
ချက်မေ့ကြည့်ပြီး . . .

“မဟုတ်ဘူးပျုံ . . . မီးပြင်ရမယ့်အခန်းက (12)”

“အာ . . . မဟုတ်ဘူး။ (12) က မီးမပျက်ဘူး။ (11) က ပျက်
နေတာ”

အီအီရိုင်အပြောကြား နိုင်းမှုး အနည်းငယ် မျက်နှာပျက်သွား
သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ကို အဆောင်မျှူး လာပြောသွားတာ
အခန်း (12) ပါ”

“မြော် . . . ဒါဆိုရင် ရှင်နားကြားလွှာတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒါမှ
သူတ် အဆောင်မျှူးပဲ မှားသွားတာလေးမသိဘူး။ တကာယ်ပျက်နေ
တာက (11) ရင့်။ ဒီမှာ ကျွန်မပြုမယ်”

အီအီရိုင် အခန်းတွင်းဝင်ကာ မီးခလုတ်ကို ဖွင့်ပြလိုက်သည်။
သီန်းငွေး ညွှန်ပြထားသည့်အတိုင်း မီးခောင်းချုပ်ကြီးအား အတွင်းမှ
ပြောတယ်။ ပြီးသွားမို့ မီးကမလာ။

“တွေ့တယ်မလား”

နိုင်းမှုးကလည်း မလျှော့။

“အဲလိုဆို နှစ်ခန်းလုံး ပျက်တာထင်တယ်။ အဆောင်မျှူးက
ကျွန်တော်ကို သေသေချာချာ လာပြောသွားတာပါ”

“ဟင့်အင်း . . . မပျက်ဘူး။ ကျွန်မ လိုက်ဖွင့်ပြမယ်”

အခန်းသေ့ချင်း တူသည်မို့ အီအီရိုင် တစ်ဖက်ခန်းကဗျား
အီးကို ဖွင့်သည်။ အတွင်းဝင်တော့ နံရုံအနဲ့ ပိုစတာများကပ်ထားသည်
လို့ တွေ့ရပါ၏။ မနေ့ကရေးပေးခဲ့သော စာများကို မတွေ့ရှိတော့။

“ဖျောက် . . .”

မီးခလုတ်ကိုဖွင့်တော့ လေးပေမီးချောင်းက ဖျောက်ခနဲ ထိန်လင်းသွားသည်။ ‘ဘယ်လိုလဲ’ ဟူသည့် သဘောနှင့် နိုင်္ခိုးကို လုပ်ကြည့်စဉ် ကိုယ်တော်ချောခများ အီးအလုံးကြီးကြီးနဲ့ အထုခံလိုက်ရသလို ရှုံးတွဲမြို့မည်းကာ သွားပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းလောက်တော့ စစ်ကြည့်ရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

“အာ . . . ကောင်းနေတဲ့ဥစ္စာ အချိန်ကုန်ခံပြီး ဘာလို့ စစ်နေမှာလဲ။ မကောင်းတဲ့အခန်းကိုပဲ ပြင်ပေးပါ။ လာ . . . လာ . . . မီးပျောက်နေတာက ဟိုဖက်ခန်း”

နိုင်္ခိုးငြင်းလို့မရနိုင်တော့ ကန့်လန့်ကန့်လန့်ဖြင့် ပါလာသည်။ သွားပြီ။ ရည်ရွယ်ချက်တစ်လျှောက် တိမ်းမောက်လေပြီ။ ကြိုတင်စုစုစ်းထားမှုအရ အခန်း (12) သည် မေဖြူဖြူနေထိုင်ရာ အခန်း။ မီးပြင်သမားယောင်ဆောင်၍ ဝင်မည်။ အဆောင်မှာ လူရှိနေလည်း မိန့်ကလေးဆောင်မို့ ယောက်ဂျားတစ်ဦးရှိနေသော အခန်းကို ဝင်ရဲမှုံးမဟုတ်။ ဒီလို့ဆို အခန်းတဲ့ခါးပိတ်ပြီး နဲ့ရုတွင် စိတ်ကြိုက်ရေးရဲ့သာ။ ယခုတော့ . . .

အခန်းထဲရောက်စဉ် ပျောက်နေသော မီးချောင်းကိုကြည့်ပြီး နိုင်္ခိုးဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ လျှပ်စစ်နဲ့ပတ်သက်၍ ခလုတ် ဖွင့်တာ၊ ပိတ်တာ လောက်ကလွှာပြီး နိုင်္ခိုးဘာမှနားမလည်း။ ဒါက ကိုယ်ကျွမ်းကျင်သော ဘာသာရပ်မဟုတ်။

‘ဖျောက် . . . ဖျောက် . . .’

ခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက် လုပ်ကြည့်သည်။ တုပ်တုပ်၍ မလုပ်သော မီးချောင်းကို မေ့ကြည့်သည်။ လက်ပိုက်ရပ်နေသော အဆောင်သူ သုံးဦးအား မသိမသာကြည့်ကာ . . .

“ကျွန်း . . . ကျွန်းတော်က အဲဒီလို ရပ်ကြည့်နေရင် အသူ့စ်မလုပ်တတ်ဘူးဘူး”

“မြော် . . . ဟုတ်လား . . . ကောင်းပြီ၊ ကောင်းပြီ။ တွေ့နှုန်းတို့ ဟိုဖက်လည်းထားပေးမယ်”

“ချုံ . . .”

သူကို ရပ်ကြည့်နေရာမှ ခုတင်ပေါ်ထိုင်ရင်း တစ်ဖက်လှည့်သွားကြသည်။ နှစ်ယောက်က ဝတ္ထုစာအပ်များ ကောက်လှန်သည်။ တစ်ဦးတော့ . . .

“ကျွန်းမတို့ကိုတော့ အခန်းထဲက မောင်းမထုတ်နဲ့နော်။ ရှင့်ကိုယ့်လို့ မဟုတ်ဘူး။ လုံခြုံရေးအရမြို့ပါ”

အဆုံးစွန်း ပြောပြီးသွားပြီမို့ နိုင်္ခိုးလည်း သေချုပ်သာ ရှိတော့သည်။ ဘယ်လိုမှ ပထုတ်လို့ရမည်မဟုတ်တော့။ နောက်ဆုံး ပါလာသော သံသော့ကို သူတို့မမြင်အောင် ဖွင့်ရသည်။

သော့ကွော့တွင်းမှာက လိုရမည့်ရယူလာသော ဝက်အူလှည့်တစ်ဦးမှလွှာ၍ ကျွန်းတာအားလုံးက စတ်တဲ့နှင့် ဆေးဘူးများပါပင်။ ဘာ့လုပ်မနေတော့။ မထုံးသည့်အဆုံး ဝက်အူလှည့်ကိုင်ပြီး နီးစပ်ရာအောင်လုပ်တဲ့တော်ကို ထို့ဖွင့်လိုက်ရတော့သည်။

“မီးခလုတ်ကပဲ ပျောက်တာဖြစ်မှာပါ။ ဒီအမျိုးအစားတွေက အောက်များတယ်”

ပုံတည်တည် ပြေရင်းဖွင့်ရာ စခန္ဓုတ်ချောင်း လက်တွင်းမှာ ပါသောသည်။ အဖုံးကိုလုန်တော့ အတွင်းမှ ကြိုးတွေပေါ်လာ၏။ ဘာဆောင်လုပ်ရမှန်းသူ မသိတော့။ မချောသုံးယောက်ကို တစ်ချက်လျမ်းရှိုးဆာ့သူလုပ်နေသွားကို မသိဟန်ဆောင်ကာ စာအပ်ဖတ်နေကြ၏။ နိုင်္ခိုးအောင်းကို တစ်ချက်ပွတ်ရင်း . . .

“အဝင်ထွက်ကြီးကို အရင်စစ်ကြည့်ရမယ်”
 ကြားဖူးနားဝစကားကို ဆိုရင်း ကြိုးတစ်စကို ဝက်အူလှည့်
 ထောက်ကြည့်ရာ အေးအေးနေ၏။ ထူးခြားမှုမရှိ။
 “ဒီကောင်က အထွက်ကြိုးဖြစ်ဖို့များတယ်”
 နောက်တစ်စထောက် လိုက်စဉ်မှာတော့ ...
 “အား ... ဘား ... ဘ ... ဘ ... ဘ ...”
 လက်ဖြင့် ထိနေသော ဝက်အူလှည့်သံချောင်းမှတစ်ဆင့် လျှပ်စစ်
 ဓာတ်အားများသည်ကား ...
 နိုင်း၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်လျောက် ပတ်ပတ်လည်စီးဆင်းကား...
 “အ ... ဘ ... ဘာ ... ဘာ ... ဘား ...”
 ကလေးများ ကားမောင်းသလို ပါးစပ်မှ တဘူးဘူး မြှုပ်သွေး
 သည်။
 “ဟာ ... လုပ်ကြပါး ... ဓာတ်လိုက်နေဖြီ”
 အိအိနိုင် အော်သံနောက်မှာ ကျွန်ုတ်းလည်း ပျောယာခတ်သွေး
 သည်။
 “မိန်း ... မိန်းကို အရင်သွားချ”
 ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေရာမှ တစ်ဦး အောက်ပြီးဆင်းသွေး
 သည်။ မကြာလိုက်။
 “ရောင်း ...”
 ဟူသော မိန်းချသံနှင့်အတူ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော ခန္ဓာကိုယ်
 တစ်ခုသည်ကား ...
 “ဘုန်း ...”
 လုပ်ရှားမှုကင်းမှုသွားသော ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုသည်ကား ကြိုး
 ပြင်ပေါ်သူ့ အရှပ်ကြိုးပြတ် ...

“ရုပ်သွေး ... ကိုနိုင်း ... အဲ ... မီးဆရာ ... မီးဆရာ”
 သတိမရှိတော့။ နိုင်းတစ်ယောက် လောကကြီးနှင့် အဆောက်
 ပြတ်သွားလေပြီ။ နာခေါင်းနှင့် နားမှပင် အငွေ့များ ထွက်လာနေသလို့
 ဆောင်းနားပန်း ကြိုးသွားရသူမှာ အိအိခိုင်။
 “ကား ... ကား ... အမြန်သွားခေါ် ... အေးရုံးတင်မှုရ
 ဓယ်”
 ကျွန်ုတ်ယောက်လည်း အခန်းထဲမှ ပြီးထွက်သွားပါ
 သည်။
 “ကိုနိုင်း ... ကိုနိုင်း ...”
 အကြမ်းကြိုး လျှပ်နှီးပါသောလည်း နှီးထမလာတော့။ သိအိ
 ခိုင်ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာသည်။ သေများ သွားပြီလား။ ဒါဆုရင်
 အော့ သူမတို့ ... ခြေမကိုင်မိ လက်မဲကိုင်မိ ဖြစ်နေစဉ်မှာပဲ လောကား
 ဓားပြီးတက်လာသော ခြေသံများကို ကြားရသည်။ မကြာလိုက်၊ အမော
 ကတောာ အသံတစ်ခုနဲ့အတူ ...
 “ကားတော့ရပြီ ... ဒါလေမဲ့ ဟိုလိုကားမဟုတ်ဘူး။ ဆိုက်ကား”
 “ဟင် ...”
 “ဒီနားမှာ ကားမရှိတာ။ လွှာယ်လွှာယ်ရတဲ့ ဆိုက်ကားပဲ ခေါ်
 ထာတယ်”
 မတတ်နိုင်တော့။ ရွေးချယ်စရာမရှိသည့်မျိုး ရရာကားနှင့်သွား
 သေးရုံးနေပေတော့မည်။ ပါလာသော ဆိုက်ကားဆရာက လူနာကို
 ဆောက်ပွဲကာ ပခုံးပေါ်တင်သည်။ ပြီးတော့ အဆောင်ပေါ်မှ ပြီးဆင်း
 အာ အသင့်ရပ်ထားသော ဆိုက်ကားပေါ်တင်၏။
 “ထို့နောက်မှာတော့ ...”
 • • •

လူက လေဟန်စီးအောင်လုံး၊ လေထဲမှာ တရုတုလူလွှဲနေသလုံး
နားတွေအေနစိ။ လေတွေထွက်နေတာလား၊ လေတွေဝင်နေတာလား
မသိ။ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့ ကောင်းကင်ပြာပြာကြီးကို အစအဆုံးမရှိ
နိုင်းမြင်လိုက်ရသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ...

“ဦးလေး ... မြန်မြန်လေးနင်းပါ။ ဒီမှာ လူနာ အသက်မရ။
တော့ဘူးလား မသိဘူး”

လိုက်လိုက်စိစိ ထွက်လာသည့် နောက်ဖက်မှ မြန်းမသံတစ်သံ။
ကြားမှုးသလိုတော့ ရှိ၏။ ပြီးတော့ လက်တစ်ဖက်က နောက်မှနေ၍
သူကို သိုင်းဖက်ထားသည်။

“ဆေးရုံက တော်တော်လိုသေးလား”

“မယုံတော့ပါဘူး။ ရှုံးနှစ်မှတ်တိုင်လောက်ဆို ရောက်ပြီ။

“ဟင် ...”

နိုင်းရင်ထိတ်သွားရကာ ...

“ဆေးရုံ”

ဘာဆေးရုံလဲ။ မျက်လုံးကို ပြန်မြိုတ်ရင်း ဦးနောက်ကို အလုစ်
သေးတော့။

“ဟာ ...”

သတိရပြီ။ မီးအဝင်အထွက်ကြိုးစစ်တာကို မှတ်မိသည်။
ပြီးတော့ ...

‘စုန်း’ခနဲ့ထုတိုင်စဉ် ...

“ဟာ ...”

“ဒုံး ...”

“ကျိုး ...”

နှင်းနေသော ဆိုက်ကားဆရာပင် လန့်ဖျိန်ကာ ဘရိတ်တို့ ဆွဲ
ညွှန်သည်။ အရှိန်ဖြင့်ပြီးနေသော ဆိုက်ကားမှာ ‘ကျိုး’ ခနဲ့ အသံပြုရင်း
လမ်းပေါ် ဒုက္ခတ်တိုက်ပါသွား၏။ ‘တုံး’ ခနဲ့ ရပ်တုံးသွားစဉ်မှာပဲ ...
နိုင်းမြို့ ဆိုက်ကားပေါ်မှ ရန်ဆင်းကာ ပြီးတော့သည်။

“ဟာ ... ကိုနိုင်းမြို့ ... အဲ ... မီးဆရာ ... မီးဆရာ”

လွှာည့်မကြည့်တော့။ ဆိုက်ကားဆရာကလည်း ဖိုးရိမ်တကြီး
လမ်းအောင်သည်။

“ဟာ ... နော်းမြို့ ... ဆေးရုံ သွားရှုံးမယ်လဲ”

လက်နှစ်ဖက် ထောင်ပြရင်း ခြေထောက်၏ ဦးတည်ရာအော်
ကား ...

၁၁၁

ကဗျာဆရာတုင်အတွက် မျက်မြင်အကြောင်းအရာပဲဖစ်ဖစ်၊ တစ်ဆုံး
ပြန်ကြားရတာပဲဖစ်ဖစ် အရေးမကြိုးလုပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုလေသူ
ဝေးစာတစ်ခုကို အနုပညာနဲ့ပေါင်းလိုက်ရင် အတိတ်၊ ပစ္စာနဲ့ အနာဂတ်
အကုန်ဖြစ်နိုင်လိုပါ”

ကောင်းထက် ဌ်မြဲသွားရ၏။ ဌ်င်းစရာမရှိ။ ဌ်င်းလည်း မင်းင်း
တတ်။ ကဗျာအကြောင်းပြောနေသူကပင် ကဗျာဆရာတုင်းဦး ဖြစ်နေ
နိုင်သည်မဟုတ်ပါလား။ ကိုယ်မကျမ်းကျင်သည့် ကိစ္စတစ်ခုအလော်
ခုတ်ချက်ပေးခြင်းသည် ကလေးဆန်လွန်းလှ၏။ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ဦး
မှာတော့ . . .

“ကျွန်တော်ကတော့ တဗ္ဗာသို့လို့မဂ္ဂင်း၊ နဲ့ကပ်စာစောင်ဖြူင်ပွဲ
ကဗျာပြီင့်ပွဲတွေမှာ အရေးခံရသူအားလုံးရဲ့ နာမည်တွေကို စာရင်းလုပ်
အားပါတယ်။ အခုလက်ရှိကနေ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်ကထိ လူ
အရင်းကို ရှာဖွေထားတယ်။ ကြီးလေးကြီးသာ လက်ရှိကျောင်းတက်
လုန်းဆုံးရင် ဒီထဲက ပြီးမလွတ်ပါဘူး”

နဲ့ပါတ်လေးထဲမှု စီးရွက်အရှည်းကြီးတစ်ရွက် ထွက်လာသည်။

“မဂ္ဂင်းမှာ ပင်တိုင်ရေးတဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေကို ဖယ်ပြီး
သွေ့တာ ရွှေ့မှတ်ထားတာပါ။ ကြက်ခြေခတ်ထားတဲ့ လူတွေကတော့
သော်ရှိ ကျောင်းမှာ မရှိတော့ပါဘူး။ ကျောင်းပြီးသွားကြပါပြီ”

လက်ထဲရောက်လာသော စာရွက်ကို သေချာကြည့်မိသည်။
သူ့တော်တော်များ၏၊ မတတ်နိုင်း၊ တစ်ယောက်ချင်း စုစုမံးကြည့်ရလ
သည်။ စာရွက်ကို သိမဲ့ပြီးတော့ . . .

“ဒီနေ့ တန်လဲဆိုတော့ မနက်ဖြန်ရော ကဗျာစာအပ် ထပ်
ခွဲတုံးမယ်ထင်လားလှ”

တိုင်ပင်ထားခြင်းမရှိပါဘဲ ခေါင်းတွေ ပြီးတူည့်တိကုန်သည်။

“ရှေ့စာအပ်တွေအတိုင်းပဲ နာမည်းကြီးမယ်ရော ထင်သေးလား”

“အသေအချာပေါ့”

XII

“ကြီးလေးကြီးမှာ အဖွဲ့ဝင်လေးယောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ ဘာဖြစ်
လို့လဲဆိုတော့ ကဗျာတစ်ပုံချင်းစီရဲ့ ဟန်တွေ လေ့လာကြည့်တဲ့အခါ
မှာ လေးမျိုးလေးစားကွဲဖော်တာ တွေ့ရလိုပါ။ အဲဒါကြောင့် ကြီးလေးကြီး
ဟာ အဖွဲ့ဝင်လေးယောက်နဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ အဖွဲ့ဖြစ်ပါတယ်”

“ကြီးလေးကြီးမှာ မိန့်ကလေးတစ်ယောက်မှ မပါပါဘူး၊ ဘာ
ကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့ရဲ့ တွေးဟန် ရေးဟန်တွေက မိန့်ကလေးတစ်ဦး
မျမှုင်လေ့ရှိတဲ့ ရှုထောင့်တွေကနေ ကင်းလွတ်နေလို့ပဲဖြစ်ပါတယ်”

“ဘာလို့ တစ်ထစ်ခု ပြောနိုင်ရတာလဲ”

ကောင်းထက် မျက်မှားငြောင်ကြတ်ရင်း မေးမိတော့ . . .

“ကျွန်မကိုယ်တိုင်က မိန့်ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ပါစဲ့
ဆက်မေးရန် မရှိတော့။ အလှည့်ကျသူက . . .

“ကျွန်တော်ကတော့ ဘာတစ်ခုမှ လေ့လာလို့ မရှုခဲ့ပါဘူး”

နဲ့ပါတ်သုံး အေးဆေးစွာပင် ရှင်းပြသည်။

“ကဗျာရေးဖို့အတွက် အချက်လက်ကို ကိုယ်တိုင်ရှာတာလေး
ရှာလေးတဲ့လူတွေ ရှိလားဆိုတဲ့ကိစ္စက တော်တော် အမဖြောရခက်ပါတယ်”

တစ်ယောက်ကတော့ လက်ရှိအခြေအနောက် သုံးသပ်ပြောဆို၏။

“မနက်ဖြန်တော့ လုံခြုံရေးတွေ ထပ်တိုးမို့ ရှိပါတယ်။ ကဗျာ
စာအုပ် ကျောင်းထဲရောက်ဖို့တောင် သိပ်မလှယ်ပါဘူး”

ကောင်းထက် ပြီးမိသည်။

“အဲဒါ အလွယ်ဆုံးပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားတွေတော်
ကျောင်းဝန်းထဲကို ဝင်ချင်တဲ့ အပေါက်က ဝင်၊ ထွက်ချင်တဲ့ အပေါက်
က ထွက်မော်တာ။ လုံခြုံရေး ဘယ်လောက်ချချ အပေါက်စုအောင် လိုက်
မပိတ်နိုင်ဘူး။ ကျောင်းထဲကို ကဗျာစာအုပ် သေချာပေါက် ရောက်လာ
လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်မပူပါနဲ့ စာအုပ်ရောက်လာမှ ကျွန်တော်တို့
အလုပ်က အကောင်ထည်ပေါ်မှာ”

လွယ်အိတ်တွေ့မှ စာတစ်ချက်ကို ထုတ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ -

“ဒါ ရန်ကုန်တစ်ချို့လုံးမှာရှိတဲ့ စာပုံနှင့်တိုက်တွေစာရင်း။ အောင်
ကြော်ကြားမကျွန် ကျွန်တော် လိုက်ကောက်ထားတာ။ လက်လှုပ်
မမိတဲ့ အနည်းအကျင်းတော့လည်း ကျွန်ရင်ကျွန်မှာပေါ့လေ။ ဒါအော့
ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့လုပ်ရမှာက မနက်ဖြန် ကျောင်းထဲကိုရောက်
လာမယ့် ကဗျာစာအုပ်အရောအတွက်ကို လေ့လာရမယ်။ ခန့်မှန်းပေါ့
ပဲ။ ပြီးမှ ကဗျာစာအုပ်ကိုင်ပြီး တစ်တိုက်ချင်း လိုက်စုစမ်းရင် တစ်ရှုံး
နဲ့တော့ ပြုမှာပဲ”

မဆိုပါ။ နည်းလေးက ရှိုးမလိုလိုနှင့် အဖြေထွက်ရန် နီးစပ်ထဲ
သည်။ ကောင်းထက် စကားကို ဆက်ပါသည်။

“ဒါနဲ့မ မရရင်တော့ နောက်ထပ်နည်းတစ်ခု စဉ်းစားထားတယ်။
ကျွန်တော်အိုင်ခိုးယာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ နံပါတ်ငါး အိုင်ခိုးယာပါ”

နံပါတ်ငါး မတ်တတ်ရပ်လာ၏။

ပြီးတော့ . . .

ကောင်းထက် ပြောသလိုပေါ်

နောက်တစ်နေ့မနက်ခေါင်၌ “ကြီးလေးကြီး No.3”

မှ ကျောင်းတွေ့သွေးသေချာဆိုရေး ရောက်လာခဲ့သည်။

အေးလုံး တွေးထပ်ထားကြသည့်အတိုင်း

ကြောက်အမျိုးလိုလိုကောင်းပြစ်သွားပါသည်။

ကျောင်းသားများ၏ ပါးစပ်များ၌ ကဗျာ

နှစ်ပါးမှာ ချက်ချင်း ဓမ္မပန်စားသွားသည်။

ဒီတစ်နောက် မင်းသားက “ဘုရား”

ပြန်အမိုးပါ

သတ္တာ

ဆောင်းမသောက်ရှု
ကျွမ်းမထည့်ချုံ
အရောက်သေစာ မသောက်စာသူ
အခဲ့ခဲ့အလေး မစွဲနှစ်ရှု
ကျောင်းမောင့်နှင့်ပေါင်း၍
ကျောင်းထံတွင် ညျှောက် အတွေ့အနှစ်နာ

ဘဏ္ဍာ

မွေးဇူးက ဘယ်လောက်လဲ?
ထောင့်ငါးရာ
ကျောင်းပုဂ္ဂိုလ်ပျော် စွာနှစ်ထောင်သွင်းလိုက်၏
မွေးဇူးနှင့် ပြေားမြန်တစ်ခု ရှေ့ချောက်လာသည့်
အမြား ကျောင်းအပ်နေသူများနည်းတူ တိုးရွှေ
ရပ်စောင့်နှစ်သွေးသည့်
ပါးမိန့်မဲ့ ဆယ်မိန့်
မိန့်ဝယ်းဆယ်
ကျောင်းသားတစ်ဦး စာအုပ်ထုပ်ကြိုးပိုက်ဖြူး
သုတယ်ချမှုးများထံ ပိုက်ဆံ့ပိုက်ချေားနေ၏
ပြန်ရန်လမ်းစာတိတ် မှတ်ဆောင်ရွက်ပြီ

ထောင်ဗြိုး

“ဘယ်ကောင်တွေ လက်သရမ်းနေလဲမသိဘူး။ စွန်တ ဒီပါး
မှာပဲ လာပဲနေတယ်။ အကြောင်းမသိသော အီအီခိုင်က သည်းစော်နှင့်
ဇာ ပြောသည်။ မူယာကလည်း . . .

“စွန်ပုံစံကိုလည်း ကြည့်ပါ၍ဟာ၊ ပုံဆိုးပန်းချိုးနဲ့”

သူတို့ ဘာမှမသိကြ၊ အကြောင်းရင်းကို နားလည်သွားသည်
အဖြူအဖြူမှာတော့ ရပ်နေရာမှ အခန်းတွင်း ပြေးဝင်လိုက်သည်။ စွန်လေး
ရုပိုင်ရှင်များ တစ်နေရာမှ သူမကို ကြည့်ကောင်း ကြည့်နေနိုင်သည်
မဟုတ်ပါဘား။

မော်မြို့ အမူအယာကြောင့် အီအီခိုင် အနည်းငယ် သံသယ
ဝင်သွားမိသည်။ ထို့ကြောင့် ရစ်ပဲနေသည့် စွန်အား သေချာကြည့်လိုက်
မီစဉ်မှာ . . .

• • •

“သိန်းငြေး . . . ဖုန်းလာနေတယ်”

ကြားရသောအသံကြီးကြောင့် ရေချိုးခန်းမှ ထွက်ထွက်ချင်း
အောက်ဖက် ပြေးဆင်းလိုက်သည်။ သူ့ကို ဖုန်းဆက်မည့်သူဟူ၍ ပိုက်ဆံ
ချွေးပေးမည့် အမေန့် အမြောက် အမြောက်မည့်သူဟူ၍ ပိုက်ဆံ
သူရား . . . ဘုရား . . . အမေပဲ ဖြစ်ပါစေ’ ဖုန်းခွက်ကို ကောက်ကိုင်
အော့ . . .

“ဟယ်လို့”

“သိန်းငြေးလား”

အမေ မဟုတ်သော မိန်းမသံတစ်သံ။ ဒါပေမဲ့ . . . ချက်ချင်းတဲ့
မှတ်မိလိုက်သည်။

“ဟာ . . . အီအီခိုင်၊ ပြော . . . သူငယ်ချင်း ဘာအဲကြောင်း
ထူးလို့လဲ”

XIII

အဆောင်ဝရ်တာတွင်ရပ်ရင်း ဟိုဟိုဖြစ် ဧေးနေရာမှ မျက်လုံး
တွင်း ဝင်လာသော အရာတစ်ခုကြောင့် မေဖြူအဖြူ၊ အုံသွားသည်။ စွန်
လေးတစ်ကောင် သာမန်လွှတ်လေ့လွှတ်ထရှိသော စွန်မျိုးမဟုတ်၊ သာမန်
ထက် ထူးခြားနေတာက သူ့တွင် အဖြူးရည်ရည်လေး တွဲလျက် ပါဝင်
နေသည်။

ဘယ်နေရာမှ စွဲတ်တင်နေမှုန်းမသိပေမဲ့ စွန်လေးကတော့
ကောင်းကင်ထက်တွင် ဘယ်ညာဝဲလျက် ရှိနေပါ၏။ အစပထမတော့
ဘာမှုန်းမသိပေမဲ့ အဆောင်နှင့် နီးကပ်လာချိန်မှာ စွန်ကိုယ်ထည်မှ အရာ
က ထင်ရှားလာသည်။

“ဟင် . . .”

စာကြောင်းတစ်ခု၊ ကိုယ်ထည်မှ အဖြူးတိုင်အောင် ရေးထားသော
စာကြောင်းသည်က . . .

“ချိစိလွန်းလို့ စောင့်ရောက်ပေးချင်မိတာပါ”

‘ကာရိန်’ လေးအတွက် တောင်းပန်ပါတယ်။

“ဟင် . . .”

မေဖြူအဖြူ။ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ပွင့်သွားရစဉ်မှာပဲ . . .

“နင်ကလည်း ကြာလိုက်တာဟာ၊ ငါခေါ်တာ ကြာနဲ့ပြီ”

“မဟုတ်ဘူး . . . ငါ ရေချိုးခန်း ဝင်နေလို့”

“အေး . . . နင်ကသာ ရေချိုးခန်းဝင်နေ၊ ဟိုမှာ နင့်ပြိုင်ဘက်
က အဆောင်လာပြီး အကွက်ဓမ္မသွားတာ မေဖြူ။ တော်တော်ခံစားသွား
တယ်”

“ဟေ . . . ဘယ်လို . . . ”

သိန်းငွေး နှလုံးသွေးတို့ ရှတ်ခြည်း ဓမ္မက်လာတော့ . . .

“အေး . . . ဒီလို”

စကားဆုံးစဉ် သိန်းငွေးခများ သွေးစုံပံ့လိုက်ရသော ယုန်တဲ့
ကောင်လို ဖြူဖပ်ပျော့ခွေသွားလေတော့၏။

“အီအီခိုင် . . . သူငယ်ချင်း ငါကို ကူညီပါဉိုးဟာ။ ငါ ဘာ
ဆက်လုပ်ရမလဟင်”

သေခါနီးလေသံနဲ့ အကုအညီတောင်းရှာ တစ်ဖက်မှ ဇြိမ်သွေး
သည်။ တစ်အောင့်ကြာတော့ . . .

“ဘာမှလုပ်မနေနဲ့တော့ဟာ . . . မေဖြူကို နင် ဖွင့်ပြောပြီးသွား
ပဲ။ မြန်မြန်သာ အဖြေတောင်းလိုက်တော့”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား။ ဒါဆို ငါ ဘယ်တော့လောက် တောင်း
ရမလဲ ဟင်”

“ကြာပါတယ်ဟာ . . . မနက်ဖြန် ငါတို့ ထိုင်နေကျကန်တင်း
ကိုသာ လာခဲ့လိုက်။ ငါ ကြည့်လုပ်ထားလိုက်မယ်”

ဘယ်လို ကျေးဇူးတင်ရမှန်းပင် မသိတော့။ သူ့ဘဝရဲ့ အာ
ကိုးရာအစစ်မှာ အီအီခိုင်မှလွှာပြီး တဗြား မရှိတော့ပြီး

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဟာ”

မေးချင်းရိုက်၍ ထွက်လာသောလေသံက မြှေခိုးတွေဝေလို့။

XIV

ပံုပေးပေးကတည်းက မေဖြူဖြူထိုင်ရာဆိုင်ကို လှမ်းမြင်ရပါ
သည်။ နဲ့သားတွင် အီအီခိုင်လည်း ရှိနေသည်။ သူ့ကိုမြင်တော့ အီအီ
ဆိုင်က လက်လှမ်းပြု၏။ သိန်းငွေး ခေါင်းညီတ်ပြရင်း ပံုတည်တည်ပဲ့
ဆိုင်တွင်း ဝင်သွားလိုက်သည်။ မေဖြူဖြူထိုင်ရာ စားပွဲအနီးကိုရောက်
ဆော့ . . .

“ထိုင် . . . သိန်းငွေး”

အီအီခိုင်က နီးစပ်ရာခုတစ်လုံးကို ညွှန်ပြရင်း အညွှန်ဝတ်စကား
ချို့ပေမဲ့ မေဖြူဖြူကတော့ ဝတ်ကျော်တန်းကျော်လောက်သာ လျှပ်စီး
သည်။ ပြီးတော့ တစ်ခုခုအား စဉ်းစားနေသလို အဆောင်ရွက်ရနာအား
သားလျှက်ရှိနေပါ၏။

“ခဏလေးနော် . . . မေဖြူက ဟိုတစ်ယောက်ကိုပါ ထွေချွဲ
တယ်ဆိုလို့ မူယာကို သွားခေါ်ခို့ထားတယ်”

ခေါင်းထဲမှာ အချက်ပေးခေါင်းလောင်းသံတွေ မြည်ကုန်သည်။
ဘယ်တစ်ယောက်ပါလဲ။ မကြာလိုက်။

“ဟော . . . ဖို့မှာ လာကြပြီ”

အီအီနိုင်စကားကြောင် ဆိုင်ဝကို လူမှုံးကြည့်မိစဉ် . . .

“ဟင် . . . ”

ထင်မှတ်ထားသည့်အတိုင်း နိုင်းမြို့မြို့တော်သော ကြောင်
တစ်ကောင်အလား မူယာနောက်မှာ ခပ်ပို့ယို့လေး ပါလာသည်။ သူ
ကိုမြင်တော့ မသိမသာ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ မေဖြူဖြူကတော့ ယခု
ချိန်ထိ တည်ပြုမြစ်စွာရှိနေဆဲ။ သူတို့ထိုင်နေရာ စားပွဲစိုင်းအနီး ရောက်
လာပြီးနောက်မှာ . . .

“လာ . . . ကိုနိုင်းမြို့ . . . ထိုင်”

မေဖြူဖြူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံကိုရွေ့ကာ မူယာက နေရာမေး
သည်။ နိုင်းမြို့ ဝင်ထိုင်ပြီးတော့ . . .

“မေဖြူ . . . ငါတို့ သွားတော့မယ်”

ကြိုတင်တိုင်ပင်ထားသလိုမျိုး အီအီနိုင်နှင့်မူယာမှာ လွယ်အီတ်
ကိုယ်စီလွယ်ရင်း ထွက်သွားကြပါသည်။ ကျွန်ုရှစ်ခုံသော သိန်းငွေးတို့
နှစ်ယောက်မှာ ဟိုကြည့်နိုင်ကြည့်၍ မူယာတို့နှင့် ဆိုင်ပြုင်ရောက်သွား
သည်ထိ သူတို့ဂိုင်းလေးက တိတ်ဆိတ်လိုက်ဘင်းတုန်း။

စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိသော သိန်းငွေးက တိတ်ဆိတ်မှုကို စတင်
ဖြူဖြူကိုပါသည်။

“မေဖြူ . . . ကျွန်ုတော့ကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာက . . .”

စကားမဆုံးလိုက်။

“ဆိုတော့ . . . ရှင်တို့နှစ်ယောက်က ကျွန်ုမကို ချုစ်နောက်
တယ်ပေါ့”

“ချာ . . . ”

သိန်းငွေး ကြောင်သွားသည်။ နိုင်းမြို့မှာလည်း မျက်လုံးအဖြူ
သား။ ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်။

“ဟုတ်ကဲ”

အူကြောင်ကြောင် အဖြောစ်ခုကို ခေါင်းညီတ်လက်ခံ၍ . . .

“ခက်တာက ကျွန်ုမလည်း ရှင်တို့နှစ်ယောက်လုံးကို ပြိုင်စူ
ပြန်ချုစ်လို့ မရဘူးဖြစ်နေတယ်။ အတော့ ဒီလို့လုပ် . . . ကျွန်ုမကို
စဉ်းစားစွဲးနိုင်းနည်းနည်းပေး။ ရှင်တို့ထဲက တစ်ယောက်ကို ကျွန်ု
စဉ်းစားပေးမယ်”

သိန်းငွေးတို့နှစ်ဦး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိကြ
သည်။ ပြီးတော့ ပြိုင်တူလိုလိုပင် . . .

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ”

“ဟုတ် . . . ရပါတယ်”

မရလို့လည်း မဖြစ်ပါ။ အဖြောက် သူ့ပေးမှရမည် မဟုတ်ပါ
သား။

“အလိုအီ ကျွန်ုမ တစ်ခု မေတ္တာရပ်ခံချင်ပါတယ်။ ရှင်တို့နှစ်
ယောက်လုံး ကျွန်ုမကို ကြိုးစားနေတော့ ရပ်လိုက်ပါတော့။ အထူး
ဆြိုင် ကျွန်ုမအခန်းနှင့်မှာ စာဝင်ရေးတာတို့၊ မိုးပြင်သမားယောင်ဆောင်
ပြီး အခန်းထဲဝင်နိုင်း ကြိုးစားတာတို့ပေါ့”

သိန်းငွေး ပြီးမိသလောက် နိုင်းမြို့မှာကော့ မျက်နှာမည်းသွား
သည်။ သူတို့နှစ်ဦးကိုကြည့်ကာ မေဖြူဖြူက် စကားဆက်သည်။

“ကျွန်ုမတို့ မိန်းကလေးဆိုတာ ပုတ်ဝန်းကျင်နဲ့နေတာပါ။
အာက်တစ်ခါ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျွန်ုမရှုံးသိကွာ ထိခိုက်နေနိုင်မယ့်
အလုပ်မျိုးတွေ ထပ်မလုပ်မိပါစေနဲ့။ ရှင်တို့နှစ်ယောက်လုံးကို အခုံချို့
မီ ကျွန်ုမ အမှတ်အတူတူ ပေးထားတယ်။ ဘယ်သူ့ကို ရွေးချယ်တယ်။
အွေးချယ်ဘူးဆိုတော့ ကျွန်ုမအပေါ်မှာပဲ မူတည်ပါတယ်”

ပြီးလေပြီ။ ရှုံးလျောက် ကောင်းအောင်နဲ့၊ ဘုရားမှာဆုံးကောင်း

ဒီလောက်သာ တတ်နိုင်တော့သည်။ ဆက်လက်ကြွေးစားစရာ မလိုတော့
သည့်တွက် သိန်းငွေးလည်း နိုင်းဦးနည်းစနစ်များကို ကြောက်စရာမလို့
တော့။ နိုင်းဦးလည်း သိန်းငွေး၏ ခွင့်ကျော်မှုများကို ဖို့ရို့မြစ်စရာမလိုတော့။

ထိုနေ့က မေဖြူဖြူစကားတွေအောက်မှာ သူတို့နှစ်ဦး သိမ်းမွေ့
ခဲ့ကြ၏။ ကျိုးစွဲခဲ့ကြ၏။ ပြီးတော့ သဘောတူညီမှုတစ်ခုကိုလည်း နှစ်ဦး
သား ရရှိခဲ့ပါသည်။ အဲဒါက မေဖြူဖြူ မည်သူ့ကိုပဲ ရွှေးချယ်သည်ဖြစ်
စေ ကျေနှပ်စွာလက်ခံကြား။

ဒါပေမဲ့ လက်မခံသူနှစ်ဦးကလည်း ရှိနေပါသည်။

XV

“ကဲ... အခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ဒီတစ်ပတ်အတွက် ပိုက်ဆံ
မလောက်တော့ဘူး။”

ဒေါသသံပျော့ပျော့ဖြင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် မေးလာသည်က မှို့
အောင်။ တက်လှုက ထောင့်တစ်ထောင့်တွင်မှိုကာ မျက်လုံးမေးစင်းရင်း
အဖြစ်အပျက်ကို ရှုစားနေသည်။ အမြင်ကပ်ဖွယ် မျက်နှာပေးဖြင့်
အေးလိုပင် ဖွာနေလိုက်သေး၏။

အချိန်က ည (၈) နာရီဝန်းကျင် သူတို့ဆုံးနေကျ နေရာတစ်ခု
ခု... .

“အဲဒါကို ပြောတာပေါ့ကျ ... မ၊ဘက်လိုက်တော့ တက်
တက်ပြောင်ဆိုတာ ... ဟား ... ဟား”

မကြားတကြားဆိုရင်း ခနဲ့ပင် နေပါသေးသည်။ သိန်းထွေးနှင့်
နိုင်းဦးမှာတော့ ညိုးငယ်ထားသော မျက်နှာများကို ထပ်မံညိုးချက်း... .

“အိမ်က မပို့သေးလို့ပါကွာ။ အခု မင်း ခဆုံးကိုထားလို့
ခါလား။ ပိုက်ဆံရောက်တာနဲ့ ငါတို့ ပြန်ပေးပါမယ်”

“ငါမှာလည်း မရှိတော့လို့ပေါ့ကွာ။ မဟုတ်ရင် မင်းတို့လောက်
ပြောမနေဘူး”

“တက်လူဆီမှာရော”

“No. ပ။ အသက်ရည်ဆေးတောင် ကိုဘုံစွန်တိုက်လို့ မတ်
သေးတော့ ဒါပေမဲ့ ငါတာဝန်တော့ ငါကျေတယ်နော်။ ငါဝေစွဲကို ငါ
ရအောင် ရှာထားပေးတယ်”

ပိုက်ဆံလက်ကျွန်ုတော်သေးသည်ရှိ သူကောင်းသားက ပြောအား
ရှိနေသည်။ နိုင်းမှာတော့ ခွေးဝယ်ရတာနှင့် ခွေးကို ဆေးကုပေးရတာ
နှင့် တစ်လစာ တက်တက်ပြောင်နေပြီ။ အခုထိလည်း ခွေးက ရောင်း
မထွက်သေး။ သိန်းငွေးကရော ...

သိန်းငွေးသည်လည်း ထူးမခြားနား။ အီအီခိုင်ကို အောင်သွံယ်ဆေး
ရတာနှင့် လူက ပပ်မျှောမျှောသာ ကျွန်ုတော်သည်။

“ငါ တစ်ခုလောက်တော့ အကြေားချင်တယ်ကွာ။ ကမှာစာအုပ်
ကို အလကားမဝေဘဲ ရောင်းပါလား။ ဒါဆို ငါတို့ လည်ပတ်လို့ရှု
မယ်ထုတ်တယ်”

“ဘယ်သူရောင်းမှာလဲ။ မင်း ရောင်းမှာလား။ ငါတို့တော့
ကျောင်းထုတ်မချင်သေးဘူး”

နှင့်း တိတ်သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အမြဲ့အမြှင့်ကို ဆက်လက်ဆွေး
နွေး၏။

“ကိုယ်တိုင်ရောင်းတာမဟုတ်ဘဲ တစ်ဆင့်ရောင်းနိုင်းတာမျိုး ဆို
ရင်ရော့”

“ဒီလောက် အန္တရာယ်မှားတဲ့ကြားက ဘယ်သူရောပေးပေးမှာလဲ။
ကျောင်းထဲရောက်အောင်တောင် မနည်းသွင်းနေရတဲ့ဉား”

“ဒါပေမဲ့ ... ဒီအတိုင်းဆို ငါတို့ရပ်တည်ဖို့ မလွယ်ဘူးနော်။
ငါတို့မျှော်မှုန်းတဲ့ ပန်းတိုင်က ဘယ်ဆီဘယ်မှုန်း မသိသေးဘူး။ ဘယ်
လောက်ထိအောင် ဆက်တိုက်နေရားမလဲလည်း မသိဘူး။ မိဘထောက်ဖို့
စရိတ်နဲ့ ကျောင်းတက်နေရတဲ့အတွက်လည်း ဝင်ငွေက မသေချာဘူး
ကြောရင် ငါတို့ လျေလှုံ့ရင်း တက်ကျိုးသွားမယ်နော်”

ဒီတစ်ခါတော့ မျိုးအောင်ပင်မဟုတ်။ ထောင့်ကပ်နေသာ
အရက်သမားပါ ဤမြေသွားရသည်။ နိုင်း၏တွေးစမှာက စဉ်းစားသင့်
လောက်သည်မဟုတ်ပါလား။ ထိုစဉ် ...

သိန်းငွေးက သူ့အမြဲ့အမြှင့်ကို တင်ပြလာသည်။

“ငါ စဉ်းစားမိတာ တစ်ခုရှိတယ်။ ငါတို့ စာအုပ်ကို ဒီအတိုင်း
ပဲ ဝေမယ်ကွာ။ ဒါပေမဲ့ လိပ်စာတစ်ခုပေးပြီး စာတိုက်ကနေ အလူခဲ့
မယ်။ ရန်ပုံငွေသာမျိုးပေါ့။ အဲလို့ဆိုရင်ရော ဘယ်လို့နေမလဲ”

ဒါသည်လည်း စဉ်းစားရမည့် အချက်ပါပင်။ ဟုတ်တော့လည်း
ဟုတ်၏။ ဒီအတိုင်းဆို ရေရှည်ရပ်တည်ဖို့မလွယ်။ ဆက်လျှောက်ရမည့်
ပန်းတိုင်က ဝေးလွန်းလှသည် မဟုတ်ပါလား။

ပြီးပြည့်စုံသော ပညာရေးစနစ်တစ်ခုကိုတော့ မမျှော်မှန်းရဲ့
အမှန်ဘက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ရွှေသွားရုံးလောက်သာ ရည်ရွယ်ပါသည်။
သို့သော်လည်း ထိုခြေတစ်လှမ်း၏ အကွာအဝေးသည်ကား ...

ဒီလိန့် ဟိုလုဆိုကျော် ဒုံးက
အရှင်တွင် “ပြီးလာကြီး No-4” ထွက်ဖြစ်
အောင် ထွက်ခဲ့သည်။
ရှေ့ဖုပ်များနှင့် ကွဲပွဲနေတာတစ်ခုတော့ ရှိစ်။
အခါကာ စာအုပ်အမြင်အဆင့်နှင့် စာရွက်သာများ
လုံး၊ ည့်ဖျုတ်သွားခြင်း၊
သို့သော်လည်း အောင်မြင်မှာတော့ ...

ဇူးမာ၏

ကြီးလာကြီးမှာ အရရှိနိုင်တဲ့ ခြောက်ထားခဲ့...

XVI

တွက်လာသော စာအပ်ကိုကြည့်ပြီး ကောင်းထက်တို့အပ်စု
မှာလည်း အမျိုးမျိုး သုံးသပ်နေရပါသည်။ ယခုစာအပ်ကတော့ သူတို့
အား ကောင်းမွန်သော ရွှေးချယ်မှုတစ်ခု ပေးလိုက်လေပြီ။

ဤခုံးမေးတော့ . . .

စုစုစ်မှုများအရ ကြီးလေးကြီးမှာ လက်ရှိကျောင်းတက်နေတန်း
ပင် ရှိပါသေးသည်။ ကျောင်းမှ ကများလက်၊ စာလက်ရှိသူများကိုလည်း
စာရင်းပြုစုထားသည်။ ပုံနိုင်တိုက်တစ်ခုချင်းစီ လိုက်လဲစုစ်မှုများလည်း
တိုက်သင့်သလောက် ခရီးရောက်နေပါပြီ။ ယခုတော့ ရွှေးချယ်ရန် နောက်
တစ်ချက်ပါ ထပ်တိုးလာချေပြီ။

ကြီးလေးကြီးသည် ပိုက်ဆုံး အသိုင်းအဝိုင်းမှ မဖြစ်နိုင်တော့။
သံသယရှိသူစာရင်းမှ အလွှာထပ်ခွဲချလိုက်ရှုသာ။ နောက်ပြီး ကောင်း
ထက်၏ အတွေးအမြင်တစ်ခုက စိတ်ဝင်စားဖို့ ပိုကောင်းသွားသည်။

“အဆောင်နေကျောင်းသားတွေကို အမိုကထား စုစ်မှုပါ”

• • •

နောက် နှစ်ရက်ကြာပြီးနောက် . . .

XVII

ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်လာသောလေက မိုင်းအိတုးဝေနေသာ
အခန်းကျော်းလေးကို လန်းဆန်းသွားစေသည်။ ဟိုမှုဒီမှ ချိတ်ဆွဲထားသာ
အကျိုးရေစိများ၊ ခုတင်တိုင်အနဲ့ လွှားတင်ထားသည် ရေလဲပုဆိုးနှင့် မသိမ်း
ဖြစ်သေးသာ အဝတ်များ၊ နေရာလွှာတ်မရှိအောင် ရူပ်ပွဲပြန့်ကျေနေသည့်
စာရေးစားပွဲတစ်လုံး။

စားပွဲသေားမှ လူထိုင်တိုင်း တကျွေတ်ကျွေတ် အော်မြည်နေသည့်
နှစ်ချို့ခုတင်၊ အစွမ်းမပါသော စစ်ခေါင်းအုံနှင့် စောင်နှမ်းနှမ်းတစ်ထည်း
အနားမည်းနေသော သင်ဖြူးဖျာဟောင်းတစ်ချပ်၊ စတာတွေက နေချင်
စွဲယ်မရှိသော အခန်းတစ်ခုကို ထပ်လောင်းပုံဖော်ပေးထား၏။

ပြတင်းပေါက်ကို မျက်နှာမျှ၍ ကုလားထိုင်တစ်လုံးဖြင့် မျိုး
အောင် စာဖတ်နေသည်။ ကျောင်းစာတော့ မဟုတ်၊ မဂ္ဂဇင်းဟောင်း
တစ်ခုပ်ကို စိတ်ပါလက်ပါ ဖတ်နေခြင်း။ အချိန်ကား မနက် (၁)နာရီ
သာသာ။ ကျောင်းသွားရန် စောသေးသည်ကြောင့် စာဖတ်နေဖြင့်ဖြစ်
ပါ၏။

အဆောင်ညာဘက်ခြမ်းသီမှ ဆူညံဆူညံအသများကု ဖြားရသည်။ အဆောင်သားတွေ ရေချိုးခန်း လုနေကြခြင်းဖြစ်၏။ မနက်တိုင်းဖြစ်နေကျ ကိစ္စတစ်ခုပေါ့ ဒီအဆောင်အတွက် မဆန်းတော့။ သူကတော့ အဆောကြီးတည်းက ရေချိုးအဝတ်လျှော်ပြီးလဲပြီ။ ယခုချိန်မှ ရေဆင် ချိုးလျင်တော့ ရှုံးမှာ ဆပ်ငါးယောက်၊ အယောက်နှစ်ဆယ်လောက် စောင့်ရမှာ သေချာသည်။

စောင့်ရတာ ကိစ္စမရှိပေမဲ့ ရေကုန်သွားလျင်တော့ ကိစ္စရှိ၏။ မီးပျောက်သော ညုမျိုး (သို့မဟုတ်) ရေတင်နောက်ကျသော ညုမျိုးတွင် အဆောင်အတ်ကန်မှာ ရေအပြည့်မရှိတတ်။ အီပ်ရှာထ နောက်ကျသွားမှာတော့ ထိုထိုမနက်မျိုးတွင် တစ်ခါတလေ မျက်နှာသစ်ဖို့ပင် ရေ မကျန်တတ်ပါ။ ဒါက ‘ကေသရာဇာ’ အဆောင်၏ အစဉ်လာ။

အဆောင်တွင်နေလာတာ နှစ်နှစ်ပြည့်ပြီမို့ မျိုးအောင်ကတော့ အဆောင်ပါးဝန်ပြီ။ ယခုလည်း ခူးနှင့်ရင်းထိုင်ခုတွင်ထိုင်ကာ မဂ္ဂဇင်းဖတ်နေသည်။

ထိုစွဲမှာပဲ . . .

“မျိုးအောင်ရေ . . . မျိုးအောင် . . . ”

အပြင်မှ နာမည်ခေါ်သံကြောင့် စာအုပ်ကိုချုပ် တံခါးထဖွင့်လေးရာ . . .

“ဒီမှာ မင်းနာမည်နဲ့ ပါဆယ်တစ်ထပ် ရောက်နေတယ်ကဲ”

မျိုးအောင် ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် လာပေးသူလက်ထဲမှ ပါဆယ်ထုပ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ အပြောရောင် ပလတ်စတစ်ဖြင့် ထပ် ပိုးထားသော ဘူးတစ်ဘူးဖြစ်ပြီး အပေါ်တွင် ‘မျိုးအောင် . . . သို့’ ဖူးစာကပ်ထား၏။

“ဘယ်သူလာပေးသွားတာလဲ”

“လူတစ်ယောက်ပဲ”

မျိုးအောင် မျက်မှာ်ကြုတ်သွားရပါ၏။ ပါဆယ်တွင် ထော်နာမည်ကို ရေးမထား။ မျိုးအောင် ပါဆယ်သံယ်လာပေးသူအောင်၏။ မျက်နှာကို သေခြာကြည့်ရင်း . . .

“မင်းတို့ ငါကို လာနောက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးအော်”

“ဟာ . . . နောက်စရာလားကွာ။ မင်းကို ပေးပေးပါဆိုလို့ ငါ ယူလာပေးတာ။ မယူရင်လည်းနေ့ ငါယူထားလိုက်မယ်”

အောင်မင်းက ခပ်တည်တည်ပြောရင်း လျည့်မည်ပြင်တော့ . . .

“ဟာ . . . ပေး . . . ပေး။ မင်းတို့နောက်နေတာလားလို့ တကယ်လာပေးတာဆိုလည်း ပေး”

အောင်မင်းလက်ထဲမှ ပါဆယ်ထုပ်ကို လှမ်းယူရင်း အတွင်း ပြန်ဝင်လိုက်သည်။

ဘယ်သူက ဘာအကြောင်းနဲ့ ပေးရတာပါလိမ့်။ ဆန်းတော့ အဆန်းသား။ ရည်းစားက ပေးသည်ဆိုရအောင်ကလည်း မူးလို့ရှာစရာ ပင် ရှိသွားမဟုတ်။

တံခါးပြန်ပိတ်ပြီးနောက် ပါဆယ်ကို ခပ်သွက်သွက် ဖွင့်တွေ့ဗုံးလိုက်ပါ၏။ ဘယ်သူပေးတာလဲ . . .

ဘာအတွက်လဲ . . . စသော အတွေးတွောက နောက်ထစ် တစ်မီနှစ် စွန်းပြီးချိန်မှာ အပြောပေါ်သွားသည်။ စည်ဗျားဖွင့်ဖွင့်အုပ်း မြင်လိုက်ရသည်ကား . . .

“ဟင် . . . ”

ငွေစည်ဗျား တစ်သိန်းအုပ် တစ်အုပ် . . .

စာလေးတစ်စောင်နှင့် ဟန်းဆက်တစ်လုံး။

“ဘာလဲဟာ”

မျိုးအောင် ထိုတ်ထိုတ်ပျားပျားဖြင့် စာကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်စဉ် မှာ . . .

“မင်းတို့ ကြီးလေးကြီးအဖွဲ့ကို သဘောကျတယ်။

အားပေးပါတယ် ဆက်လုပ်ပါ”

ဒါလေးပဲ ဖြစ်၏။ ဒါလေးကပင် မျိုးအောင် စိတ်နှင့်ခန္ဓာကို တုန်လှပ်သွားစေပါသည်။ ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလဲ မသိပေမဲ့ သူတို့ ဘာ လုပ်နေသည်ဆိုတာကို ကောင်းကောင်းသီနေသည်မဟုတ်ပါလား။ မျိုးအောင် ကပ္ပါယာပင် ပိုက်ဆုံးနှင့် ဟန်းဆက်ကို လွယ်အိတ်တွင်း ကောက်ထည့်လိုက်သည်။

တစ်ယောက်ယောက် တွေ့သွားပါက ယေားရှုပ်သွားနှင့်ပါသည်။ ပြီးတော့ စားကိုကိုင်ကာ မျိုးအောင် အတန်ကြာ ပြုခြင်သွားမိ၏။ စဉ်းစားသော်လည်း အဖြေထွက်မလား။ နောက်ဆုံးတော့ လွယ်အိတ်ကို ကောက်လွယ်ရင်း အဖွဲ့သားများရှိရာသီ ချိတ်က်ရတော့၏။

ခေါင်းတစ်လုံးထက်စာရင် ခေါင်းလေးလုံးပေါင်းခြင်းက ပြဿနာ ကို ပိုမိုထိရောက်စွာ ဖြေရှင်းနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။ ကျောင်းသွားရာ လမ်းပေါ်တွင်ရှိသော ‘ဓမ္မဖြေ’ ဆောင်ကို အရင်ဝင်လိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ နိုင်းမှာ ရှိမနေတော့ပါ။ ကျောင်းသွားပြီဆို၏။ ဦးပြောင်ကြီးဆိုင်တွင် ဝင်ရှာတော့လည်း မရှိ။

ဒါဆိုရင်ဖြင့် ကျောင်းကိုသာ လိုက်ရပေတော့မည်။ လမ်းမတူသည့်မို့ တောင်ငူနှင့် ဈေးဘို့ကို သွားမနေတော့။ သီန်းငွေးမှာ ရှိကောင်းရှိနောက်သေးသော်လည်း တက်လူကတော့ ရှိမည်မဟုတ်တော့။ ဒီအချိန် ဆုံးဖြေဆေးသွားထိုးနေလောက်ပြီ။

ကျောင်းရောက်တော့ အရင်ဆုံးရှာရသည်က နှိုင်း။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖြူဖြူအခန်းအခိုးတွင် ရှစ်သီရိခုံသီလုပ်နေသော နှစ်ကောင်လုံးကို တစ်ပြီးနှင့် ဖမ်းမြတ်၏။ နှစ်ကောင်လုံးကို အပါခေါ်၍ တက်လူကို စောင့်ရသည်။

မကြာလိုက် အဆီပြန်လှလု မျက်နှာဖြင့် တက်လူကျောင်းတွင်း ဝင်လာသည်။ ထိုအခါမှာတော့ . . .

မျိုးအောင်၏ ရှင်းပြမှုဆုံးစဉ် သုံးဦးသား မျက်းလုံးပြုသွား ဖြစ်ပါသည်။ သူထုတ်ပေးသောစာကို ခေါင်းချင်းဆိုင် ဖတ်ကြ၏။ နိုင်းကို ထ . . .

“ဒါဆို . . . ဖုန်းက ဘယ်မှာလဲ”

လွယ်အိတ်တွင်းမှ အမည်းရောင်ဟန်းဆက်လေးကို ထုတ်ပေးသော နိုင်းဦး ဖွင့်ဦး ဖွင့်ကြည့်သည်။

“ဟာ . . . လိုင်းပါတာပဲကွဲ”

မျိုးအောင် ခေါင်းညီးအိတ်ပြရင်း . . .

“ဟုတ်တယ် . . . ငါ စစ်ကြည့်ပြီးသွားပြီ။ ကတ်ထဲမှာရော မှန်မှန်ရှိရတဲ့မှာရော ဘာလိပ်စာ၊ ဘာစာရင်းမှ မရှိဘူး၊ အားလုံး အလွတ်ဖြေးပဲ”

နိုင်းဦးက ဟိုနိုင်ဒိန်းပြုပဲက လုပ်ကြည့်၏။ သဲလွန်စ တစ်စုံတစ်ရာ နှုန်းရှေ့ပြား၊ ထိုစုံရှုံးပဲ သူတို့လေးယောက်လုံး၏ ဦးခေါင်းတို့ ဆတ်ခနဲ့ဆောင်မတ်သွားသည်။ အကြောင်းကား . . .

“ကလင် . . . ကလင် . . . ကလင် . . . ”

ဖုန်းလာချေပြီ။ လန့်ဖုတ်ပြီး လက်ထဲမှုဖုန်းအား မျိုးအောင်ဆီ စစ်ပေးကာ . . .

“ဟာ . . . လုပ်ဦး၊ လုပ်ဦး . . . ဖုန်းလာနေပြီ”

ပစ်ပေးသော ဖုန်းကို အရအမိဖမ်းရင်း ဖုန်း Screenကိုကြည့်တော့ ဂဏန်းကိုးလုံးပါသော ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခု။ တလူပ်လုပ်ဖြစ်သွားသော ရင်ခုန်သနဲ့အတူ မျိုးအောင် ဖုန်းကိုဖွင့်နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“မက်လာပါ Big-4”

“ခင်ပျော . . . ”

“မင်းတို့လေးယောက်ကို ရှုက်ယူပါတယ်”

ကြားရသောအသံကြောင့် မျိုးအောင် တစ်ကိုယ်လုံး ဆောင့်မတ်သွားသည်။ အသံက ကြည်လင်ရှင်းလင်းကာနေ၏။ အသက်အရွယ်

ကို ခန့်မှန်းရခဲ့သည့် လေသံမျိုး။ မျိုးအောင်ပုံစံကြောင့် အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေသော သူငယ်ချင်းသုံးဦး အနားရှင်းလာ၏။

မျိုးအောင် ဖုန်းကိုနားမှနွော၍ Speakerဖွင့်မည်လုပ်ပြီးမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိရပြီး နားမှာ ပြန်ကပ်နေကာ . . .

“ခင်ဗျား . . . ခင်ဗျား . . . ဘယ်သူလ”

“မင်းတို့အဖွဲ့ကို ကူညီပေးချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ”

“ခင်ဗျား ကျွန်ုတ်တော်တို့လေးယောက်လုံးကို သိနေတာလား”

“သိလိုပဲ မင်းဆီ ပါဆယ်ရောက်လာတာပေါ့။ မင်းက မျိုးအောင် မလား”

မျိုးအောင် မျက်လုံးပြုးသွားသည်။ လူကိုသိရှိမဟုတ်၊ အသံပါ မှတ်မိထားတာပါလား။ ဒါဆိုရင်တော့ သူတို့အပ်စုနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် ရှိသုတေသနီး ဖြစ်ရတော့မည်။

“ဘာ ဘို့ ကျွန်ုတ်ဆီကို ပိုက်ဆံတစ်သိန်းနဲ့ ဖုန်းတစ်လုံး ပို့ပေးတာလဲ” ဘာသော်လဲ”

“ပြောပြီးသွားပြီးလေကွာ . . . မင်းတို့အဖွဲ့ကို ကူညီပေးချင် လို့။ အခုံ မင်းတို့ဆီမှာ နောက်စာအပ်ထဲတဲ့ ဘတ်ပျက်မရှိတော့ ဘူးမလား။ အဲဒါကြောင့် ပိုက်ဆံပို့ပေးတာ။ ဖုန်းကတော့ မင်းတို့လိုတဲ့ ရှိရင် ငါကို ဆက်သွယ်လို့ရအောင်”

မျိုးအောင် မျက်မှာင်ကြုတ်သွားမိပါ၏။

“နေပါဦးဗျာ . . . ခင်ဗျားဆီက ကျွန်ုတ်တို့ အကူအညီ တောင်းဖူးလို့လား”

“မတောင်းဖူးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တာဝန်သိသူတစ်ယောက်အငါ ငါတတ်နှင့်တဲ့ဘက်က တစ်တပ်တာအား ပါဝင်တဲ့သော်ပါ”

မျိုးအောင် ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်မိလိုက်၏။

“ခက်တာပဲ။ ခင်ဗျား ဘယ်သူမှန်းမသိဘဲနဲ့ ခင်ဗျားပေးတဲ့ အော အညီယူရလောက်အောင် ကျွန်ုတ်တို့ ဦးနောက်မမဲ့များဘူး။ ကျွန်ုတ်

တို့ အယ်သူဆိတ်တော်တို့ကို အောင် ကြုံးစားနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ငါသာ မင်းတို့ကို ဖမ်းချင် ရင် မိတ္တကြောပြီပေါ်ကွာ။ မင်းတို့ ဘယ်သူဆိတ် သိနေတာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုတ်တော်တို့ကို ကြိုးရည်ရည်နဲ့ လှန်ပေးထားတဲ့ သဘောလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ”

“မယုံသက္ကာစိတ် ကြိုးလှချည်လားကွာ။ အေးပါကွာ . . . ဒါ လည်း မှန်ပါတယ်။ အသံပဲကြေားရတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်သူက ယုံမှာလဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါကိုတော့ စိတ်ချုပါ။ တကယ့်စောနာမှန်နဲ့ မင်းတို့ကို ကူညီတာပါ”

“ကျွန်ုတ် မယုံဘူး”

“ဒါလည်း လက်ခံပါတယ်။ ထားပါ . . . မယုံတယ် မယုံဘူး ဆိတ်တာ အချိန်က တဖြည့်းဖြည့်း ဆုံးဖြတ်ပေးသွားပါလိမ့်မယ်”

မျိုးအောင် မျက်မှာင်ကြုတ်မိနေဆဲခဲေ။

“ငါကတော့ မင်းတို့လုပ်ရပ်ကို သဘောကျေတယ်၊ ထောက်ခဲ တယ်။ တက္ကသိုလ်ခံကြောင်းသားဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်။ အဲဒါကြောင့် မင်းတို့ ကဗျာစာအပ်ထဲတဲ့ကိစ္စကို မရပ်ပါနဲ့ ဆက်လုပ်ပါ။ ငါဖုန်း နှုတ်လည်း မင်းတို့ဆီမှာ ပေါ်နေလိမ့်မယ်။ အကူညီလိုရင် ငါဆီ အရှိန် မရေး ဖုန်းဆက်။ ငါဘက်ကလည်း အခြေအနေတူးရင် မင်းတို့ကို အကြောင်းကြေားမယ်။ အိုကေ . . .”

ဖုန်း ကျေသွား၏။ တတိတီမြည့်ရင်း ကျွန်ုတ်သွားဖုန်းကိုကြည့် ပြီး မျိုးအောင် ကြောင်းကြောင်းကျွန်ုတ်သွား၏။ နဲေားတွင်ရှိနေသော သူငယ် ချင်းသုံးဦးမှာ ‘ဘယ်လိုလဲ’ ဟူသော အကြည့်တွေဖြင့် . . .

အကျယ်တောင်တော့ ရှင်းပြရပေါ်းမည်။

• • •

နေဝင်ပြီးချိန်မှာတော့ ပိုက်ဆံတစ်သိန်း၊ ဖုန်းတစ်လုံးကိုစွဲ
သူတို့လေးဦး အကြောင်လည် အေးနေးဖြစ်ကြပါသည်။ အေးနေးမေးမြေ
စဉ်မှာပဲ လေးယောက်အလယ်တွင် ချထားသော ဖုန်းလေးမှာ ထမ္မည်
လာသည်။ မျိုးအောင် ကောက်ကိုင်လိုက်တော့ ..

“မန်က်ဖြန် ကျောင်းမှာ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ မင်းတို့လို ကဗျာစာအရှင်
ထုတ်လိမ့်မယ်။ စာအုပ်နောက်ကျောမှာ မင်းတို့အဖွဲ့နဲ့ ပေါင်းဆည်းလို
ကြောင်း ရေးထားလိမ့်မယ်။ လုံးဝ မဆက်သွယ်ပါနဲ့။ အဲဒါ မင်းတို့ကို
အောင်ထုတ်မယ့်အဖွဲ့၊ သတိထားပါ”

“ဟဲလို ... ဟဲလို ...”

ဖုန်းချွေားပြန်လေပြီ။

XVIII

ပိုက်ဆံရှင်း၍ ထထွက်မည်ကြပြီးမှ တစ်ဖက်ဝိုင်းမှ ကြား။
သော စကားများကြောင့် သိန်းငွေး ဆက်ထိုင်နေလိုက်သည်။ ဝိုင်းချင်း
ကပ်လျက်ရှိ တစ်ဖက်မှစကားများကို အတိုင်းသား ကြားနေရ၏။

“ကြီးလေးကြီးကတော့ အင်အားကောင်းသွားပြီဟေး။ သူတို့
ကိုအားပေးတဲ့ နောက်တစ်ဖွဲ့ ထပ်ပေါ်လာပြီ”

“အေးကွာ ... သူတို့နှစ်ဖွဲ့သာ ပေါင်းလိုက်လို့ကတော့ ခွဲ
ပြတ်ရောပဲ။ ကျောင်းမှာ ဘယ်သူမှ မဟုတ်တာ လုပ်ရဲတော့မှာမဟုတ်
ဘေးဘူး။ အခုတောင် ကြီးလေးကြီးကောင်းမှုကြောင့် လူအချို့ ပုံစွဲ
ပြောင်းနေပြီ”

“ပြောင်းရမှာပေါ့ကွာ ... မဟုတ်တာ ရေးတာမှုမဟုတ်ဘူး။
မှန်တာကို မှန်တဲ့အတိုင်းရေးတော့ မမှန်တာလုပ်တဲ့လွှဲဘွဲ့ ပုံစံကြော်း
ရပြီပေါ့။ ဒါ ကြီးလေးကြီးကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်။ မဟုတ်ရင် တဲ့ဘွဲ့သို့လောက်
က တဲ့ဘွဲ့သို့လောက် နောင်းနောင်းလယ် အပျော်လာနားတဲ့ မရှုံးကြိုး
လို ဖြစ်တော့မယ်”

သိန်းငွေးပင် ဘဝင်မြင်ချင်သွားရ၏။ သူတို့ပြောနေပုံကဲ့ကိုယ်
တွေကပဲ Heroကြီးတွေလိုလို။

“ဒါနဲ့ အခုသစ်ထွက်လာတဲ့ အဖွဲ့ကိုရော ဘယ်လိုတင်လဲ”

“Double Three ကို ပြောတာလား”

“အေး . . .”

“ကောင်းပါတယ်။ သူတို့ထောက်ပြတဲ့ အချက်လေးတွေလည်း မှန်နေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကြီးလေးကြီးလောက် လက်မောင်းမထက်သလို ခံစားရတယ်။ အခုမှ စထွက်လာလို့လားတော့ မသိဘူး”

နားထောင်သူက ခေါင်းတဆုတ်ဆတ် ညီတ်သည်။ သူအမြင် ကိုတော့ ဝင်မပြော။

“ဒါပေမဲ့ . . . ဘာပဖြစ်ဖြစ်ပါ ကြီးလေးကြီးလို့ နောက်တစ်ဖွဲ့ ထပ်ထွက်လာတာကိုပဲ ကျော်စွဲတင်ရမယ်”

“ငါကတော့ အားပေးတယ်။ သူတို့နှစ်ဖွဲ့ ပေါင်းဖြစ်ပါစေတော် ဆုတောင်းနေတာ”

“ပေါင်းဖြစ်ရင်တော့ အတိုင်းထက်အလွန်ပေါ့ကွာ”

သိန်းငွေး စိတ်တွင်းမှ ပြုးမိလိုက်သည်။ အကြော်ကြော် ကြည့် ထားပြီးသော လက်တွင်းမှ စာအုပ်လေးကိုလည်း နောက်တစ်ကြိမ် ထပ် ကြည့်မိသွားသည်။ ယနေ့ထွက် ကများအုပ်လေး၊ ကျောင်းရေးတွင် စေနေတာဖြစ်၍ အများနည်းတဲ့ တောင်းယူခဲ့စားထားမြင်း။

နာမည်က ‘Double Three’။

ရေးဖွဲ့သူ ခြောက်ဦးပါသည်။ စာအုပ်၏နောက်ကျော့များက သူတို့အဖွဲ့ကို ဦးတည်ထောင်းစွဲတော်ထားသော စာတစ်မောင်း။

ကြီးလေးကြီးသို့ . . .

ကျော်တော်တို့ လျောက်ရမယ်လမ်းကို ကျော်ကြားပြုသပေးလို့ အရမ်းပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်များ။ အခက်အခဲပေါင်းများစွာကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ကျော်တော်တို့အတွက် ကများရေးပေးလို့လည်း လေးစားတယ်။

တကယ်တော့ ကျော်တော်တို့ဟာ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုတည်းထိုး အတူလျောက်လျမ်းနေတဲ့ ညီအစ်ကို သူငဲ့ယောက်လျင်းတွေပါ။ အခွင့်ရှိရင်ပေါ့ . . .

အစ်ကိုတို့အဖွဲ့နဲ့ ကျော်တော်တို့ ပူးပေါင်းချင်ပါတယ်။ ပြီးထော့ ရည်မှန်းရာအန်းတိုင်ကို နိုင်မြှုပ်သောခြေလျမ်းတွေနဲ့ အတူလျမ်းချင်တယ်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကူညီရင်း ဖေးမရင်း ကာကွယ်ရင်းနဲ့ပေါ့။

Double Three

အောက်ဖက်မှာက သူတို့အဖွဲ့ကို ဆက်သွယ်ရသည့် E-mail လိပ်စာကို ရေးထားသည်။ စာအုပ်နောက်ကျော်ကြည့်ကာ သိန်းငွေး ပြုးမိလိုက်ပါ၏။ စဉ်းစားနို့တော့ ကောင်းသည်။ ကြီးလေးကြီးကို လုပ်ထွက်ဖို့ စွင်ဆင်သည်ဆိုလျှင် စွင်ဆင်သူများမှာ ကြီးလေးကြီးကို စာအုပ် ပါ အတ်ကောင်များ (သို့) ထိုအတ်ကောင်တို့နှင့် ပတ်သက်ရာပတ်သက် ကြောင်းများသာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ထိုသူတို့ကရော သူတို့မကောင်းကြောင်း သူတို့ရေးပြီး ကြီးမှုးကြီးနှင့် ဆက်သွယ်ဖို့ ကြီးစားပါမလား။

၊ ၊ ၊

XXI

ကဗျာစာအုပ်လေးကို ပိတ်ရင်း မေဖြူဖြူ။ ပဋိသက်ရှိက်လိုက်
သည်။ မူယာ ယူလာပေးသော ကဗျာစာအုပ်လေးဖြစ်ပါသည်။ စာအုပ်
နာမည်က Double Three၊ ရေးသူက ကဗျာစာရာ မြောက်ရှိး၊ ရေးထူး
သော အကြောင်းအရာများက ...

စာအုပ်လေးအား စားပွဲပေါ်တင်ကာ အခန်းပြင်ထွက်လိုက်၏
တိုက်ပဲတိုက်ဆိုင်တာလား၊ သူမ ထွက်အလာကိုပဲ စောင့်ပဲ
တာလားမသိ။ အခန်းပြင်ရောက်သည်နှင့် အဆောင်ရှုမှ သီချင်းဆိုသူ
ကို ကြားရသည်။ သီဆိုသူကိုကြည့်တော့ နိုင်း။ မေဖြူဖြူ။ စုတ်တော်
ချက်သပ်ရင်း အတွင်းပြန်ဝင်လိုက်သည်။

မျက်နှာပျက်သွားသည်ကို ပြင်သော အီအီခိုင်က အခန်းဟု
လိုက်ဝင်လာဖြီး ...

“မေဖြူ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဟာ”

အီအီခိုင်က အဆောင်ရှုလုမ်းကြည့်ပြီး ...

“ဘာလဲ... နိုင်းတို့ သီချင်းလာဆိုလို့လား”

ပထမ မဖြေ။ နောက်မှ ခေါင်းကို မသီမသာညိုတ်ရင်း ...

“အေးဟာ ... ကြာတော့လည်း ပိတ်ညံလာပြီး၊ အေးမှု
မှာလည်း ကျောင်းမှာမလို့၊ အဆွောင်ရောက်ပြန်တော့လည်း လွတ်လွှာ
လပ်လပ် မနေရဘူး”

“ဒါကောင်တွေကလည်း လွန်ပါတယ်ဟာ။ တစ်ညုလည်း
မဟုတ်၊ နှစ်ညုလည်းမဟုတ်။ နှင့်မပြာနဲ့ အေးကကြည့်ရတဲ့ ငါတို့
တောင် တဖြည့်ဖြည့်နဲ့ အမြင်ကပ်လာပြီ”

မေဖြူဖြူ။ သက်ပြင်းချပါ၏။ ပြီးတော့ ... ခုတင်စွန်းတွေ့
ဝင်ထိုင်သည်။ အီအီခိုင်ကတော့ မူယာခုတင်ပေါ် တက်ထိုင်၍ ...

“မူယာရော့ ...”

“မသိဘူး ... T.V ပဲ ကြည့်နေလား။ အစန်းတကာပတ်ပြီး
လက်ဖက်သုပ္ပါယ်လိုက်စားနေလား မပြောတတ်ဘူး”

ပိတ်မပါသလို အဖြေပေးရင်း နီးစပ်ရာစာအုပ်တစ်အုပ်ကို လှန်
ဖတ်နေသည်။ ပုစ်ကြည့်ရတာ နိုင်းတို့ ဂိုဏ်လာတီးခြင်းအပေါ် တော်
တော် ပိတ်ကသိကအောင်ဖြစ်နေသလိုမျိုး။ အီအီခိုင် တစ်ခုစာအား နား
လည်သလို ခံစားမိကာ သွေးထိုးစမ်းသည့်သဘောဖြင့် ...

“သူတို့ကိုလည်း အပြစ်တော့ ပြောလို့မရဘူးလေ။ နင့်ကို
Propose လုပ်ထားတာဆိုတော့ နင့်ဆိုက အဖြေရရှိုး အသည်းအသန်
ကြိုးစားနေတာ နေမှာပေါ့”

မေဖြူဖြူ နာခေါင်းရှုံး၏။

“ငါ နိုင်းအကြောင်းတွေ အကုန်ကြားပြီးသွားပြီးဟာ။ မိန့်မှ
တော်တော်ရှုပ်တယ်တဲ့။ ရှုမှာထားခဲ့တဲ့ ရည်းစားတွေကလည်း ရရှိုး
တောင် မရဘူးပြောတယ်။ အဲဒီရည်းစားတွေကိုလည်း တစ်လ၊ နှစ်လ
တွဲပြီးသွားရင် ဖြတ်ပစ်တာတဲ့။ တစ်ခါတလေ တစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ်နဲ့ အြောင်
ပစ်တဲ့ ရည်းစားတွေတောင် ရှိတယ်တဲ့။ ကြောက်ပါကျယ်ဟာ ...”

တော်ကြာ အဖြေပေးပြီးသွားမှ ငါကိုလည်း အဲလိုဖြတ်သွားရင် သက်သက် ရင်ကွဲနေရပါ။မယ်။ တော်ပါပြီ”

“ဒါဖြင့် သိန်းငွေးကိုရော့”

“သူ့သတင်းတွေလည်း ကြားပြီးသွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ မိန်းမရှုပ်တာ မပါဘူး။ လောင်းကစားလုပ်တာ၊ တစ်လတစ်လ အိမ်ကပို့ပေးလိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံတွေအကုန်လုံး ဘောလုံးပွဲလောင်းပစ်တာတဲ့ဟာ”

“ဟုတ်လား . . . ”

“အိအိခိုင် အုံသုသလို အမှုအယာဖြင့် ဝင်မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် . . . သူ့ကျတော့လ တစ်မျိုး”

“ဒါပေမဲ့ . . . သိန်းငွေးလေးက မဆိုးပါဘူးဟယ်။ လောင်းကစား ဝါသနာပါတယ်ဆိုပေမဲ့ နှင့်ကားတော့ နားထောင်မှာပါ။ နင်တားရင် ရမယ်ထင်တာပဲ”

အောင်သွယ်ပို့ အကွက်ဝင်တုန်း မသိမသာ ပို့ပေးလိုက်သည်။

အဖြူဖြူက ဘာမှပြန်မဖြေ။

“ငါတို့ မိန်းကလေးတွေကလည်း ခက်တယ်ဟာ။ မှန်းသာ ၁၀ စားရင်စားမယ်။ အချစ်ကို မဝေစားနိုင်တော့ မိန်းမရှုပ်တတဲ့ပေါ်ယောကျားမျိုးဆို ငါတို့ပဲ နောက်ပိုင်း ခုက္ခာရောက်ရမှာ”

အဖြူး အမည်း မသည်းကွဲသေးသော်လည်း အိအိခိုင်ကတော့ အတင်းကို မည်းပစ်လိုက်ပါသည်။ အောင်သွယ်ပို့သွားဆိုတာ ဒီလောက်တော့ အကင်းပါးတတ်ရမည် မဟုတ်ပါလား။

“ဟောကောင်မတွေ . . . ငါမရှိတုန်း ဘာတွေ အတင်းတုတ်နေကြတာလ”

အောက်ဖျယ်အောက်ဖျယ်ဖြင့် မူယာ အခန်းထဲဝင်လာသည်။ သတိထားရမည့်သူမှို့ အိအိခိုင် ချက်ချင်းပဲ စကားလမ်းပြောင်းလွှာပစ်လိုက်၏။ မူယာမှာ ဇွေးချစ်တတ်သွားဖြစ်လေတော့ ဇွေးပိုင်ရှင်ဘက်က ပါကောင်းပါနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

အခန်းထဲဝင်လာပြီး စားပွဲပွဲပါတင်ထားသော ကမ္မာစာအုပ်ထိုးတွေကာ ထင်ရှုမြင်ရာ ဝင်ပြောပါသည်။

“မြော် . . . ညည်းတို့တွေ Double Three အပြောင်း မြော်ကြတာကိုး။ ဟိုဖက်ခန်းက ကောင်မတွေလည်း အဲဒီအကြောင်းပဲ မြော်နေလို့ ငါစိတ်ညွှန်ပြီး ထွက်လာတာ”

“ဘာတွေပြောနေကြလို့လ”

“အစုပါပါယ်။ ကြီးလေးကြီးလောက် ဖတ်လို့မကောင်ဘူးတို့၊ သူတို့နှစ်ဖွဲ့ပေါင်းလိုက်ရင် ကောင်းမယ်တို့ပေါ့။ အောက်ထပ်က ကောင်မတွေဆို E-mail နဲ့ စာရို့မယ်ဆိုပြီး Internet ဆိုင်တောင် သွားကြသေးတယ်”

“ဟယ် . . . ဒီအချိန်ကြီးကို”

အိအိခိုင်က နာရီကို တစ်ခုက်ကြည့်ရင်း နီးရိမ်သလို မြော်ထား . . .

“သွားတာတော့ ကြာပါပြီး ပြန်ရောက် မရောက်တော့ မသိဘူး”

ပခုံးကို တွန်းရင်း ခုတင်းပေါ့ ဝင်ထိုင်သည်။

“ငါကတော့ ကြီးလေးကြီးပရိသတ်ပဲ။ သူတို့ကိုပဲ အားလေးမယ်” အိအိခိုင် စကားဆုံးတော့ . . .

“ဒါ့ဆို မနေက်ဖြန် စာအုပ်လုရှုံးမှာပေါ့”

အိအိခိုင် ခေါင်းညီတဲ့လိုက်သည်ကို မြင်ရ၏။

၂၂၂

အခုခုတော့ တန္ထာသိုင်ပဲ့...

ဆရာတော်၏ မိန့်ဆိုစာ သတိရရှိတယ သူတယ်ချင်းတို့...

တန္ထာ ကြံးသည်၏) သီလ (အလေ့အကျင့်)

ဒီနှစ်ခ ပေါ်ဆပ်ထားသော အရပ်သည် တန္ထာသိုင်မြှုပ်ပါ၏

ဝါတို့ဘဏ္ဍာကြံးသည်နှင့်

ဝါတို့ဘဏ္ဍာလွှဲကျို့နေကြသည်။

အစလည်း စဉ်းဆုံးပါ အဆုံးလည်း စဉ်းဆုံးပါ သူတယ်ချင်းတို့
ဓမ္မပွဲအောင်ဖို့မင်္ဂလာ ဟူးတတ်ဖို့သာ လိုပါ၏

ဓမ္မပွဲအောင်ဖို့မသုံး တတ်အောင်သံ့ဖို့သာလိုပါ၏

တန္ထာသိုင်ဟူသော ဆိုင်ဘုတ်က အိမ်ရှုတွင်လည်း ကင်ရှုရှု၏

ကျပ်ရှုတွင်လည်း တင်လို့ရှု၏

ဆိုင်ဘုတ်တင်တိုင်ကား တန္ထာသိုင်မဖြစ်၏

ဆိုင်ဘုတ်မတင်သော်၏

စဉ်းဆုံးကြံးသည်၏ အလေ့အကျင့် ရှိသော အရပ်တို့သည်

ကား...

တန္ထာသိုင်မြှုပ်ပါ၏

ဆရာတော်၏ ကန်တော့မိပါ၏

အော်ကြီး

စာအုပ်ကိုကြည့်ပြီး ကောင်းထက်တို့အဖွဲ့ ခေါင်းချင်းဆိုင်သွား
ပါသည်။ သူတို့ ထင်သလိုမဟုတ်ဘဲ ကြီးလေးကြီး၏ စာအုပ်အကြောင်း
အဆင်က ပြန်လည်ကောင်းမွန်သွားလဲပြီး၊ အဘယ်နည်း။

သူတို့ပေးထားသော E-mail သို့လည်း မဆက်သွယ်၊ နံဝါတ်
ငါး၏ ခိုင်ဒီယာအတိုင်း သူတို့နည်းတူ စာအုပ်လိုက်ထုတ်ပြီး ဆက်
သွယ်မှုရရန် ကြီးစားကြည့်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယခုချိန်ထိတော့ မဆက်
သွယ်သေး။

ဒါပေမဲ့ . . . သူတို့ စုစုစုံမြို့အတွက်မှာတော့ နောက်တစ်မှာ
ထပ်တိုးလာချေပြီ။ 'ကြီးလေးကြီး' ကို ကျောင်းသားတွေ ပေါင်းစပ်း
ထောက်ပံ့ပေးနေကြတာလား၊ ထိုအတွက်ကတော့ ခက်ခဲမှု သိပ်ရှိမည်
မထင်။

ယခုရက်အတွင်း အလျှောင်ကောက်ခံသူများ ကို မေဂျာအလိုက်
စုစုစုံကြည့်လိုက်ရှုံးသော။

ကောင်းထက်ပဲ ခန်းမှန်းမှ မှန်ကန်တာလား၊ ကြီးလေးကြီးပဲ
ကဲဆိုးတာလား မသိ။ ယခုရက်အတွင်း မျိုးအောင်၊ နိုင်းဦး၊ သိန်းငွေးတို့
သုံးယောက် မေဂျာတွင်းနှင့် နီးစပ်သူများထံ အလျှောင် လိုက်ကောက်
နေသည်။ အဖွဲ့အတွက် ရန်ပုံငွေတော့မဟုတ်။ ဆရာများနေ့ နီးပြီဖြစ်
သဖြင့် ဆရာကန်တော့ပွဲကြေး။

ဆောင်းလေအေးအေးက သူ.နောက်ကျေမှတ်စံသင့် အချုပ်
ဘက်ဆီကို အကြောင်းမကြားဘဲ တိုက်ခတ်သွားသည်။ ထိုလေတို့ထဲ
အဆောင်မှထွက်လာသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရှုမှာ ဦးသွားတော်
ဝပ်ဆင်းသွားပါ၏။ သစ်ရွက်ခြောက်ပေါ် ဖွဢ္မန်းလျောက်လိုက်သော
ခြောသံအချို့က သိန်းငွေးနှင့်သားကို အသင့်အနေအထား ဖြစ်သွားသော
သည်။

“မေဖြူဖြူ။”

သူ.ရဲ့ဘဝ အကွဲရာနောက်ဆုံးလေး၊ အဖြူခဲ့ပေါ်တွင် အနေက်
အစက်အပြောက်လေးများပါသည် ဝတ်စုံကိုဝတ်ကာ သိမ်းမွေ့သော မြို့
လွမ်းတွေနဲ့ တစ်လွမ်းချင်း လျောက်ကာလာသည်။ သူ.ကိုတွေ့တော့ ဖြတ်
ပြေးသွားသော မျက်နှာရောင်စဉ်အချို့နဲ့အတူ လျောက်လက်စ ခြေလှမ်း
တို့ အနည်းငယ် တုံ့ဆိုင်းသွား၏။ ပြီးတော့ . . .

“မေဖြူ . . .”

ခေါ်သံကြားတော့ ခြေစုံကိုရပ်ရင်း စောင်းနဲ့ကြည့်လာသည်။
သိန်းငွေး သုမရပ်နေရာဆီ လျောက်သွားရင်း . . .

“ကျွန်ုတ် မေဖြူကို ကတိပေးစရာ တစ်ခုရှိလိုပါ”

မျက်လုံးအိမ်တို့ အနည်းငယ် မူးကျွေးသွားလာ မသိလိုက်။
မေဖြူဖြူက ပတ်ဝန်းကျင်ကို မသိမသာ ဝေါကြည့်ရင်း . . .

“ရှင် ဘယ်သွားမှာလဲ”

“မှာ . . .”

“ရှင် အခု ဘယ်သွားမှာလဲလို့ မေးတာ”

ထင်မှတ်မထားသောစကားကြောင့် သိန်းငွေး ဘာပြန်ဖော်မှန်း
မသိ။

“မေ . . . မေဖြူရော ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ကျွန်ုတ်မက ကျောင်း”

“ကျွန်ုတ်လည်း ကျောင်းကိုပဲလေ”

ဆောင်းဦးပေါက်မှန်းလောင်းသည် တိုက်ဆီတေားမြှော သက်
ဝင်နေသည်။ ရေငွေ့ပါသော လေတွေ့က သူ.ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် တွန်းထိုး
ကျိုစယ်သွားကြ၏။ အပေါ်ယံအရေပြားတို့ဆီမှ အေးစိမ့်စိမ့်အရသာကို
ခံစားရသော်လည်း ရင်ထဲမှာတော့ ငွေးတေးတေး၊ ရှိန်းမြှုမြှု၊ သိန်းငွေး
သရီးဆောင်ရှုရောက်နေတာ နောက်ငါးမိန့်ဆိုလှပ် တစ်နာရီပြည့်မဲ
ပြီး

ရောက်ကာစကတော့ အဆောင်ရှုရပ်ဝန်းလေးမှာ ဌ်မြို့သာ၍
အေးမြှောက်ပင် ရှိသေးသည်။ သို့သော်လည်း အချို့နှင်းကြာလာသည်နှင့်
အမှု အဆောင်ဝင်းခြောက်ခါးလေးမှာ အဝင်အထွက်များလာသည်။ အဖြော်
မှပြန်လာသွားမှန့်ထွက်စားသွား၊ ကျောင်းသွားသူများနဲ့ စည်ကားလာ၏
၏။ အဆောင်သွားအချို့က သူ.ကို အထူးအဆန်းသွားဖွံ့ဖြိုးကြည့်သွားဖြေ
သည်။

မျက်မှန်းတန်းမိနေသွား အချို့ကျေတော့လည်း မကြားတကြား
လျောင်ပြောင်သွားကြ၏။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ . . . သူကတော့ တစ်စုံ
တစ်ယောက် ထွက်အလာကို စွဲကောင်းစွာ စောင့်နေဆဲ။

“ဒါဆို လမ်းလျောက်ရင်း ပြော။ အဆောင်ရွှေမှာ မတဲ့တတဲ့

ကြီးပ်ပြောနေတာ လူမြင်မကောင်းဘူး”

“များ . . . ဟုတ် . . . ဟုတ်”

ဆက်လျောက်သွားသည်။ ခြားခဲ့လိုက်ရသည့် ခွေးတစ်ကောင်လို ဖျော်ဆွင်မြှေးတူးစွာ မေဖြူဖြူဘေးမှ ကပ်လျောက်လိုက်၏။ ခြေလှမ်းအတော်ရောက်ပြီးသည်ထိ သူ့ဘက်က စကားထွက်မလာတော့။

“ဘာပြောမှာလဲ . . . ပြောလေ”

“မေဖြူကို ကျွန်တော် ကတိလာပေးတာပါ”

“ဘာကတိလဲ”

“နောက် ဘယ်တော့မှ ကျွန်တော် လောင်းကစားမလုပ်တော့ ပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိ”

မျက်ဝန်းတစ်စုံက ဖျော်ခနဲ့မေ့ကြည့်လာသည်။ သူ့မျက်ဝန်းထဲမှ ဂွယ်ရှက်ထိန်ချုန်မှုကို ရှာဖွေလိုက်သလိုမျိုး (သို့) ဘာမှမသက်ဆိုင်သည့် ကတိကို အလွတ်ကြီးလာပေးသည်ကြောင့် သူ့မျက်ဝန်းထဲမှ မရှိသွားမှုတစ်ခုကို ရှာဖွေနေသလိုမျိုး။

“အထူးအဆန်းပါတား၊ ကျွန်မလည်း ကတိမတောင်းရပါလာ”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ဒါပေမဲ့ မဖြောက်မှန်းသိလို့ စွဲနဲ့ လွှတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ”

“လောင်းကစားလုပ်တာ ကျွန်းမကြိုက်ဘူးလို့ ရှင်ကို ဘယ်သူမပြောလဲ”

“အီ . . . ”

“ခိုင်းခနဲ့” ရောက်လာသော အကြည့်တစ်ခုနောက်မှာ သိန်းတွေးပျောယာခတ်သွားသည်။

“ပြော့ . . . ဟို . . . ဟိုဟာ အလိုလို ကျွန်တော် ခံစားမိတာပါ။ မိန်းကလေး တော်တော်များများက လောင်းကစားလုပ်တာ သော့မကျော်ဘူးလေ”

“အီခိုင်က အဲဒီအတိုင်းပဲပြောလား”

“များ . . . ”

အရှိက်အထိုးခဲ့လိုက်ရသလို စွဲနဲ့ထွက်သွား၏။ မလုံမလဲနှင့် ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိဖြစ်သွားသော နှု.ကို မေဖြူဖြူ ကြည့်ကာ ရထ်သည်။

“ရှင် အီခိုင်ကို အောင်သွယ်ကြေး ဘယ်လောက်ပေးလိုက်ရလဲ”

“ဟာ . . . မပေး . . . အဲ . . . မဟုတ်ဘူး”

ခေါင်းကုတ်၊ ဒင်ကုတ် လုပ်ရုကလွှဲပြီး သိန်းတွေး ဘာမှမလုပ်တတ်တော့။ ရယ်နေသော မေဖြူဖြူကို ကြည့်ပြီးလည်း ရင်တွေခုန်လာသည်။ ဒီလောက် ပျော်စရာကောင်းသည့် ကော်ငါးသွားချိန်မျိုး ဘဝမှာ ကြော်ဖူးခဲ့။ ကိုယ်ကပဲ ကံကောင်းနေတာလား၊ သူမကပဲ အခြေအနေ ပြောင်းသွားတာလား မသိပါ။

အကြိမ်ကြိမ် ရင်ခုန်ဖူးသော သူမမျက်နှာက အရင်ထက် သူ့ချုပ်ငါးနေသလို့၊ အပြီးတို့ စွဲနဲ့ထင်းနေလျက်မှပင် . . .

“တကယ်ပဲ လောင်းကစား မလုပ်တော့ဘူးပေါ့”

“လုံးဝ မလုပ်တော့ဘူး၊ ဘုရားမှာကို သွားလှုံးလိုက်တာ”

မယုံခိုင်သလို မေ့ကြည့်လာပေမဲ့ တကယ်စွဲနဲ့လွှတ်ပြီးသွားပြီး သိန်းတွေးမျက်နှာက တည်ပြုမှုနေသည်။ ဒါကတော့ အီအီခိုင် တိုက်ခွှေး၍ မဟုတ်ပါချော့။ ကိုယ်ပိုင်အသိစိတ်ဖြင့် ကျေနှင့်ယုံကြည့်စွာ စွဲနဲ့ အွဦးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူပင်မဟုတ်၊ သူတို့တစ်ဖွဲ့လုံး ထိုက်သင့် သောက် အသိတရားတွေ ရကုန်ကြပြီ။

အကြောင်းကား ရှိပါ၏။

သူမ မေးလာလျှင်လည်း အီအီခိုင် တိုက်တွန်းမှု လုံးဝမပါဘူး ပြောင်း ရှိုးသွားစွာဖြေရင်းဖို့ ပြင်ဆင်ထားခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ . . . သူမ မကျော်ဘူး။ ဘာကြောင့်မန်းမသိ သူတို့နှစ်ဦးကြားမှာ စကားစတို့ သော်

မသာ ဆိတ်သူ့ဦးပျောက်ကွယ်သွားသည်။ အရှေ့ဆီမှာ သူတို့၏ ချစ်လှ

စွာသော အမိတ္ထာသို့လဲ့၍ ကို လုမ်းမြင်နေပြီ။

မကြာခင် သူတို့နှစ်ဦးလည်း များပြားလဲသော ပညာသင်သူ
တွေကြားမှာ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားတော့မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ
ကျေနပ်ပါသည်။ သူ့အသိဉာဏ်တို့ ပြောင်းလဲသွားစေသော စကား
တစ်ခွန်းနောက်မှာ ကိုယ့်အမှားကိုယ် အရင်ဆုံးသွားရောက် ဝန်ခံရှုံးနှင့်
သည် 'ဘုရား' ဖြစ်၏။

ဝန်ခံပြီး ဘဝတစ်ခုကို ပထမဆုံးအသိပေးဖြစ်သူမှာ သူမ ဖြစ်
လေသည်။ ထိုခဏမှာပဲ ကဲ့ကဲ့၏အကျိုးကိုလည်း ယုံကြည်မိလိုက်
သည်။ ကောင်းတာလုပ်ထားခဲ့သော သူ့အတွက် ကောင်းကျိုးတစ်ခုသည်
ကား . . .

"နောက်အပတ် အကိုနှေ့က မေဖြူမွေးနေ့လေ။ အေဒီ မေဖြူ
ဘုရားသွားချင်လို့ သူ လိုက်လိုပေးနိုင်မလားဟင်"

XXIII

လွန်ခဲ့သော ညာကပါ . . .

ရှင်းအောင်ပြောရပါက ကြီးလေးကြီး No-5 'ထွက်ပြီးသည်
ညီ' သူတို့လေးညီး ရှိနေစဉ်၌ စောင့်မျှော်နေသော ဖုန်းမှာ မြည်လာ
သည်။ တဗြားဆက်မည်သူမရှိသည့်မြို့ ဘယ်သူဆိုတာ စဉ်းစားစရာမလို့
မျိုးအောင်က ဖုန်းကို Speakerဖွံ့ဖြိုးထူးလိုက်သည်။

"ဟဲလို . . . "

"ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ။ မှန်ကန်တဲ့လမ်းမကြောင်းတစ်ခုကို မင်း
တို့ ရွှေးချယ်လိုက်တာပဲ"

"ကျွန်ုတ်တို့လည်း ရွှေးချယ်စရာမရှိလို့ ခင်ဗျားပိုက်ဆံတို့
သုံးလိုက်ရတာပါ"

"သုံးရမှာပေါ်ကွဲ . . . မင်းတို့သုံးနှို့ ပေးထားတာပဲ။ ဒါနဲ့ အော့
ချို့နေတာ မျိုးအောင်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ"

"မင်းတို့လေးယောက်လုံး ရှိနေတာလား"

မျိုးအောင် ကျေန်သူငယ်ချင်းသုံးဦးကို လှည့်ကြည့်ရင်း . . .

“ဟုတ်တယ်”
“အတော်ပက္ခာ . . . ငါလည်း လူနဲ့တဲ့ ပြောချင်တာ”
လေးယောက်လဲး အသင့်အနေအထား ရှိသွားကြ၏။ ဒီလူ ဘာ
ပြောမည့်နည်း။

“မင်းတို့စာအုပ်ထဲက ‘တဏ္ဍာသီလ’ ဆိုတဲ့ ကဗျာက မင်းရေး
တာမလား။

မျိုးအောင် မျက်လုံးပြောသွားရကာ . . .

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ် သိတာလ”

“သိတာပေါ့ကွာ . . . မင်းတို့အဖွဲ့ထဲမှာ ကောင်းကောင်းမြန်မြန်
ဆိုလို မင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာပဲ။ ကျွန်တဲ့သုံးယောက်က အရက်သမား
ရယ်၊ လောင်းကစားသမားရယ်၊ မိန့်းမကိုစွဲနဲ့ အချိန်ပြည့် အလုပ်ရှုပ်နေ
တဲ့ ကောင်ရယ်ဆိုတော့ ဒီလိုကဗျာမျိုး စပ်နိုင်ဖို့က မင်းကလွှဲပြီး မဖြစ်
နိုင်ဘူးလေ”

ကျွန်သုံးယောက် အီတင်းသွားရသည်။ အရည်အနည်းငယ် ဝင်
ထားသော တက်လှက ရှူးရှူးရှူးဖြင့် . . .

“ဟောလူ . . . ခင်ဗျား ဘာတွေလာပြောနေတာလ။ ခင်ဗျား
က ဆရာကြီးလား၊ ခင်ဗျားပေးတဲ့ပိုက်ဆဲ ကျေပ်တို့သုံးထားရတယ်ဆို
ပြီး ဆရာလုပ်ချင်တာလား။ ကျေပ်ကြိုက်လို့ ကျေပ်သောက်တာများ ဘာ
ဖြစ်လဲ။ ဘယ်သူ့ကို ထိခိုက်လို့လဲ”

တက်လှ၏ အော်ကျယ်အော်ကျယ်စကားကြောင့် တစ်ဖက်မှ
ပြုမြတ်သွားသည်။ အတန်ကြာသည့်ထိ တိတ်ဆီတ်နေပြီးမှ လေသံအေး
အေးဖြင့် . . .

“မင်းတို့ရေးထားတဲ့ ကဗျာဓာတ္ထလည်း ဖတ်လို့ကောင်းပါတယ်”
“မလိုပါဘူး”

နိုင်းက တက်လှကိုထိန်းရင်း တစ်နေရာဆဲခေါ်သွား၏။ ဒါ
တောင် မလိုက်ချင်။ အရက်ဝင်ထားသူဆိုတော့ ထိန်းချုပ်ရမည့်စိတ်ဓာတ်

တွေ အပိုင်းပိုင်းလွှင့်နေသည် မဟုတ်ပါလား။ သိန်းရွှေးကတော့ ထိနှုန်း
ဘက်က ဝင်ကာသည်။

“တစ်ခုတော့ ကြိုပြောထားမယ်နော်။ ကျွန်တော်တို့ကို ဝင်စွာ
ဖက်ချင်လို့ ငွောကြားကုသိချင်တာဆိုရင်တော့ ဆောရှိပဲ။ ငင်ဗျား ဘာ
ကောင်ကြီးဖြစ်ဖြစ် စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဖမ်းရင်လည်း ခံလိုက်မယ်”

တစ်ဖက်မှလူက တဟားဟား ရယ်သည်။

“မစွေက်ဖက်ပါဘူးကွာ . . . မင်းတို့ကို စွေက်ဖက်ချင်လို့ မဟုတ်
ပါဘူး။ မင်းတို့ကဗျာကို ပိုတိရောက်စေချင်လိုပါ”

“ဘာမျှ . . .”

“ငါကြားဖူးထားတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ရှိတယ်ကွာ။ သူ့ကို ဖြင့်
ချင်ရင် ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် အရင်ပြင်တဲ့။ မင်းတို့ ကြားဖူးလား”

သုံးဦးသား တိတ်ဆီတ်နေသည်။ တက်လှကတော့ ဘာမှဝင်
မပြောတော့ဘဲ ပံုဝေးဝေးတွင် ဘဝင်မကျသော မျက်နှာနဲ့ ထိုင်နေ၏။

“မကြားဖူးရင် ခက္ခလားနားထောင်ပေး ငါပြောပြုမယ်။ တစ်ဦး
က ဆရာကြီးတစ်ယောက် ဆီကို မိန့်းမတစ်ဦး သားလေးလက်မှာဆဲပြီး
အကြိုးကြုံကြုံ လာတောင်းတယ်တဲ့။ သူ့သားလေးက အချိုကြိုက်ပြီး
သကြားတွေ ခက္ခခက္ခဝယ်စားလို့ သကြားမစားအောင် ဆုံးမပေးပါဆို
ပြီးတော့တဲ့။ အဲမှာ ဆရာက နောက်တစ်လနေ့မှ ပြန်လာခဲ့ဆိုပြီး ပြု
ရွှေတ်လိုက်တယ်။ တစ်လပြည့်လို့ ပြန်လာတော့မှ ကလေးကို ဆရာတာ
ဆုံးမတယ်။”

ရိုးရိုးလေးပါပဲ။ အချိုကြေားရင် သွားပိုးစားစောင်း သွားသွားဆောင်း
ဆောင်းဆိုးမယ် စသဖြင့်ပေါ့။ အဲဒီမှာ အမေလုပ်သုက ဆရာတ်ဆိုတယ်။
ဆရာရယ် . . . ဒါလေးဆုံးမတာမှား ဘာလို့ တစ်ယောက်နှင့် အဲလှုံး
တာလဲ။ အဲလိုမေးတော့ ဆရာက ပြန်ဖြေတယ်။ တတယ်ထို့ ရှုံးသွား
ပို့ကောင်းတဲ့ စကား။ အဲဒီတုန်းက ငါလည်း စားကော်လေထဲ့။

အရ ငါ မစားတာ တစ်လရှိသွားပြီ။ ငါမစားမှ သူ.ကို မစားနဲ့လို့
ပြောလို့ရမှာ ပေါ့တဲ့”

စကားသံ တိတ်သွားပါသည်။ ထိုလူ ဘာကိုဆိုလိုတာနည်း။
သူတို့ နားလည်သွားခဲ့ပြီ၊ တက်လူကတော့ . . .

“ခက်တာပဲ . . . ဒီလူ တရားဟောဆရာလား မသိဘူး။ ဖုန်း
ထဲကတောင် ငါတို့ကို ဆုံးမနေသေးတယ်”

ကျွန်ုင်သွေ့ ြိမ်နေသည်နို့ ရုန်လိုတော့ စူးစူးဝါးဝါး ထမလုပ်။

“ဒီသဘာပဲပေါ့ကျား . . . မင်းတို့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ရော့ လုပ်
ရပ်ရော့ တအားကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရင်ပြင်နို့
မင်းတို့ မေ့နေကြတာ။ သူများကိုပြင်နို့ပဲ မင်းတို့ ကြိုးစားနေတာလော့
ကိုယ်တိုင်မပြောင်းလဲနိုင်တော့ မင်းတို့လုပ်ရပ်က ထင်သလောက် မထိ
ရောက်ဘူးပေါ့”

အလွတ်ကြီး ပညာလာပေးနေသည်ဆိုပေမဲ့လည်း သူတို့အေး
မတဲ့ပြန်မိကြ။

“အဲဒါလေးပြောချင်လို့ ဖုန်းဆက်လိုက်တာပါ။ ဆက်လုပ်၏
ထောက်ခံပါတယ်။

နောက်အပ်အတွက်လည်း ငါ ငွေထပ်ပို့ပေးလိုက်မယ်”

ဖုန်းချင်ရန် လျှပ်ရှားမှတစ်ခုကို ကြားရတော့ . . .

“နော်း . . .”

မျိုးအောင်၏ တုံးတိတိ ခေါ်သံတစ်ခု . . .

“ကျွန်ုင်တော်သီးကို ငွေပို့မပေးနဲ့တော့။ ကြာရင် သူများတွေ မြို့
မိကုန်လိမ့်မယ်”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

၁၁၁

XXIV

ဒီနေ့သည် အံဂါန်ဖြစ်၏။ ဒီနေ့သည် သူတို့ ကြီးလေးကြီး
အွဲ ကဗျာစာအပ်ထွက်ရမည် နေ့ဖြစ်သည်။ ဒီနေ့သည် အမြှေအိုးအွဲ
သည် ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ ဘုရားအတူတူသွားရန် သိန်းငွေးကို ခေါ်ထား
သောနေ့လည်း ဖြစ်ပါသည်။

အဖွဲ့မှုပေးအပ်သော တာဝန်ဝေါ်ရားများကို ကျော်စွာ ထမ်း
ဆောင်ပြီးသကာလ သိန်းငွေးသရဖိသို့ တန်းပြီးရသည်။ အဆောင်
အာရာက်ရောက်ချင်းပင် . . .

“ဘာလို့ နောက်ကျေနေတာလဲဟင်”

ညီးယောကျေနောက်နာနှင့် စိတ်မကောင်းမှုရောသော အမေး
အားတစ်ခွန်းက သူ.ကို ဆီးကြုံသည်။ လူနှေ့မပျက်အောင် အတတ်
မြင်ဆုံး ကြိုးစားထိန်းရင်း . . .”

“ဟိုဟာ . . . နယ်က အခေါ်တစ်ယောက် ဆေးခန်းပြန့် အောက်
လာလိုပါ။ ဒီမှာ အသိလည်းမရှိတာနဲ့ ကျွန်ုင်တော် လိုက်ပြပေးနေရတို့
ရှုံးစမ်းမှုလေးတစ်ခု ခပ်ညင်ညင် ရောက်လာပြီး . . .”

“ဟုတ်လား . . . သူ အားရောအားရှိလားဟင်”

“ဟာ . . . အားပါတယ်၊ ရတယ် . . . ရတယ်။ အကုန်လုပ်
ဖော်ပြီးသွားပြီ၊ ဘာမှ လုပ်စရာမရှိတော့ဘူး”

မျက်ဝန်းနက်နက်ဆီမှ အပြုးငွေးတစ်စွန်းတစ်စကို မြင်လိုက်
ရပါ၏။

“အဲဒါဆိုလည်း သွားကြမယ်လေ။ ပြန်လာရင် မေဖြူက အကုန်း
သွားတက်ရှိုးမှာ”

သိန်းငွေး ချက်ချင်းပင် အဆောင်ရွက်ဖြီး ကားရားရန် ကြိုး
စားသည်။ သို့သော်လည်း ဖြတ်သွားဖြတ်လာနည်းသော အရပ်ပေါ်
ကားမှာ တော်တော်နဲ့နှားမရ။ စိတ်မရှည်နိုင်သဖြင့် လမ်းထိပ်ထွက်နှား
တော့မှ ခက်ခက်ခဲခဲ ကားတစ်စီးရသည်။ ထိုကားဖြင့် မေဖြူဖြူ၊ သွား
လိုရာကို လိုက်ပိုပေးပါ၏။

ကားပေါ်ကဆင်းဆင်းချင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အတာတွေတော်
နဲ့ပြုမှန်း သတိမထားမိသေး။ သတိထားမိသည်က ဘုရားပေါ်တော်
ရန် မိန်ပဲ့ချုပ်ချိန်မှာဖြစ်သည်။ မိန်ပဲ့ချုပ်၍ ကိုင်မည်ပြေတော့ . . .

“နေ . . . နေ . . . မေဖြူ ကိုင်ပေးမယ်”

ထင်မှတ်မထားသော အပြုးမှုတစ်ခုနဲ့အတူ မေဖြူက ကိုယ်ထိုး
ကိုင်ရင်း သူ့မိန်ပဲ့ကို လှမ်းယူ၏။

“ဟာ . . . မေဖြူ နေ . . .”

တားချိန်မရလိုက်၊ သူမ မိန်ပဲ့နှင့်ရောကိုင်ကာ မသိယောင်ဖြီး
ရွှေကားပေါ် လှမ်းတက်သွားသည်။ ကျွန်းရစ်ခဲ့သော သိန်းငွေးစွာ
တော့ ထပ်ခုန်ရမလို့၊ ကွမ်းပတ္တီးရမလို့၊ ခဏချင်းဖြစ်ထွန်းလာသော
အဖျဉ်တွေဖြင့် လူက မေါ်ကြီးနှင့် ထိနေသေးသည်မထင်တော့။ ရင်တော်
လုံးမှာလည်း နွေးထွေးရှိန်းမြေကာသွားပါသည်။

စောင်းတန်းမှတတ်တော့ အကြံတစ်ခုရသည်။ ဘုရားဇွန်၏
နိုက် မြန်မာပီဒိုကားတွေအကွက်ကို သုံးရပါမည်။ ပန်းရောင်းသွက်သေး
များထဲမှ ပန်းနှစ်စည်းတယ်လိုက်၏။ အကြံမြို့ကြို့ကြည့်နှုံးသော တတ်
ကွက်တွေအတိုင်း မွေးနဲ့ထောင့်တွင် ပန်းကပ်မည်။ ပြီးလျှင် . . . မေဖြူ၏
ထဲမှ ပန်းစည်းကိုယူကာ ပန်းအိုးဘုံးတိုးပေးမည်။ ဒီလောက် လုပ်
ကွက်ရလျှင်ပင်မဆိုး၊ ကိုယ်က နိုင်းချို့လို့ အွေ့မျှမျှမဟုတ်တော့ ဒီ
လောက်သာ တွေးနိုင်သည်။

လျေကားတက်နေရင်းနဲ့မှ ဝယ်လာသော ပန်းနှစ်စည်းအနက်
တစ်စီးကို ကမ်းပေးတော့ သိမ်မွေ့စွာ လှမ်းယူ၏။ ဒီလိုခိုရင်ဖြင့် အွေ့
လင့်သလို ဖြစ်လာနိုင်သည်။ ရင်ပြင်ပေါ်ရောက်တော့ မနက်ခင်းဆင့်
ထင်ထားတာထက် ဘုရားဖူးပိုများနေကြောင်း တွေ့ရသည်။ မေဖြူ၏
က စောင်းကိုပတ်ကာ ကြောသပတေးထောင့်ရှိရာကို သွားသည်။

တော်သေး၏ ကြောသပတေးထောင့်တွင် ဘုရားဖူး သိပ်မရှိုး
တစ်ဦးစ နှစ်ဦးစသော ရှိုနေပါသည်။ ထို့ကြောင့် နေရာလွှာတ်တွင်ထိုင်
ကာ စောင်းတော်အား ရှိုရိုးခြားချုသည်။ ပြီးတော့ . . . ပန်းစည်းကို ကိုင်
ရင်း လိုသောဆုကို တောင်းမိသည်။ သူ့နဲ့တေားမှ မိန်းကလေးမှာထော့
မျက်လုံးကို စုံမိုတ်ရင်း သိမ်မွေ့သော လူမြန်နဲ့ ဘုရားရှိုရိုးကာနေပါ၏။

ဘာရယ်မဟုတ်။ အပြစ်ကင်းသော မျက်နှာလေးအား အခိုင်း
အတော်ကြောအောင် သိန်းငွေး ဝေးနေလိုက်မိသည်။ သူ့မိတ်ထင် သတ္တုံး
မိန်လောက်ပင် ကြောသွားသည်ထင်သည်။ မေဖြူ၏ ဘုရားရှိုရိုးသာ
မှ သတိဝင်ပြီး အကြည့်ကို လွှာလိုက်ရသည်။

မြန်မာပီဒိုမာတ်ကားမှာ အံဝင်လှသည်။ သိန်းငွေး ကြိုးတော်
ထင်မှတ်ထားသလိုပင် မေဖြူဖြူက လက်တွင်းမှပန်းစည်းအား သူ့တို့
ကမ်းပေး၏။ ပိတ်ပြီးဖြင့် လှမ်းယူရင်း အိုးဘုံးတွင်သွားတိုးပေးမည်။ ပြီးတော့

သူမ ထိုင်ရာမှတ်ပြီး ဘုရားကို ရေသွာယ်သည်။ ရေသွာယ်ပြီးစဉ်မှာ
တစ်ခုမေးလာ၏။

“ကိုသိန်းငွေး . . . သောကြာထောင့်က ပြန်လာတာလား”

“ဟင် . . .”

“ကိုသိန်းငွေး . . . သောကြာထောင့်ကို ဘုရားသွားကန်တော့
ပြီးမှ မေဖြူကို လာပြန်စောင့်တာလားလို့”

“ဟာ . . . မဟုတ်ပါဘူး၊ မသွားပါဘူး။ မေဖြူနားမှာပဲ တစ်
ချိန်လုံး ရှိနေတာ”

တာဝန်ကျေသူတစ်ယောက်အဖြစ် ကိုယ့်ရင်ကိုယ်ကော့ပြီး ပြော
လိုက်ပေမဲ့ . . .

“သွေ် . . . သူလည်း ကြာသပတေးသားပဲလား”

“များ . . .”

ယခုမ သူမ ဘာကိုဆိုလိုကြောင်း သကောပေါက်ပြီး ရမ်းသမ်း
နှီးရတော့သည်။

“သွေ် . . . မဟုတ်ဘူး၊ မမေ့အတွက် ကျွန်ုတ်အမေက
ကြာသပတေးသမီးလေ။ အဲဒါကြောင့် ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် မေမျှ
အတွက် ကုသိုလ်လုပ်ပေးတာ”

နှုတ်ခမ်းကိုမူရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညီတ်ပါသည်။ အလှုပ္ပာနှင့်ရောက်တော့ သူမက မွေးနေအလှုဗုံးပြုသည်။ ပိုက်ဆံလျှော့
စဉ်၌ သိန်းငွေးမေတာမှာ နောက်တစ်ဆင့် မြင့်တက်သွားတော့၏။
အလှုဗုံးပုဂ္ဂိုလ်၏ အမေးစကားက စတင်သည်။

“နာမည် ဘယ်လိုပေးရမလဲ . . . သမီး”

“ကိုသိန်းငွေး၊ မမေဖြူဖြူ”

“ဟင် . . .”

သူမ အဖြစ်ကားကို ကြားရပြီးနောက် ရင်ခြင်က ဝရ်မြေသာ
ထုခွန်သည်။ ဖျေတ်ခဲ့ သူမကိုလှမ်းကြည့်တော့ ဘာမှမဖြစ်သလို မျှော်
ထားနဲ့ ပိုက်ဆံလျှော့၏။ ပြီးတော့ . . .

“သွားမယ်လေ”

အီပိမက်မှ လူပိန္ဒြားခံလိုက်ရသလို၊ စောင်းတန်းမှ ဆင်းလိုဆင်း
နေမှန်းပင် မသိတော့။

“မုန်သွားစားမယ်နော်၊ တို့မွေးနော်မှာ သူ့ကို ဦးဦးဖျားဖျား ဓမ္မ်း
ကျေးချင်လို့”

ထပ်ထိပြန်ပြီး နောက်တစ်လုံး၊ မည်ကဲသို့ ငြင်းရတော့မည်နည်း။
အခါခါ မျှော်လင့်ခဲ့ဖူးသော အီပိမက်တို့မှာ ယခုမနာက်တွင်မှ . . .

စောင်းတန်းဆုံးတော့ လက်တွင်းမှဖိန်ပိုက် သိန်းငွေးမြှောက်
ရှုံးညီညာညာ ချေပေးသည်။ ဖိန်ဖီးပြီးစဉ်မှာ ကားလမ်းကူးဖို့ပြင်
သည်။ ဒီတစ်ကြိမ်တွင်တော့ သိန်းငွေး နေးကျွေးမနေတော့။

သူမ လက်အေးအေးလေးကို ဖွံ့ဖြိုးဆပ်ကိုင်လိုက်၏။ ပြီးတော့
စစ်သူကြီးခြေလှမ်းတွေနဲ့ တစ်ဖက်လမ်းကို ကူးလိုက်သည်။

လွှတ်မပေးတော့ . . .

သူမ လက်ကို ဘယ်တော့မှ လွှတ်လေးမည်မဟုတ်တော့ပါ။ စိတ်
ခိုးရင်လည်း ခဲ့တော့မည်။ စိတ်နာရင်လည်း ကျော်ပေးတော့မည်၊ ဘယ်
လိုပ်ပြစ်စေတော့ . . .

သူမလက်ကို လွှတ်မပေးတော့ . . .

ဒီလောက်မှ မန်ရင် ခွေးဖြစ်စို့သာ ရှိတော့ပါသည်။

တို့နေ့သည် သိန်းငွေးဘဝ်၏ သမိုင်းဝင်နေ့ဖြစ်ပါသည်။

နယ်ချွဲတွေကို တိုက်မထုတ်နိုင်ခဲ့ပါ။

သမ္မတလည်း မိန့်ခွန်းမပြောပါ။

တရှတ်အလုပ်လည်း မီးမရှိခဲ့ပါ။

ဒါပေမဲ့ . . . ထိန္ဒာသည် သူ့သမိုင်းမှာ ရဲရဲတောက်ခဲ့ပါ၏။

ဒါတောင် ပြန်ခါနီးတော့ အူမကြောင်ကြောင်စကားတစ်ခွန်း အေး

ဖြစ်ခဲ့သေးသည်။

“ဒါဆို တို့တွေ ချစ်သူဖြစ်သွားကြပြီပေါ့နော်”

သူကိုကြည့်ပြီး သူမ ရယ်ပါသည်။ ညဲ့လိုက်တာဟုမပြောရင်
လည်း ခံရုံသာရှိတော့သည်။

နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ မရှိမချဉ်ဖြေ၏။

“ထင်တာပဲ”

၊ ၊ ၊

XXV

ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ ခွေးအုသံကို ကြားရသည်။ အရှေ့ဆီတွင်
ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိနေ၏။ ညောင်ပင်၏ နောက်ဖက်ဂိုင်းမှာက
မီးရောင်လဲလဲ စေတီလေးတစ်ဆူ။ လူနေရပ်ဝန်းနှင့် အနည်းငယ် ကင်း
ကွာသော အရပ်ပေမ့် ပတ်ဝန်းကျင်က တိတ်ဆိတ်ပြီမ်သက်နေလျက်။

အချိန်က ညာသန်းခေါင်နီးလျှပြီ။ အဆောင်မှုခါးအွက်ကာ အေ
မြို့ဖြူတစ်ဦးတည်း ထိုအရပ်တွင် လျောက်လှမ်းလျက်ရှိနေပါ၏။
တစ်ဗုံတစ်ဗုံး၏ ခိုင်းစေချက်အရ စေတီသို့ သွားရမည်။ ပြီးလျှင် ဟွဦးသုံး
တစ်ခု ယူပေးရမည်။ ဘာပစ္စည်းမှန်း သူမ မသိ။ ဒါထော့ ဓမ္မာဏ်
လုပ်ဆောင်ပေးရမည်ဆိုတာတော့ သိနေသည်။

သူမတွင် အားကိုစရာဆိုရှိ စာတ်မီးလေးတစ်လက်သာ စဲ
လာသည်။ သူမ တစ်ခါမှ မလာဘူး။ သူများတွေ ပြောဆိုနေသံကိုတော့
ကြားဖူး၏။ တရှု့ဆုံး စာမေးပွဲနီးပါက ဤနေရာသို့ စာလာကျက်ကြုံ
သည်ပင် ဆုံးသည်။

ပိုန်းပိတ်အောင် သုတေသနသာသူဟု မဆိုသာလဲ။ တစ်စုံမီးခုလထာ
တို့ကြားကိုဝင်ကာ နေသည်။ လူသံသူသံ မကြား၊ အဖော်ပါး တစ်ဘို့သံ

တည်း၊ အရှေ့သီမှ ညောင်ပင်ကြီးမှာ မည်လုပ်အုံဆိုင်ကာနေသည်။ ညအချိန်မတော်ပေါ့၊ အဝေးမှုမြင်ရတာ မကောင်းဆိုးဝါးကြီးတစ်ကောင် ငါတုတုတ်ထိုင်နေသလို။

အနီးကိုရောက်တော့ ဆောင်းလေအေးတစ်ချက် ဝင်ရောက်လာရာ ညောင်ရွက်တို့မှာ တရာ့ရှိ မြည်သွား၏။ ကြက်သီးတို့ သီးဝေကာ ခြေကို သွက်သွက်လှမ်းရင်း သစ်ပင်အောက်မှ ဖြတ်ကျော်သည်။ မလုံး မြှုပေးသောစိတ်ကို ထွက်ပေါက်ပေးသည့်သော ဓာတ်မီးဖြင့် ဟိုဟိုဒီဒီ ထိုးကြည့်တော့ . . .

ညောင်ပင်၏ ပင်စည်လုံးကြီးမှာ လူတစ်ဖက်မက၊ သွယ်ယွက်ထားသော အကိုင်းအခက်တို့မှာလည်း ညသန်းခေါင်တွင် ရွောက်ချားဖွယ်ကောင်းနေသည်။ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ရင်း ခြေလှမ်းကိုသွက်တော့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကြက်သီးတို့ ဖြိုးဖြိုးဖျင်းဖျင်း။

စေတီခြေကိုရောက်တော့ ဖိနပ်ကိုချုပ်တဲ့ လက်မှုကိုင်သည်။ အပေါ်ကို ဓာတ်မီးထိုးကြည့်တော့ ရွှေရောင်ဝင်းဝင်း စေတီငယ်ကို ဖြင့်ရှုံးရ၏။ လောကားမှ သွက်သွက်လှမ်းတက်လိုက်သည်။ စေတီစောင့်တစ်စီး တစ်ယောက် ရှိနေပါချော့။

“စေတီရှုံးတောင်ဘက်မှုခံမှာ ခေါင်းလောင်းတစ်လုံးရှိတယ်” ပြောလိုက်သောစကားသံက နားထဲတွင် ပြန်လည်ကြားယောင်လာသည်။ တောင်ဘက်မှုခံသည် ဘယ်ဘက်မှာလဲ သူမ မဝေခဲ့ဖို့။ ကြောက်စိတ်ဖြင့် တုန်လျပ်လျက်ရှိနေရကာ စေတီရင်ပြင်အနဲ့ ဓာတ်မီးထိုး ရှာဖွေမီလိုက်သည်။

တွေ့ပါပြီ . . .

ရင်ပြင်တော်၏ ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် စိုက်ထူးချွေတွေးသော ခေါင်းလောင်းငယ်လေးတစ်လုံး။

“ခေါင်းလောင်းရဲ့ အတွင်းဘက်ကို လက်နှီးကြည့်ရင် ထွေးလိမ့်မယ်”

မှာကြားထားသည့်အတိုင်း ခေါင်းလောင်းသီသွားကာ အဖွဲ့၏ ကို လက်နှီးကြည့်တော့ နီးလိုးခဲလ့ အရာလေးတစ်ခုကို စောင့်ဆိုး။ ဆွဲစွာလိုက်တော့ လက်တွင်းကို ခက်ခက်ခဲ့ပါလာသည်။ သံသူဗိုင်းလေးတစ်ခု။

သံဘူးထဲတွင် မည်သည့်အရေးကြီးပစ္စည်းရှိနေလဲ သူမ ဓမ္မီးသူမနှင့်လည်း မသက်ဆိုင်။ သူမ အလုပ်သည် ထိုသံဘူးလေးအား တစ်နေရာမှ သွားယူ၍ နောက်တစ်နေရာသို့ ပို့ပေးပို့ပင် မဟုတ်ပါလား။

ပစ္စည်းရပြီဖြစ်၍ စေတီရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ သွက်သွက်ပြန်ဆင်သည်။ ညောင်ပင်အောက်မှဖြတ်စဉ် လာတုန်းကလောက် ကြောက်စိတ် မဖြစ်မိတော့။ လာလမ်းအတိုင်း ရွောက်လာခဲ့ရာ တဖည်းဖြည်းနဲ့ လူနေရပ်ဝန်းဆီသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

အမိများ၊ အဆောင်များကို တွေ့လာရသည်။ စိတ်တွင်း၌ လုံခြုံခွဲလိုက် ပြန်လည်ခံစားလိုက်ရ၏။ ဒါပေမဲ့ သူမထာဝန် မပြီးဆုံးသေးပါ။ လက်တွင်းမှ သံဘူးရိုင်းလေးကို ကျောင်းသူတာရုံသို့ သွားပို့ပေးဆိုးမည်ဖြစ်သည်။

သရဖိဆောင်မရောက်ခင် လမ်းဆုံးမှကျွေးပြီး ကျောင်းရှုံးကို ခြောက်သည်။

ဘူတာရုံက ကျောင်း၏ ဘယ်ဘက်ခြမ်းတွင် ရှိပါသည်။ ဆျောင်းရှုံးမှ သွားလို့ရှုံးတော်သေး၏။ ကျောင်းတွင်းမှသာ သွားရအွေ့အစဉ်မပြနိုင်ပါ။ ကျောင်းဝန်းကိုကျော်ပြီး ဘယ်ဘက်ခြမ်းကို အောင်းတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မှုန်ကုပ်ကုပ်ဘူတာရုံတစ်ခုကို မြင်ရသည်။

ကျောင်းသား/ကျောင်းသူများ သွားလာရရွယ်ကုရန်းလုပ်ယူးသားသော်လည်း အချိန်ကြာလွန်းသည်ကြောင့် သိပ်မစီးကြား ညောင့်ဆုံးပိုင်းတွင်တော့ ဤအနီးဝန်းကျင်မှာ စုတွေတာချို့ရှိတတ်သည်။ သားသော့ . . .

ဒေါ်များတို့များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြတ်ကျော်ရင်း ဘူတာတွင်

ရောက်စဉ်မှာ . . .

“ချွဲတဲ့ . . .”

သစ်ရွှေက်ခြောက်နှင့်သံလို့ ပစ္စည်းရွှေသံလို့ အသံတစ်ခုကြောင့် သူမ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားသည်။ အတွင်းမှာ လူတစ်ယောက်မှမရှိ။ ဒါပေမဲ့ . . .

ဓာတ်မီးဖြင့် ဟိုဟိုဒီဒီ ထိုးကြည့်ပေမဲ့ ဗလာကျင်းထားသော ထိုင်ခုများသာ ရှိပါသည်။ နိုးစပ်ရာ ခုတစ်လုံးဆီသွားပြီး လက်ထဲမှအရာ ကို တင်လိုက်သည်။ ထို့နောက်မှာတော့ သူမအတွက် လုပ်စရာတစ်ခု သည်က ဘူတာတွင်းမှ ပြီးထွက်လိုက်ခြင်းပင်။

• • •

တရွှေရွှေဝေးကွာသွားသော မီးရောင်လေး ပျောက်ကွယ်သွားတော့ မျိုးအောင် မျှောင်ရှိပါသည်။ ခုတိယ ထွက်လာသူက နိုင်းမီး။

“မနီးသူးပဲကဲ”

“အေး . . . မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ အခုလို့ လုပ်ခဲ့ တာတော့ ချီးကျူးစရာပဲ”

မျိုးအောင် ထိုင်ခုများရှိရာကို လျှောက်သွားရင်း မေဖြူဖြူ ထင်ထားပေးခဲ့သော သံဘူးလေးကိုယူကာ နိုင်းမီးထဲ လုမ်းပစ်ပေးသည်။

“ဘူ ဖွဲ့ကြည့်မထားဘူးမလား”

နိုင်းမီးက အမှောင်ထဲမှပင် သံဘူးကို လွည့်ပတ်ကြည့်ရှု ခေါင်းရမ်းသည်။

“ဒါဆိုရင်တော့ အမှတ်ပြည့် ပေးရမှာပဲ။ ဉာဏ်သုတေသနပါဝါင် လူသူမနီးနှင့်ရောက်တည်းသွားပြီး ပစ္စည်းယူစေးခြင်း၊ အဆောင်က ခိုးထွက်ရဲတာရုယ်က မေဖြူဖြူလို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အနေနဲ့ တော်ရှုစွာစားမှုတော့ မဟုတ်ဘူးနော်။ ဒေါ်အေးမိဘီရင် အဆောင်က သေချာပေါက် အထုတ်ခဲ့ရမှာ”

“အေးကွဲ . . . နိုင်းတဲ့အတိုင်း မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးတယ် ဆိုတော့ သိန်းငွေးကို တော်တော်ချုစ်မယ့်ပုံပဲ”

တက်လူစကားအား နိုင်းမီးက မကျေလည်သလို ဝင်ပြာသည်။

“ဒါကတော့ ဒီကောင်က အဖွဲ့ထဲကို လူသံသွေ့သွင့်ချင်တာကိုး၊ ဒီလောက်တော့ ငါတို့လည်း စမ်းသပ်ရမှာပေါ့”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မဆိုးပါဘူးကွား။ ဒီလောက် လုပ်ရဲကြိုင်ရဲ ရင်ပဲ ငါတို့အတွက် အဆင်ပြေပါတယ်။ ရှုံးလျောက် ဟိုလူဆီက ဂိုက်ဆဲ လူမ့်းသူ့ကို နိုင်းလို့ရှုပြီ”

တက်လူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညီတ်ရင်း ထိုင်ခုတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ဒီနေ့ သောက်မထားသည်ကြောင့် ပြောရဆိုရ ကောင်းမှုသည်။

“ဒါနဲ့ . . . မင်းနဲ့ရော အဆင်ပြေပါမလား . . . နိုင်းမီး”

“ဘာလို့လဲ”

“ငါတို့အဖွဲ့ထဲ သိန်းငွေးရဲ့ချုစ်သူအနေနဲ့ မေဖြူဖြူ ရောက်လာ ရွှေကို”

“အဆင်ပြေပါတယ်။ ငါဘာက်က အေးဆေးပါပဲ။ ငါနဲ့သိန်းငွေး ထည်း အရင်ထဲက နားလည်မှု ယူပြီးသားပဲဥစ္စကွား။ ဒီကိုစွဲလောက်နဲ့ အဲ ငါတို့ကြားမှာ ဘာစိတ်အနောင့်အယုက်မှ ဖြစ်စရာမရှိဘူး။ အနဲ့ မေဖြူဖြူလာတော့လည်း တို့အဖွဲ့ အင်အားပို့တောင့်သွားတာပေါ့ဘူး”

တက်လူ ခေါင်းညီတ်၏။ မျိုးအောင်ကတော့ တစ်နဲ့ဟတ်သီ္မားသောင့်ဖွှောက် ဤမြိမ်သက်လျက်ရှိနိုင်သည်။ စောင့်ဖွှောက်သွားတာ သိန်းငွေး

သု၏ အသစ်စက်စက်ချစ်သူလေးကို စိတ်မချနိုင်စွာ နောက်မှ လိုက်
ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ မကြာလိုက် . . .

သူတို့ စောင့်မျှော်နေသူမှာ အမောက်ကောဖြင့် ရောက်လာ
၏။

“ဟောကောင်တွေ . . . ဘယ်လိုလဲ၊ အဆင်ပြေားလား”

“စာမေးပွဲအောင်တယ် . . . မင်းကောင်မလေး မဆိုဘူး”

မျိုးအောင် စကားဆုံးတော့ . . .

“ဒါဆို . . .”

“လာမယ့်တန်လှောနေ့မနောက် ငါတို့ဆုံးနေကျနေရာကို အော်
လိုက်ပါ။ မမဖြေဖြေကို ငါတို့သုံးယောက်လုံး လက်ခံပါတယ်”

သိန်းငွေး၏ ဝစ်းသာသွားသော မျက်နှာကို မှုံးဝင်ထဲမပင် မြင်
လိုက်ရသည်။

ထိုင်နေသော တက်လူက မတ်တတ်ထရပ်၍ . . .

“ဒါဆိုလည်း ပြန်ကြမယ်လေကွာ၊ ဒီနေရာက အကြာကြီးနေ
လို့ မကောင်းဘူး”

ပြန်ရန်ပြင်ကြတော့မှ သိန်းငွေး တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရကာ
မျိုးအောင်ကို လုမ်းမေးသည်။

“ဒါနဲ့ မင်းတို့ ဟိုလူ့ဆီက ပိုက်ဆုံးပြီးသွားပြီးလား”

“ဘာ . . . အေး”

မျိုးအောင်တို့သုံးဦး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်
မိကြကာ နိုင်းက ဘူတာရုံထောင့်ကို ပြေး၏။ ဘူတာရုံထောင့်၌ သုံး
ပေနေ့အမြင့်ရှိသည့် အမိုက်ပုံးတစ်ပုံး ရှိနေပါသည်။ အဖုံးကိုမြင့်ကာ
အတွင်းနှိုက်ကြည့်တော့ အိတ်အမည်းဖြင့် ပတ်ထားသော အထုပ်တစ်ထုပ်
နိုင်းဦးလက်တွင်းမှာ ပါလာသည်။

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ . . . မင်း သတိပေးပေလို့။ မဟုတ်
ရင် အဆောင်ရောက်မှ တစ်ခေါက်ပြန်လာရမှာ”

အိတ်ကိုမြင့်ကြည့်ရင်း သိန်းငွေးအား ကျေးဇူးတင်သလို ပြု

သည်။

“ဟောကောင် . . . အိုကေလား”

မျိုးအောင်၏ အမေး . . .

“အိုကေတယ်”

ခပ်သွက်သွက်ဖြေရင်း သိန်းငွေးဆီ အရာတစ်ခု ပစ်ပေးလိုက်

၏။ မမဖြေဖြေ ယူလာပေးသော သံဘူးခွဲလေး၊

“ဒါက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“မင်းသုံးဖို့ . . . အထဲမှာ ဟိုလူပေးတဲ့ ပိုက်ဆံပါတယ်”

တက်လူက ပေါ်နောက်နေရာက ဝင်ပြောတော့ . . .

“ဟုတ်လား . . . တော်ပါပြီကွာ၊ မင်းတို့ပဲ သုံးလိုက်စီတော့”

ရွှေတွေတွေတွေပြောရင်း တက်လူထဲ လူမ်းပစ်ပေးသည်။ သံဘူး

လေးမှာ ရထားသံလမ်းပေပြုချုပြီး အဖုံးမွင့်သွားပါသည်။

အတွင်းမှာက ဗလာရောင် ဝတ်ရုံတစ်ထုည်း။

ကောင်ကင်မျက်နှာကြက်ကို မေ့ကြည့်တော့ ဟင်းလင်းပွင့်
နေသော နေရာလွှတ်များကို မြင်ရ၏။

¶ ¶ ¶

XXVI

ဆရာတွက်ထွက်ချင်း နိုင်းထိုင်ရာမှတကာ ရှေ့ဆုံးတန်းကို
သွားသည်။

“ဟောင် . . . ထူးပိုင်၊ ဆရာကန်တော့ပွဲကြား”

သူ့အသုံးပြုသွားတော့ ထူးပိုင်မှာ နောက်ခြောင်တောင် သရဲ
ခြောက်ခံရသလို လန်းဖျော်သွားပါ၏။

“ဟာ . . . နိုင်း၊ နောက်နေ့မှပေးလို့ မရဘူးလားကွာ။ ငါမှာ
ပိုက်ဆံလက်ကျွန် သိပ်မရှိတော့လိုပါ။ လကုန်လို့ အီမံကပို့ပေးရင် . . .”

“မရဘူး . . . ဟောင်၊ နောက်နေ့နဲ့ နောက်နေ့နဲ့ နောက်နေ့
ပေါင်း မင်းချွဲတာ များနေပြီ။ အခု မင်းမှာ ဘယ်လောက်ပါလဲ”

ထူးပိုင်က ဖျက်ခဲနဲ့ အီတ်ကပ်ကို လက်ဖြင့်အပ်သည့်။ သို့သော်
အကြိုးဖြူဝတ်ထားသည့်မို့ အတွင်းမှ ပိုက်ဆံကို မြင်ရ၏။

“မင်းအီတ်ထဲက ထောင်တန်မြင်နေရတယ်။ ဟောင် . . .
ထူးတ်၊ အဲလောက်ထည့်လည်း ရတယ်”

ထူးပိုင်မှာ နိုင်းကိုကြည့်ပြီး မတုန်မလှပ် အီတ်ကပ်ကို လက်
ဖြင့်အပ်ထားဆဲ။ နိုင်းတော် တင်းသွားရကာ . . .

ဟောင် . . . ငါတို့က မင်းဆီက ပိုက်ဆံသောသွေ့
အရှင်သောက်ပစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပဲနိုင်ပစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆန္ဒသွေ့
ကို ကန်တော့မှာ။ ဆရာဆိုတာ အနဲ့အနွဲအနွဲတော်မှာ တစ်ပါးပါ
တယ်။ ကန်တော့ကောင်းတယ်၊ ကောင်မလေးအတွက်ကျတော့ ဟိုဟာ
ဝယ်ပေးရ၊ ဒီဟာဝယ်ပေးရနဲ့။ ဆရာကန်တော့ဖို့ကျတော့ နေ့များ
တယ် . . . ဟုတ်လား”

နိုင်းအသုံး အနည်းငယ် ကျယ်သွားသည်ကြောင့် ထူးပိုင်
ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်သည်။ ခုချင်းနီးသော ကျောင်းသူအချို့က သူတို့နှစ်ဦး
အား စိတ်ဝင်စားသလို ကြည့်နေသည်။ ထူးပိုင် ကျောမလုံသလိုဖြင့် နိုင်း
အား အသနားခံသလို ကြည့်ပြီး . . .

“အေးပါကွာ . . . ထည့်ဆိုလည်း ထည့်ပါမယ်။ အော်တော့
မအော်ပါနဲ့”

အီတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံတစ်ထောင်ကို တုန်တုန်ယင်ယင် ထဲတ်ပေး
သည်။ နိုင်း လွယ်အီတ်တွင်းမှ စာရင်းစာအပ်ကိုထုတ်ကာ နာမည်
နှင့်ပိုက်ဆံကို ရေးမှတ်သည်။ ကျောင်းမှာ သာကြား၊ နာကြား ပိုက်ဆံ
ကောက်ခြင်းသည် လွယ်ကူသော ကိစ္စတစ်ခုတော့မဟုတ်။ ထူးပိုင်လို့
ကောင်တွေက တစ်ခုနဲ့မှာ ကိုးဆယ်လောက်ရှိသည်။

ပိုက်ဆံမရှိလို့လည်း မဟုတ်၊ မထည့်ချင်လို့လည်း မဟုတ်။ တမ်း
တကာ (E.C)ကို ကပ်ခြင်း၊ သူတို့ မျက်နှာကျောမတည့်သည့် (E.C)ဆို
လျှင် ပိုဆိုးသည်။ ကိုယ်က (E.C)မဟုတ်သည်ကြောင့် ပိုတို့မလျှော်း

ထိုစဉ်မှာပဲ အခန်းဝုံမှ အော်သံတစ်ခု ထွက်လာ၏။
“နိုင်း . . . မင်းကို ဆရာတိုးသက်ဆွဲက သူရုံးခုနဲ့ ဆယ်လာ
ခဲ့ပါ၍းတဲ့”

အန္တရာယ်အငွေ့သက်လိုလိုကို ခံစားလိုက်ရသည်။ အကျိုးငြင်း
မရှိဘဲနှင့်တော့ ခေါ်တွေ့မည်မဟုတ်။ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေလာပြီး နှီး

တထိတ်ထိတ် စိတ်ဓာတ်တွေနဲ့ ဦးသက်ဆွဲ ရုံးခန်းရှုရာကို သွားလိုက
တော့ . . .

“ဟာ . . .”

တံပါးဖွင့်ဖွင့်ချင်း မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် နိုင်း
ခေါင်းနာပန်း ကြီးသွားရပါ၏။ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီနည်း။ အခန်း
ထဲမှာက သူ့အရင် ကြိုက်ရောက်နှင့်သူနှစ်ဦး။ မျိုးအောင်နှင့် သိန်းအွေး
တက်လူတော့ မပါပါချေ။ မျိုးအောင်တို့နှစ်ဦးက ဆရာဦးသက်ဆွဲရှု
တွင် ရပ်နေသည်။ နိုင်ဦး လှပ်ရှားသွားသောစိတ်ကို အနိုင်နိုင်ထိန်းရင်း
သိန်းအွေးတွင် ဝင်ရပ်တော့ . . .

ဆရာဦးသက်ဆွဲက ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ပြီး . . .

“မင်းတို့သုံးယောက်က သူငယ်ချင်းတွေလား”

သူတို့သုံးဦး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိက်။
မျိုးအောင်က . . .

“ခင်တော့ ခင်ကြပါတယ်၊ သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးတော့ မဟုတ်
ပါဘူး”

“ဘယ်မှာနေကြတာလဲ”

“ကျွန်တော်က ကေသရာအောင်မှာပါ”

“ကျွန်တော်က စန္ဒါး”

“ကျွန်တော်က ရွှေ့ဦး”

သူတို့သုံးဦး၏ စကားနှင့် ပြောဟန်ဆိုဟန်ကို သေချာကြည့်
ပြီး . . .

“ဒါဆို မင်းတို့သုံးယောက်လုံးက အဆောင်နေကျောင်းသားအွေး
ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ခင်မင်ဖြစ်ခဲ့ပုံလေးကို ပြောပါဦး”

မျိုးအောင်က ဦးဆောင်ကြုံတွေ့သည်။

“ကျောင်းကအပြန် ဦးပြော်ကြီးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထို့ကြော်
ရင်းနဲ့ ခင်ဖြစ်သွားတာပါ”

“ဆိုတော့ မင်းတို့သုံးယောက်က အပြင်မှာလည်း ခုံဖြစ်ဖြေ
တယ်ပေါ့”

မေးခွန်းတွေက တစ်ခုချင်းနှင့် တစ်ရှစ်ချင်း ချည်လာသည် ထင်
မိသည်။ အခုချိန်ထိ သူတို့သုံးဦးအား ခေါ်တွေခြင်းကိစ္စကို အရိပ်အမြတ်
မျှ မသိရသေး။ မျိုးအောင် သက်ပြင်းကိုချကာ . . .

“ဟုတ်ပါတယ်”

သည်းမခံနိုင်သော သိန်းအွေးက သွေက်သွေက်ဝင်မေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို ခေါ်တွေရတဲ့အကြောင်းလေးကို သိလို့၍
မလား ဆရာ”

သိန်းအွေးထံသို့ ပြင်းထန်သောအကြည့်တစ်ခု ရောက်လာသည်။
ပြီးတော့ ခေါင်းကို တစ်ခုက်ညီတို့ရင်း ဆရာဦးသက်ဆွဲထဲမှ ခပ်ပြတ်
ပြတ်စကားတစ်ခု ထွက်လာ၏။

“မင်းတို့ ပိုက်ဆဲလိုက်ကောက်နေကြတယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘာအတွက် ကောက်တာလဲ”

“ဆရာတို့ကို ကန်တော့ဖို့ ဆရာကန်တော့ပြေား လိုက်ကောက်
တာပါ”

ဦးသက်ဆွဲ မျက်မှာင်ကြုံတွေ့သွားပါ၏။

“ဘယ်သူက ကောက်ခိုင်းတာလဲ”

“ဘယ်သူမှ မကောက်ခိုင်းပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဘာသာ ဆာများ
တွေကန်တော့ချင်လို့ သုံးယောက်တိုင်ပင်ပြီး ကောက်ကြုံတာပါ။ အောင်

တိုင်း လိုက်ကောက်တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်မေဂျာမှာပဲ ကုထ်
ကောက်ကြတာပါ။

မျိုးအောင်စကားကို နားထောင်ပြီး ဦးသက်ဆွဲ ဌီမဲ့ကာ စဉ်း
စားသွား၏။ အတော်ကြီးကြာအောင် ဌီမဲ့သွားပြီးကာမှ ...

“အဲဒီရည်ရွယ်ချက် တစ်ခုတည်းလားကွာ။ တြဲးရည်ရွယ်ချက်
တွေ မပါတော့ဘူးလား”

သုံးယောက်လုံး ခေါင်းယမ်းကာ အဖြေပေးမိသည်။

“မပါပါဘူး”

ဦးသက်ဆွဲ မျက်နှာမဲ့သွားကာ ...

“မင်းတို့ ... ကြီးလေးကြီးအဖွဲ့ကို ထောက်ပဲဖို့ ကောက်နေ့
တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

မျိုးအောင် မျက်နှာကို အတည်ပြုမဲ့ဆုံးဖြစ်အောင် ထိန်းရင်း ပြန်
ဖြေလိုက်သည်။

“အဲဒါတော့ လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာတွေ ကန်တော့ဖို့လို့
နာမည်တပ်၊ ပိုက်ဆံကောက်ပြီး တြဲးနေရာမှာ သုံးရအောင်ထိ ကျွန်ုံး
တော်တို့စိတ်ဓာတ်တွေ မနိမ့်ကျပါဘူး”

မျိုးအောင်က လွယ်အီတ်တွင်းမှ မှတ်စုစာအပ်နှင့် ကောက်ထား
သော ပိုက်ဆံတွေကိုထုတ်ပြီး ဦးသက်ဆွဲစားပွဲပေါ် တင်ပေးသည်။

“ဒါ ကျွန်ုံးတော်ကောက်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေပါ။ အလူ၍ငွေထည့်
ထားတဲ့ လူစာရင်းလည်း ပါပါတယ်”

သိန်းငွေးနှင့် နိုင်္ခိုးကလည်း သူတို့ကောက်ထားသော ပိုက်ဆံ
နှင့် လူစာရင်းများကို မျိုးအောင်နည်းတဲ့ ဆရာဦးသက်ဆွဲစားပွဲပေါ်
တင်ပေးသည်။ ထို့နောက် မျိုးအောင်က ...

“ကျွန်ုံးတော်တို့ကို သက်ဗော်မကင်းဖြစ်ရင် ဒီပိုက်ဆံတွေ သိမ်း
ထားလို့ရပါတယ် ဆရာ”

ဦးသက်ဆွဲ မျက်နှာပျက်သွားရကာ ...

“မဟုတ်ပါဘူး ... မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ အဲလိုသောနဲ့ မြှော
တာ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းတို့ ကြီးလေးကြီးအဖွဲ့ကို ထောက်ပဲမိနေမှာ
နိုးလို့ပါ။”

နိုင်္ခိုး အနည်းငယ်တော့ စိတ်အေးသွား၏။ ဦးသက်ဆွဲ သူ
တို့အား ခေါ်တွေ့ခြင်းသည် ကြီးလေးကြီးအဖွဲ့မှန်း သံသယရှိခြုံမဟုတ်၊
ကြီးလေးကြီးအဖွဲ့ကို ငွေထောက်ပဲမှု ပြု မပြုသာ သံသယရှိနေခြင်း၊
ထို့ကြောင့် ...

“အဲလိုတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကြီးလေး
ကြီးအဖွဲ့ဝင်တွေကို ဘယ်သူတွေမှန်းမှ ကျွန်ုံးတော်တို့မသိဘဲဆရာ။ ကျွန်ုံး
တော်တို့လည်း တစ်ကျောင်းလုံးနည်းတူပဲ ကြီးလေးကြီးအဖွဲ့ဝင်တွေ
ကို သိချင်နေတာပါ”

ဦးသက်ဆွဲ သိန်းငွေးအား သေချာကြည့်နေ၏။ ပြီးတော့ ...

“အေးပေါ့ကွာ ... အဲဒါကတော့ စောင့်ကြည့်ရှုးမှာပါ”

ခံထားရပြီးပြီ့မို့ ဦးသက်ဆွဲကလည်း လွယ်လွယ် လက်စော်
တော့။

“ဒါပေမဲ့ ... မင်းတို့ကို တစ်ခုတော့ သတိပေးထားမယ်နော်။
ကြီးလေးကြီးဆိတ်တာ ငါတို့ကျောင်းရဲ့ ဂုဏ်သံကွာကို ချေနေတဲ့အဖွဲ့
ကျောင်းအုပ်ကြီးကိုယ်တိုင် အဲဒီအဖွဲ့ကို တော်းတော်ဒေါသတွက်နေတာပါ။
အဲတော့ မင်းတို့အသိမိတ်ဆွဲတွေထဲမှာ ထောက်ပဲဖို့လုပ်နေတဲ့လူတွေ
ရှိရင်လည်း ပြောထား။ မိလို့ကတော့ လုံးဝမလွယ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

သုံးဦးသား ပြိုင်တူ ခေါင်းညီတ်မိကြပါသည်။ အရှည်အသွေး
လည်း တုန်လှပ်သွားသည်။

မကြာလိုက်။ သူတို့သူးဦး အခန်းတွင်းမှ ခရီတည်တည့် ထွက်
ခဲ့ကြပါ၏။ စကြော်ဖြတ်၍ လျေခါးမှ ဆင်းစဉ်မှာပဲ . . .

“ကလင် . . . ကလင် . . . ကလင် . . .”

မျိုးအောင် လွယ်အိတ်တွင်းမှဖန်းမှာ ထမြည်လာသည်။ ပထမ
တော့ သုံးဦးသားအနည်းငယ် ကြောင်အမ်းသွားကြ၏။ ပြီးမှ သတိရ
ကာ ဖုန်းကိုထုတ်ပြီး အလျင်စလို ပိတ်သည်။ ထိုနောက်တော့ သူတို့တွေ
ကျောင်းခန်းနဲ့ဝေးသာ အရပ်တစ်ခုဆီ ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။

လူရှင်းသောနေရာရောက်မှ မျိုးအောင် ဖုန်းပြန်ခေါ်သည်။ ခထု
ချင်းပင် ဖုန်းမှာ ဝင်သွား၏။ သို့သော် ထူးသမကြားရ။ စိတ်မရည်နိုင်
စွာ မျိုးအောင် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဟေ့လူ . . .”

သူ၊ အသ ကြားတော့မှ . . .

“မျိုးအောင်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်လိုလဲ . . . ညာက ပိုက်ဆံရလား။ မင်းတို့ပို့ခိုင်းတဲ့
နေရာကို ပို့ပေးလိုက်တယ်”

“ရတယ်”

“ဒါဆို နောက်စာအုပ်အတွက် မင်းတို့ လုံးပန်းနေကြပြီလဲ”

“အင်း . . . ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုင်တော်တို့ အရင်လောက် လုပ်နိုင်မှာ
မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လိုလဲ”

“ကျောင်းမှာ ကျွန်ုင်တော်တို့ ပြဿနာတက်နေတယ်”

“ဟေး . . .”

ဖြစ်ပျက်သမျှ အလုံးစုအား မျိုးအောင်စိတ်ရည်ရည်ထားထား
ရှင်းပြလိုက်ပါသည်။ ထိုနောက် . . .

အရင်ကလည်း အခန်းထဲမှာ သာရေး၊ နာရေးကိစ္စတွေ ပိုက်ဆံ
ကောက်နေကြတာပဲ။ အခုလုံမျိုး မဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်ုင်တော်တို့ကောက်မှ
ပဲဖြစ်တယ်ဆိုတော့ စုံစားလို့တောင် မရဘူး”

စကားဆုံးတော့ တစ်ဖက်မှ ခြောက်ကပ်ကပ်ရယ်ကာ . . .

“သူတို့တော်ကြည့်တဲ့ ကာလမှာမှ မင်းတို့က ပိုက်ဆံသွား
ကောက်တာကိုးဘုံး၊ ဖြစ်မှာပေါ့ . . .”

“ဘယ်လို . . .”

“မင်းတို့စာအုပ် ပြန်ကောင်းလာတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရန်ပုံငွေ
ရှာတဲ့လွှေတွေကို သူတို့ စိတ်ဝင်စားနေကြတယ်ကဲဗုံး။ အဲဒီအချိန်မှာ မင်း
တို့အဖွဲ့က ပိုက်ဆံသွားကောက်တော့ ခေါ်တွေပြီပေါ့”

ထိုစဉ်မှာ သိန်းငွေးက မျိုးအောင် လက်တွင်းမှဖန်းကို ဆတ်ဆုံး
ဆွဲယူကာ ထင်မှတ်မထားသောစကားကို ဆိုလိုက်သည်။

“ဟေ့လူ . . . ခင်ဗျားကို ကျွန်ုင်တော် မယုံတော့ဘူး”

သိန်းငွေးစကားကြောင့် အုံသွားတာလား၊ နားလည်ရ အက်
သွားတာလား မသိ။ တစ်ဖက်မှ အသံထွက်မလား။

“ခင်ဗျားက ကျောင်းကကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆော်အက်
များများကို သိနေပါလား။ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ။ အဲဒါတွေ ဘယ်ထိုး
လုပ် သိနေတာလဲ”

“ဘာတွေသိတာလဲ”

“တစ်အချက် - ခင်ဗျား ကျွန်ုင်တော်တို့လေးယောက်လုံးကို
သိနေတယ်။ ကျွန်ုင်တော်တို့ ဘယ်မှာနေတယ်၊ ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာကဲ့
အစ၊ နှစ်အချက် - ကျွန်ုင်တော်တို့နဲ့အပြိုင် ကဗျာစာအုပ် နောက်တော်
အုပ်ထွက်လာမယ် ပြောတယ်။ တကယ်ပဲ ထွက်လာတယ်။ အခု အုံး
အချက် - ဆရာတွေ ဘာကိုစောင့်ကြည့်နေတယ်ဆိုတာကာအစ ခိုးနှင့်
သိနေတယ်။ အတော့ ခင်ဗျားဟာ အရရ်းသတိထားရမယ့် လုပ်ကို
ယောက် ဖြစ်သွားပြီ။ ခင်ဗျားကို ကျွန်ုင်တော် မယုံတော့ဘူး”

နိုင်းကပါ ထောက်ခံသလို ခေါင်းညီတဲ့။

“ခင်ဗျား ဘာသဘောနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို ကူညီနေတာလဲ”

“ပြောပြီးပါပြီကော . . . မင်းတို့ လုပ်ရပ်တွေကို သဘောကျလို့ ကူညီတာ”

“ဒါဖြင့် Double Three က ဘယ်သူတွေထုတ်တဲ့ စာအုပ်လဲ။ သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ။ ခင်ဗျား ဒီလောက်သိနေရင် သူတို့ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ သိရမယ်”

“အဲဒါတော့ ငါ မသိဘူး”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ငါ တကယ်မသိတာ”

“ခင်ဗျား လိမ့်နေတာ”

တိုစကားနောက်မှာတော့ တစ်ဖက်လူစကားများ မာထန်ကာသွားပါ၏။

“ဒီမှာ . . . ဟောကောင်၊ အခုချိန်ထိ မင်းတို့အဖွဲ့အပေါ် ငါ မလိမ့်ဖူးဘူး။ ငါကြားသိသမျှကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြုတယ်။ စေတနာသန့်သန့် ကူညီတယ်။ မင်းတို့လုပ်ရပ်တွေကို သဘောကျလို့၊ အေးလေးလို့ အခုလို့ ကူညီပေးနေတာ။ ဘယ်သူ့မှ တာဝန်မပေးပေမဲ့ ငါထဲမှာ ရမယ့် တာဝန်တစ်ရပ်အနေနဲ့ တစ်တပ်တစ်အား ပါဝင်ပေးနေတာ။ ငါမှာ မင်းတို့အဖွဲ့ကို ဒုက္ခရောက်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒလုံးဝမရှိဘူး”

“ဒီတစ်ခါတော့ သိန်းငွေးလက်တွင်းမှ ဖုန်းကို နိုင်းက ဆွဲယူသည်။

“စေတနာသန့်သန့် . . . ဟုတ်လား၊ တစ်တပ်တစ်အား ပါဝင်တယ် . . . ဟုတ်လား။ ဒါဆို ဘာလို့ နောက်ကွယ်မှာ နေတာလဲဖူး။ ကျွန်တော်တို့လို့ ရှုံးထွက်ပါလား။ ကျွန်တော်တို့က ရှုံးထွက်ပြီး တိုက်နေတယ်။ ခင်ဗျားကတော့ နောက်ကွယ်မှာနေတယ်။ အခုချိန်ထိလည်း

ခင်ဗျားဘယ်သူဆိုတာ ကျွန်တော်တို့မသိရသေးဘူး။ ဒီလိုလုတေစာလ်ကို ကျွန်တော်တို့က ဘယ်လိုပုံရမှာလဲ”

တစ်ခါမှုဝင်မပြောသော နိုင်းပင် ပါက်ကွဲကုန်လေပြီး နိုင်းပြောစကားများမှ ဟုတ်နေသည့်မျိုး တစ်ဖက်မှ အသွက်မလာဖော်မျိုး နိုင်းအဲ့ အကိုကြိုးတဲ့ မျိုးအောင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ . . . သိန်းငွေးကို ကြည့်သည်။ နိုင်းဦး ဘာလုပ်မည်မှန်း နားလည်သလို သိန်းငွေးက ခေါင်းညီတဲ့ပြု၏။

ထိုအခါမှာတော့ . . .

“အခုအချိန်ကစပြီး ခင်ဗျားအကုအညီကို ကျွန်တော်တို့ မယူတော့ဘူး။ ဒါ ကျွန်တော်တို့တစ်ခွဲလုံးရဲ့ သဘောထားပဲ”

သိန်းငွေးကတော့ ထူးထူးမြားမြား ကျေးဇူးတင်စကားဆိုသည်။

“ကျွန်တော်တို့ လမ်းမှန်ပေါ်ရောက်အောင်ပြောပေးတဲ့ စတော်တစ်ခွဲနှင့်အတွက်တော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ထိုနောက် ဖုန်းကို မျိုးအောင်ထဲ ပစ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ရှားကိုကိုင်ပြီး မျိုးအောင် ခဏတာ ပြင်သက်သွား၏။ ထိုနောက် . . .

“အခုချိန်ကစပြီး ကေသရာဇာ အမျိုးသားဆောင်မှာ ကျွန်တော်ရှိနေပါတယ်။ ဟော့ဒီ ခင်ဗျားဖုန်းကို အချိန်မရွေး လာယူနိုင်တယ်”

ဖုန်းချုမည် ပြင်စဉ်မှာပဲ ထင်မှတ်မထားသော စကားတစ်ခွဲးက . . .

“မင်းတို့ မန်က်ဖြန်အားလား”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ငါနဲ့ လာတွေ့ဖို့”

၁၁၈

အစောင်က တဲ့ခါးကိုပြန်ပိတ်ရင်း သူတို့ကို အိမ်ကြီးဆီ ဦးဆောင် ခေါ်သွားပါသည်။ အဝရောက်တော့ ဖိနပ်ဆွဲတ်ကာ အတွင်းဝင်ကြသည်။ အတွင်းရောက်မှ အိမ်ကြီး၏ခမ်းနားမျက်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် ဖြင့်ထွေထွေဖို့ ရတော့၏။ အည်ခန်းနံရုံအနဲ့ ချိတ်ဆွဲထားသော တန်ဖိုးကြီး ပန်းချိတ် များ၊ စားပွဲပေါ်မှ ကျောက်စိမ်းပန်းအိုး၊ ကျွန်းရောင်တလက်လက်ထင့် သည် ဆက်တို့ခုံကြီးများ။

စတာတွေကြည့်ပြီး အကြောက်အလန်မရှိသော သူတို့ထွေထွေ အနည်းငယ် ရှိနိုင်သွားရသည်။

“ထိုင်ကြပါဦး . . . ငင်ဗျာ၊ ကျွန်းတော် ဆရာကြီးကို သွား အကြောင်း ကြားပေးပါမယ်”

သူတို့ကို ထိုင်ခိုင်ပြီး အစောင့်မှာ အည်ခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားသည်။ တိတ်ဆိတ်လိမ့်သက်ကာနေသော အိမ်ကြီး၏ အရွှေအသက်ကို ခံစားကာ သူတို့တွေ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိုကြ၏။ ထိုစဉ်မှာပဲ တက်လူက သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်အရပ်စီးကို လက်ညွှေးထိုးပြပြီး . . .

“ဟာ . . . ဟောကောင်တွေ . . . ဟိုမှာ . . .”

တက်လူ၏ အထိတ်တလန်ပုံစံကြောင် ညွှန်ပြရာဆီ သုံးဦးသွားလွည်းကြည့်မိစဉ် . . .

“ဟာ . . .”

ထင်မှတ်မထားသော ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ။ ထိုဓာတ်ပုံက လေးယောက်လုံးအား ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ပွင့်သွားစေပါတော့သည်။ ထိုခဏ္ဍား . . .

“အံသွားကြတာလား”

နောက်ဖက်မှ ထွက်ပေါ်လာသောအသံ၊ အားလုံး၏ ဦးဆောင်းများ အသကြားရာဆီ အထိတ်တလန်း လည်သွားမိကြစွာ . . .

XXVII

ဆိတ်လိမ့်ရပ်ကျက်တစ်ခုပေမျိုး မြင်တွေ့ရသွားက သူတို့အတွက် သူစိမ်းဆန်ကာနေသွားသည်။ တိုက်တာအဆောက်အဦးကြီးများ၊ ခြိုင်းကျယ်ကြီးများက လူတန်းစားတစ်ခု၏ ပြယ်ဂို့ကောင်းစွာ ဖော်ပြပေးထားပါ၏။ ဖုန်းထဲမှုပုဂ္ဂိုလ်က သူတို့အား ဤအိမ်ရာထဲသို့ ချိန်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အိမ်နံပါတ် (၄၅)

ခြိုင်းတိုင်း၏ မျက်နှာစာတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ကြေးပြားနံပါတ်လေးများကို ကြည့်ရင်း သူတို့လေးလီး လျောာက်လာကြသည်။ သိပ်အကြောက်း မလျောာက်လိုက်ရပါဘူး။ နဝင်းပြည့်သော အိမ်နံပါတ်တစ်ခု ထင်ရှားစွာ ရှိနေသည်။ ခြိုင်းတွင်ရပ်တော့ . . .

“ဟော . . . ရောက်လာကြပြီလား၊ ငင်ဗျားတို့ ရောက်လာမယ်ဆိုလို တဲ့ခါးဖွင့်ပေးရအောင် စောင့်နေတာဗျား။ လာ . . . လာ . . . အထောင်”

အစောင့်ဟု ထင်ရာသူက တရင်းတန်းပင် ပြောဆိုနိုင်တ်ဆက်ရင်း သူတို့ကို တဲ့ခါးဖွင့်ပေးသည်။ ခြိုင်းကျယ်ကြီးတစ်ခုဖြစ်၏။ အိမ်အြောက်းက ဝန်းခြိုင်းတဲ့ခါးနှင့် ပပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရှိနေသည်။

“ဟာ . . . ဆရာ”

ရန်းခဲ့ ပြိုင်တူ ထရ်မိလိုက်ကြသည်။ လုံးဝ ထင်မှတ်မထားသော လူတစ်ဦး။ သူက ဆရာ ဦးကိုကိုနိုင်။ ဦးကိုကိုနိုင်က သူတို့လေးဦးအား ပြုးလျက် ခါးထောက်ရပ်ကြည့်နေသည်။

“ဆရာ . . . ဆရာက ဘယ်လိုလုပ် . . .”

သိန်းငွေး၏စကား မဆုံးလိုက်။ ဆရာက ကြည့်လင်စွာပြီးရင်း သူတို့အလယ်မှဖြတ်ကာ ထိပ်ဆုံးစားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ မျိုးအောင်တို့လေးဦးမှာတော့ အာဆေးမိသွားသလို ဆရာလျှပ်ရှားပုံများကိုအကြောင်သား ငေးသွားကြ၏။ ကြောင်အနေသော သူတို့အား ဆရာကပြီးစွဲစွဲကြည့်ရင်း . . .

“ဘယ်လိုလဲကွဲ . . . ငါကို ဖုန်းပြန်လာပေးတာတော့ မဟုတ်ဘူးမလား”

ဆရာစကားကြောင့် အားလုံးမှာ မျက်လုံးအပြုးသား။

“ဒါဆို ဖုန်းထဲက . . .”

“ငါပေါ့ကွာ”

ပြီးလေပြီ။ ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းပင် မသိတော့။ ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်းလည်း မစဉ်းစားတတ်တော့။ ကြောင်တောင်ရပ်ကြည့်နေရမှ အရင်ဆုံး သတိဝင်လာသွားက မျိုးအောင်။

“ဟာ . . . တောင်းပန်ပါတယ် ဆရာ၊ ဆရာမှန်းမသိလို့ ပြောမိတာပါ။ ကျွန်ုတ်တို့ ပြောဆိုမိတာတွေအတွက် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ဆရာ၊ ကျွန်ုတ်လည်း တောင်းပန်ပါတယ်”

မတ်တတ်ရပ်နေရာမှ လက်ခုပ်ချီကာ ခုံးထောက်ထိုင်ချုမည်ပြေတော့ . . .

“ရပါတယ်ကွာ၊ မသိလို့ ပြောမိတာပဲ ခွင့်လွှတ်ဝါတယ်”

ထိုင်ရာကထဲ့ဗုံး ခုံးထောက်ထိုင်ရန် ပြင်နေသော သူတို့ထို့၏တတ်ရပ်နေသည်။

“ခုံးမှာထိုင်ကြ . . . ခုံးမှာထိုင်ကြ။ ရတယ် . . . ဆရာ ခွင့်လွှတ်တယ်”

ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုသော်လည်း သူတို့ မစုံရတော့ပါပေး။ ငဲ့အိုးကိုတော့ အောက်ထိုးမြင်ရချေပြီ။ ဒီလို ဆရာတစ်ယောက်ကို ပြစ်မှုးမိသော အပြစ်သည်ကား . . .

လေးယောက်သား ခုံးတွင် မရဲတရဲ ဝင်ထိုင်ပြီးတော့ . . .

“ဘယ်လိုလဲ . . . ငါ ရှုံးထွက်လို့မရတဲ့အကြောင်းကို သိမြို့ပြီလား”

မျိုးအောင် ခေါင်းငှံမိလိုက်၏။ ပြောထားမိသွားနိုင်းနှင့်သိန်းတွေးမှာလည်း မျက်နှာ ဘယ်နားထားရမှန်းမသိ။

“အခုရော . . . ငါကို ယုပြီလား”

ခေါင်းလည်း မညိတ်၊ ခေါင်းလည်း မခါဓိကြပါ။ သူတို့ကိုနှာက်ကွယ်မှ ထောက်ပံ့သွားလည် ဦးကိုကိုနိုင်ဖြစ်သည်ဟူသော အချက်က စဉ်းစားလို့မရသောအကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

“မင်းတို့ သံသယဖြစ်လည်း ဖြစ်ချင်စရာပါပဲ။ Double Three မှာ ဘယ်သွေပါလဲ ငါတကယ်ကိုမသိတာ။ သူတို့အနဲ့ခေါင်းဆောင်က ဘယ်သွဲလဲ၊ သူတို့ ဘယ်သွဲလက်အောက်မှာ ရှိနေလဲ၊ ဘယ်သွဲဆိုင်းမွှန့် လျှပ်ရှားနေကြတာလဲ စုစ်းလို့မရဘူး”

တည်ကြည့်သောမျက်နှာနှင့် ဖြစ်ဆုံးမှုကို အခုတော့ သူတို့ထဲ ရလေပြီ။ ထိန်ချုန်ထားခြင်း မဖြစ်နိုင်တော့။ ဒါပေမဲ့ ကြောကြောသည်းဆဲတတ်သော သိန်းငွေးက နားမလည်းတာတစ်ခုကို ဝင်မေးသည်း

“ဒါပေမဲ့... ကျောင်းကဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်ုပ်တော်တို့ကို ကူညီတာကိုတော့ နားမလည်းနှင့်ဘူးဖြစ်နေတယ် ဆရာ”

“အဲဒါက ရှင်းရှင်းလေးပါကွာ။ ငါကိုယ်တိုင် ဒီစနစ်ထဲမှာ ကျင့်လည်းနေရပေမဲ့ ဒီစနစ်ကို ကို သဘောမကျေဘူး။ ဒါပဲ . . .”

ବର୍ଷାକୀ ଦିନ:ଗ୍ରହତ୍ୱପିତାଣୀ ॥ ଶୁଦ୍ଧ:ଲେପ୍ତି ॥ କିଯାନ୍ତର୍ମାନ:ବୟା
ତଗା:ମର୍ମିତୋ ॥

“အဲဒီအချိန်မှာ မင်းတို့အဖွဲ့ပေါ်လာတယ်။ မင်းတို့စာချုပ်ထဲက ကဗျာတော်တော်များများကို ငါသောကျတယ်။ အဲဒါကြောင့် ငါလုပ်ပေးရမယ့်တာဝန်စာစိရပ်လို့ သဘောထားပြီး ငါတက်နိုင်တဲ့ ဘက်က ကူညီပေးတာ”

ତାର୍ତ୍ତିକିଣ୍ଡଲ୍ସ୍: ଡିମ୍ବଫ୍ରେନ୍ୟୁଏ ତାଙ୍କଲୁଗ . . .

“ကျွန်တော်တို့ကတော့ အရင်ကထက် ဆရာတို့ ပိုလေးစားသွား

“င့်ကိုမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာတွေအကုန်လုံးကို လေးစားရမှာ
ပါ။ ဒီစနစ်ဆိုးကြောင့် တချို့တွေရဲ့ အပေါ်ယုံစိတ်ဓာတ် အဆောက်
အအုံတွေ ပွန်းပဲခဲ့ရပေမဲ့ ဟိုအတွင်းဘက် နက်နက်ထဲမှာတော့ တကယ်
ပြည့်ဝတဲ့ စေတနာ၊ မေတ္တာနဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ ရှိဖော်တယ်။ ဒါဟာ
သူတို့အပြုံး မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီစနစ်ရဲ့ အပြုံးပါ”

မျိုးအောင်က သွက်သွက်ဝင်ရင်းသည်။

“ကျွန်တော်တို့ နားလည်ပါတယ် . . . ဆရာ၊ အမိကက ဘယ်
အရာလဲ ကျွန်တော်တို့ သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဆရာတွေကို ဆန့်ကျင့်
လိုတဲ့ ဆန္ဒလည်း ကျွန်တော်တို့မှာ မရှိပါဘူး။ အဲဒီအတွက်လည်း စဉ်း
စားထားတာ ရှိပါတယ်”

ဦးကိုကိုနိုင် ခေါင်းညီတ်ပါ၏။ ဤမှ တစ်စုတစ်ခုကို သတိရ သွားသလို ...

“အဲလိုခို . . . မင်းတို့က စောင့်ကြည့်စာရင်းထဲ ပေါ်သွားပါ

“ကျေနှင့်တော်တိ၊ သုံးယောက်ပါ”

မျိုးအောင်က နိုင်ညီးနှင့် သိန်းထွေးကိုပါ ညွန့်ပြရင်း ဆိုသည်။
ဦးကိုကိုနိုင် သက်ပြင်းချုပ်၏။

“အချိန်က သိပ်မကျွန်တော့ဘူး၊ အစကတော့ မင်းတို့နဲ့ အောင် လောက် လျှပ်ရှားလို့လွယ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ବୁଦ୍ଧିତାଯ... ହରା ଗୁଣ୍ଡଟେବିଲାନ୍ତିଃ ଆପିପି ଶ୍ଵରିଃକା
କେତ୍ତା”

“ମୁଁ ପିକ୍ଷା ॥ ଆଶିଆ ଦୟା ଦିଲ୍ଲିପିନ୍ଧାଃ ତାତେ ଶ୍ରୀପିତାଯ ॥ ଲା
କ୍ଷୟ ତଥାତ୍ମକ୍ଷେତ୍ରିର୍ବିନ୍ଦୁପ ଆଗୋଦିତନ୍ତ୍ରର୍ବିନ୍ଦୁପିତ୍ରି”

“କାଳି . . . ହେବା”

“ଚିତ୍କିଣ୍ୟାଙ୍କିରୁଣ୍ଟିରେ ଆତ୍ମକ ଗ୍ରୀଃ ମାତ୍ରାରେ ଆପ୍ରଦାନିକ ଅଲ୍ଲାତାର୍ଥକ
ବ୍ୟା”

ବୀରମନ୍ତିକାଙ୍କ୍ଷାରେ ପରିଚାଳନା କରିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରିଛନ୍ତି ।

“ကျွန်တော်သိချင်တာ တစ်ခုရှိနေသေးပါတယ် . . . ဆရာ၊
အပန်းမကြီးရင် ဖြေပေးပါလား”

“ବାଲ୍ମୀକି”

“କୈ:ଲେ:କୈ:ଆପ୍ତି:ଗ ଗୁଣିତାର୍ଥିଲେ:ଯୋଗିମୁଖ: ହାତ
ମାଯଳ୍ଟିଲ୍ଲାଦ ଯିଶେତାଲ”

မေးခွန်းအား သဘောကျသလို ပြီးပါ၏။ ပြီးတော့မှ တစ်ခွန်း

ချင်း ဖြေသည်။

“မင်းတို့ ညောက်တိုင်း ထိုင်နေတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရင် ပြောင်
ကြီးက ငါသူငယ်ချင်း အရင်းကြီးပေါ့ကျ။ နောက်တစ်ခါ သတိထား
ကြ၊ အရေးကြီးစကားတွေ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ မပြောမိစေနဲ့။”

“သော် . . . ”

• • •

ထိုနေ့က ပျော်ခဲ့သောအပျော်များမှာ နောက်တစ်နာရီထိပင် ကုန်
မသွားခဲ့။ စနော့၊ တန်းနွေ့မို့ ကျောင်းလည်း တက်စရာမရှိ။ ဒီတော့
အဆောင်မှာသာ ထိုနှစ်ရက်ကို ကုန်လွန်ရင်း လာမယ့်ကျောင်းဖွင့်ရက်
အတွက် ရင်ခုနှစ်နေ့မီသည်။

သူတို့အလုပ်သည်လည်း မပျက်ခဲ့ပါ။ ‘ကြီးလေးကြီး’ №.7
အတွက် အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါပြီ။ ညျမောင်းတွင် အပ်ထားသောစာအုပ်
များကို ဆိုင်မှုယူ၍ ဆုံးနေကျေနေရာကို ပို့ပေးရမည်။ အင်္ဂါန္ဓာအတွက်
ကျောင်းထဲသွင်းဖိုကိစ္စမှာ အစီအစဉ်ပြောင်းထားသည်မို့ စာအုပ် စောင့်
စောရထားမှ အဆင်ပြေပါမည်။

ဆုံးနေကျေနေရာသို့ စာအုပ်ပို့ပေးရမည့်တာဝန်ကို ယူထားသွယ့်
မျိုးအောင်။ တန်းနွေ့နေ့သည်တွင် မျိုးအောင် ထိုတာဝန်ကို ကျောင်း
စွာ ထမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့၏။

ဒါပေမဲ့ အဆောင်ပြန်ရာလမ်း၌ . . .

ထင်မှုတ်မထားသော မြင်ကွင်းတစ်ခုကို မျိုးအောင် တအုံတွေ
မြင်တွေ လိုက်ရလေသည်။

၊ ၊ ၊

၁၇၂

XXVIII

မိုးလင်းပြီးကာစပင် ရှိသေးသည်မို့ ရပ်ကွက်လေးတစ်ခုက ရှုင်း
လင်းလျက် ရှိနေပါ၏။ မြေပြောင်ပြောင်လမ်းပေါ်၌ ချစ်သူနှစ်ဦး တစ်
ယောက်လက်တစ်ယောက်တွဲကာ လျောက်နေကြသည်။ မန်က်စာအောင်
လမ်းလျောက်ထွက်ခြင်းတော့မဟုတ်။ တစ်နေရာကို ဦးတည်သွားမောင်း။

ဒီနေ့သည် ကျောင်းဖွင့်ရက် တန်လဲ့နေ့၊ ချစ်သူလက်ကို ကိုင်၍
လျောက်နေသော ခရီးလမ်းက အရင်လိုမဟုတ်ဘဲ အားအင်တွေ ပြည့်
တာနေသည်။ အရင်က ဒီလမ်းပေါ် ညာအချိန်တွေသာ လျောက်ဖူးခဲ့
သည်။ အခုတော့ . . .

“မေဖြူတို့ . . . ဘယ်သွားနေကြတာလဲ ဟင်၊ ဒါက ဘယ်
နေရာလဲ”

လမ်းဘေးပဲယာကို ကြည့်ရင်း မေးလာသော ချစ်သူနှုန်း
ဆုံးအား တစိုက်မတ်မတ် ကြည့်မိ၏။ ဒီနေ့မန်က်တွင်မှ တဲ့ ဘုံးမြှုပ်မြှုပ်

လူလိုအနပါသည်။ သနပ်ခါးရေပါးနှင့် လက်နှစ်ဆစ်ပါးကွကဲးက ဖြူဇူလှသားအရပေါ်မှာ ဝါဝင်းကာနာသည်။ ဆံပင်ရည်ကို ကျစ်ဆီးကျစ်ကာ တစ်ချောင်းတည်း နောက်မှာချထား၏။ အစိမ်းခဲ့ပေါ်တွင် အဖြူနှင့် ငွေရောင်ပန်းပွင့်လေးတွေပါသော ဝတ်စုံကိုဝတ်ကာ ပုံစံက နှစ်းဆန်နေသယောင်။

ကျောင်းတန်းသွားရမည့်မို့ အမွှုဗွလွယ်ဆိတ်လေးကိုပါ လွယ်ထားသေး၏။ ချစ်သွေ့ရဲ့ အမေးစကားကို သိန်းငြေး စိတ်ရည်လက်ရည်၍ ရှင်းပြဖြစ်သည်။ ယခုရောက်နေသော အရပ်သည် တစ္ဆိပ်လျှော်ဆောင်းများ နောက်ဖက်ခြမ်းရှိ ရပ်ကွက်ငယ်တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း၊ သူတို့သွားမှု တာသည် ရပ်ကွက်စွန်းမှ အိမ်တစ်လုံးသို့ဖြစ်ရကြောင်း မဟုပြတော့။

“ကိုတို့သူငယ်ချင်းတွေ ချိန်းထားတာ အဲဒီအိမ်မှာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

မေဖြူဖြူက လျောက်လာခဲ့ရာ လမ်းလေးကို နောက်ပြန်လည်

ကြည့်ရင်း . . .

“ဒါ ဘာလမ်းလ ဟင်”

“နှင့်ဆီလမ်း”

“အဝေးကြီးပဲနော်”

“သိပ်မဝေးတော့ပါဘူး။ ရှုံးလမ်းချိုးဆို ရောက်ပါပြီ”

မေဖြူဖြူက ကိုင်ထားသော သူ့လက်ကို အနည်းငယ် ဖျက်ဆုံး

၍ . . .

“ဒါဖြင့် ကိုနိုင်းရှိ တွေ့ရှိုးမှာပါ နော်”

ပြီးဝင့်ဝင့်ကြည့်က ခေါင်းညိုတ်ပြတော့ . . .

“အားနာစရာကြီး . . .”

ရုပါတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဒီကောင်က မြတ်စွာပါ။ နှုတ်ခမ်းချင်း ဖိုကိုကိုလိုက်သည်ကို မြင်ရ၏။ “ကိုနိုင်းရယ် . . . ပြီးတော့ ဘယ်သူတွေ ပါသေးလဲ” မျိုးအောင်ရယ်၊ တက်လူရယ်၊ နိုင်းရယ်ပါပဲ။ စိတ်ဆုံးမေဖြူ အစဉ်ပြုမှာပါ။ ကိုယ်တို့တစ်ဖွဲ့လုံးက မေဖြူကို လက်ခံပြီသေးပဲ ဥစ္စာ”

အားပေးစကားဆိုသော်လည်း မေဖြူဖြူမျက်နှာမှာ ကြောက်ရှုံးဟန်များ အနည်းငယ် စွန်းထင်းနေပါ၏။ မြေလမ်းအတိုင်း သွားနေရာမှ ကျောက်ခဲခင်းထားသော လမ်းချိုးလေးသို့ ကျွော်ဝင်တော့ (လမ်းသွယ်-ဤ)ဟု ရေးထားသော ဆိုင်းဘုတ်လေးကို မြင်ရပါသည်။

လမ်းသွယ်လေးထဲမှာတော့ အိမ်လေးတွေက သီးသန့်ဆန်ကာ နေသည်။ နှစ်ဦးသား လျောက်လာကြရင်း ဘက်ဘက်ခြမ်းမှ တိုက်အိမ်လေးတစ်လုံးရှုံးကို ရောက်တော့ . . .

“ဒီအိမ်ပဲ”

ခြဲတဲ့ခါးမှာ ဖွင့်ထား၏။ အတွင်းမှာကား ဆေးရောင်ပြုယွင့်နေသော တိုက်ပူလေးတစ်လုံး ရှိနေသည်။ ချုံနှုတ်ပိတ်ပေါင်းများ တရာ့ရှစ်ရွှေ့နှယ်တက်နေကာ ပုံစံက လူမနေသော အိမ်ဟောင်းတစ်လုံးလို့မျိုး။ “ဒီအိမ်က . . .”

“ဒါ တက်လူရဲ့ သောက်ဖော်သောက်ဖက်ကြီး ကိုဘိုစွာရဲ့အိမ်၊ သူ့အိမ်မှာ ကိုယ်တို့က စခန်းချုထားတာ”

ရယ်ကျကျဆိုရင်း ဖွင့်ထားသော ခြဲတဲ့ခါးမှ အတွင်းဝင်လိုက်သည်။ အိမ်တဲ့ခါးမှာ စွေးစွေထားသည်မို့ . . .

“ဟိုကောင်တွေ . . . ရောက်နေကြပြီလား မသိဘူး”

သိန်းငြေး တဲ့ခါးကိုတွေ့နားကာ အတွင်းဝင်လိုက်ပါသည်။

မေဖြူမှာလည်း သူဆွဲခေါ်ရာနောက် တို့နေးနေးပါလာ၏၊ အထဲမှာ

ခုတစ်လုံးတွင် ထိုင်နိုက်နေသော နိုင်ဦးတစ်ယောက်သာ ရှိနေသည်။

ကျော်လူများကို မတွေ့ရ။

“ဟောကောင် . . . ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“မကြာသေးဘူး”

မေဖြူဖြူ ပါလာသည်ကိုဖြင်တော့ လျှော့ရဲ့ ထိုင်နေရာမှ ဖုံး
ပြောင်းထိုင်သည်။ သိန်းငွေး နှီးစပ်ရာ ထိုင်ခုတစ်လုံးမြို့ မေဖြူဖြူကို
ထိုင်စေကာ . . .

“ဟိုနှစ်ယောက် မရောက်သေးဘူးပေါ့”

“တက်လူတော့ ရှိတယ်။ ဉာက ဒီကောင် အဆောင်ပြန်မအိပ်
ဘူး ထင်တာပဲ။ မျိုးအောင်တော့ မရောက်သေးဘူး”

နိုင်ဦးကတော့ အေးဆေးပါပင်။ မေဖြူဖြူနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာ
မှ ဓာတ်းထဲမရှိတော့သလိုပျိုး ပုံမှန်ပင် ပြောဆိုလျက်ရှိသည်။ မေဖြူဖြူ
မှာသာ မနေတတ်၊ မထိုင်တတ်ဖြစ်ပြီး ဓာတ်းငှေးငှေးပါ၏။ ထိုအကြြောင်း
အနေကို သိန်းငွေးက သဘောပေါက်စွာ . . .

“စာအုပ်ရောက်နေပြီလား”

“ရောက်နေပြီး ဟိုဖက်ခန်းထဲမှာ . . . မနေ့ညာတည်းက မြို့
အောင် လာပို့ထားတာထင်တယ်”

“ကြည့်ပြီးသွားပြီလား”

“မကြည့်ရသေးဘူး”

“ဒါဆို လုပ်လေ . . . ကြည့်ရအောင်။ မေဖြူကိုလည်း ဖြော်
တာပေါ့။ ငါတို့အဖွဲ့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ့ကို ဘာမှမပြောထားရသေး
ဘူး”

နိုင်ဦး တအုံတို့ဖြစ်ကာ . . .

“ဟုတဲ့လား . . . မသော် . . . ငါက ပြောထားပြီးသွားပြီးသော်
ထင်နေတာ”

နိုင်ဦးက ဦးဆောင်ထသွားသည်။ သိန်းငွေးလက်ကိုဖွဲ့ထားသွား
နေကိုမှ လိုက်သွားမိပါသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူမ ရင်ထွေ့နှင့်
ရေသည်။ ကပ်လျက်အခန်းတွင်းကိုရောက်တော့ အလယ်မှာရှိနေသော
ဘာမြွှေ့ကြီးတစ်လုံးနှင့် ထိုအပေါ်မှာ တင်ထားသော အထုပ်တစ်ထုပ်တို့
တွေ့ရပါသည်။ စက္ကာဝါများဖြင့်ပတ်ထားသော အထုပ်ဖြစ်သည်ကြောင့်
အတွင်းမှာ ဘာရှိလဲဆိုတာ မသိရသေး။

နိုင်ဦးက ချည်ထားသော ကြိုးကိုဖြဖော်ပါ၏။ ပြီးတော့ ပတ်ထား
သော စက္ကာဝါများကို စွာသည်။ ထိုနောက်မှာ အတွင်းမှပေါ်လာသော အစာ
များသည်ကား . . .

“ဟင် . . . ”

မျက်လုံးပြုးသွားစဉ်မှာပဲ သိန်းငွေးက စာအုပ်စည်းထဲမှ တစ်
အပ်ထုတ်ပြီး သူမကို ပေးသည်။ လက်တွင်ရောက်လာသော စာအုပ်ကို
ကြည့်မိတော့ . . .

“အို . . . ”

တုန်လှပ်ခဲ့ချေပြီး လုံးဝ ထင်မှတ်မထားသော အောက်ချို့။
စာအုပ်မျက်နှာဖူးမှာကား ‘ကြီးလေးကြီး No.7’ ဟု ရေးထားသည်။

“ဒီ . . . ဒီစာအုပ်က . . . ”

တုန်ယင်စွာ မေးလိုက်သော အမေးစကားကို သိန်းငွေးထား
ပျော်ပျော်ပါးပါးပင် ပြန်ဖြေသည်။

“ကိုယ်တို့ထုတ်တဲ့ စာအုပ်လေး။ ကြီးလေးကြီးဆိုတာ ဘိုယ်
တို့လေးယောက်ပဲ”

“ဟင် . . .”

ပြုးကျယ်သော မျက်လုံးအဖြဲ့ စာအုပ်ကိုတစ်လှည့်၊ သီန်းငွေး
ကိုတစ်လှည့် ကြည့်မိတော့ . . .

“တအောင့်နေ မျိုးအောင် လာလိမ့်မယ်။ လူစုံတာနဲ့ မနက်ဖြန့်
စာအုပ်ဖြန့်ဖို့ကိစ္စ တိုင်ပင်ကြမှာ”

နိုးစပ်ရာခုတစ်လုံးပေါ် မေဖြူဖြူ။ ဖင်ထိုင်ကျေသွားမိ၏။ သူတို့
ဘာလုပ်လ သိချင်၍ ညာကြီးအချိန်မတော် သူမ စွန့်စားခဲ့ရမှုးသည်။
ချစ်သူကို တတ်နိုင်သလောက် ကူညီပေးနိုင်ရန် စစ်းသပ်သမျှ ဖြေဆိုခဲ့ရ
မှုးသည်။ ယခုတော့ သိလေပြီ။

သီန်းငွေးက တုန်လှပ်အဲသွေနေသော သူမကိုကြည့်ကာ မချို့
မချော် ဆိုသည်။

“ဘယ်လိုလဲ .. ဖတ်ကြည့်ပါ။ ကိုယ်တို့လက်ရာလေးတွေ”

တစ်ရွှေက်နှစ်ရွှေက် လုန်ကြည့်မိသော်လည်း အာရုံသို့ ဝင်မလာ
ပါ။ ဒါပေမဲ့ . . .

“ကို . . . Tioletဘယ်နားမှာ ရှိလဲဟင်။ မေဖြူ Tioletခက်
ဝင်ချင်လို့”

သူမ တောင်းဆိုမှုကို ချစ်သူက ကြည်ဖြူဖြာ ဖြည့်ဆည်းပေး
ပါသည်။ အခန်းမှ ထွက်ကာ Tiolet ရှိရာကို လိုက်ပို့ပေး၏။

“စောင့်မဖော်နဲ့လော့ ရှုံးမှာပဲ သွားနေပါ။ တော်ကြာ သူမှား
တွေ တစ်မျိုးထင်နော်းမယ်”

မေဖြူစကားကြောင့် ရပ်စောင့်မည်ပြင်နေရာမှ သီန်းငွေး ပြုး၏
ထွက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် စာအုပ်တစ်ခုပ်ကိုယူကာ ကိုယ့်ကပျာကိုယ်
အရင်ဆုံး လုန်ဖတ်မိပါ၏။ မဖတ်ဖူး၍တော့ မဟုတ်။ အမှား ရှာကြည့်
ခြင်း။

ချစ်သောကြိုးမလေး

ချစ်သောကြိုးမလေး . . .

တို့အတွက် အဆိုန်က နည်းကျွန်းများ
ပညာကိုသာ သင်ပါကျယ်။

ချစ်သောကြိုးမလေး . . .

တို့အတွက် သင်ယူစရာဓာတ္ထ များပျော်နှင့်
သတိနဲ့ မေတ္တာရာရာကို မဖြစ်မဆန် သင်ယူပါကျယ်။

ချစ်သောကြိုးမလေး . . .

တို့ကိုယောနိုင်းနေတဲ့အရာဓာတ္ထ များပျော်နှင့်
အရှုက်နဲ့ ကိုယ်ကျွန်းများကို မပြုပါတယ်ပါကျယ်။

ချစ်သောကြိုးမလေး . . .

တို့ကို မိဘနဲ့ နိုင်တော်က ရှုံးယူနေတယ်။
မန်မာစီးပါးကော်ကို

ကြောင်း

နောက်တစ်ရွှေက်လုန်တော့ မျိုးအောင် ကမျာဖြစ်လဲသည်။

ကုသိဒ္ဓဝါရီချုပ်ခွဲ

- ❖ ဘယ်သူ့မေးလိုက် မောင်စဲခဲ့
ဝန်ဆောင်ရွက် ကာနဲ့လို့
- ❖ ဘာတော့ထော်လဲ မောင်စဲခဲ့
မှုလတန်းတွေ ထိုင်လို့အော်
- ❖ ဘာတော့ပြောလဲ မောင်စဲခဲ့
နားလေည်း ပါးမောင်ည် နိုင်လိုက်တယ်။
- ❖ ဘယ်လိုက်မေးမောင်စဲခဲ့
.....
- ❖ မှန်ကန်ချုပ်လား မောင်စဲခဲ့
.....
- ❖ ဟင်း....
မြှော်ဖျော် လွမ်းလျှော်တယ်။

အောင်ကြီး

မဆိုး။ စာစီသူများ အမှားယွင်းရှုမနေပါ။ သူတို့လိုချင်သော
ပုစ်လည်း ရသည်။ နောက်တစ်ပုဒ် ထပ်တွေ ရသည်ကား ‘တက်လူ’၏
လက်စွမ်းပြ လက်ရာတစ်ခု။ ကဗျာနာမည်က ‘ဘယ်လိုပါလိမ့်’

ဘယ်လိုပါလိမ့်

- ❖ ကျောင်းလည်း မတက်
စလာည်း မကျက်
Honest ဝင်သူတစ်ယောက်ရှိ၏
မှတ်ချက်၊ ၁ ကျူတိုးပါယ်တော့ လာခြေသည်
- ❖ အပြင်မှာ မစား
ကန်တင်းတွင် စား
ရွေးကန်စဲကြီးသော်၏
မှတ်ချက်၊ ၁ ဆိုင်တိုင်းမဟုတ်ပါ
- ❖ အောင်တွင် မသင်
ကျောင်းမှာ သင်
ဆရာတို့ခြင်လျင် ပြောရန်။
မှတ်ချက်၊ ၁ အခန်းဂွတ်များတွင် ကြိုတ်သင်
လုပ်ရှိသော ကျောင်းကျောင်များ၊ *
- ❖ မှန်စွဲမလို
ခြော့လိုသည်
လိုက်ကန်တော်လျင် အောင်ပါသည်
မှတ်ချက်မရှိ

ତାଙ୍କଲୁ ଗ୍ରୂପ ମଧ୍ୟେ ଦ୍ୱିତୀୟ ॥ ଫୋକର୍ ଫୋକର୍ ମୁଣ୍ଡଗାନ୍ଧୀ
ଅଭିଭ୍ରାତା ॥ ଅନ୍ତର୍ଭାବରେ ତାଙ୍କ ଶ୍ଵରୁମାତ୍ରାଙ୍କ ହେବାରେ

“ ۳۰۰ ”

သိန်းငွေး ထိုင်ရာမှ 'ဂုဏ်း' ခနဲထကာ အသံကြားရာသီ ပြီးသွား
လိုက်သည့်။ ထိုစဉ်မျာပဲ နောက်ဆက်တဲ့ ထွက်ပေါ်လာသည့် အသတစ်
ခု။

“ລາວສູ່ອໍານີ້... ເກົວດັນທາ ອົດກ ດີຕິຖຸກິ້າ ລາວຫົວໜ້າເປັນ
ບຸກຫົວໜ້າ”

မြင်ရသော မြင်ကွင်းက သိန်းငွေးပေါင်မဟုတ်။ နောက်ဖက်မှ
အပြီးရောက်လာသည့် နိုင်ဦးကိုပါ ထိတ်လန့်သွားစေသည်။ တက်လူ
မှာ မေဖြူဖြူအား အောင်သတဲ့ဌး ဆွဲခေါ်လာ၏။ ရိုးရိုးဆွဲခေါ်လာခြင်း
မဟုတ်။ ဆုံးပင်မှ ဆွဲလာခြင်း။

“ହୁ . . . ତାଙ୍କଲୁ”

“ଶୋଗୋବି . . . ତାଳିପଣିତାଲ”

သိန်းငွေးအသက စိုးရိုမ်းမှုဒေါသတွေနဲ့ ကျယ်လောင်သွား
၆၀၁။

“ဘာလုပ်တာလဲ . . . ဟုတ်လား။ သိချင် မင်းကောင်မကို
မင်းမေးကြည့်လိုက်။ တောက် . . . တော်သေးတာပေါ့ကွာ။ ငါ အနီး
မန်ပေလို့”

“မင်းကောင်မ . . . ငါတိနာမည်တွေနဲ့ အခု ငါတိရှိတဲ့ နေရာ
ကို တစ်ယောက်ယောက်ကို အကြောင်းကြားနေတယ်။ ရော . . .
ဒီမှာ . . .”

အကြောင်းပြောရင်း လက်ထမ့်ဖွန်းတစ်လုံးကို နိုင်းတဲ့ ပစ်ပေးသည်။ ဖုန်းကို အလျင်စတိဖွင့်ကြည့်တော့ လက်ငင်းခေါ်ဆိတ်ထား

သော ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို တွေ့ရပါ၏။ ဘယ်သူ ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို တွေ့ရပါ၏။

“ගොඹ . . . අද හයුෂ්ගි වත්මන්පෙළාල . . . ගුව
තියු”

ဟိန်းထွက်သွားသော တက်လူအော်သံနောက်မှာ . . .

“ଶେରୋବି . . . ମନ୍ଦିର ପାଇଁ ଲୋକଙ୍କ ପରିଷକ୍ତ ହାତାଳ”

သိန်းမေး၏ ကုပ္ပါဒ်အားဖြင့်

“ତାଙ୍କରୁ ଫିଲ୍ମଟାଙ୍କ ଉନ୍ନତାୟ”

တဲ့ခါးဝမှုပေါ်လာသော အသန္တအတူ မျိုးအောင် အမိတ်တွင်သို့
တစ်လုမ်းချင်း လျောက်ဝင်လာသည်။ အားလုံးက သူ၊ အား ကြောင်ကြည့်
သွားကြဖြော် . . .

“ငါ အချိန်မီ သတင်းပေးဖို့ လာတာပဲ။ အခြတေသူ နောက်ထဲ
သွားပြီ”

ତେଣ୍ଡାପ୍ରିଣ୍ଟେର୍ ଟ୍ରେନ୍ ରୂପକା ଲାଗ୍ନ ମୁକ୍ତିଦିନ ଲାଭେବୁ ଅଧିକାଃତ୍ତି
ପଞ୍ଚଶିଲଃଶି ॥ କିମ୍ବାହିଏବ ପ୍ରିତିକୁଳାଵନ୍ଦମୁଖାଃକାଃ . . .

Double Three ଗୁରୁତ୍ୱାବ୍ଦ ଫିଲ୍ଡାବ୍ଦ ॥

ମୁଦ୍ରାକାରୀ ପରିଷଦ୍ ଅଧ୍ୟକ୍ଷ

ပြီးတော့ ရေးလက်စ စာရွက်ကြမ်းနင့် ကဗျာများ။

“ငါ အခုပဲ သရိမ်က ပြန်လာခဲ့တာ။ အသိတစ်ယောက်ကို အကျ
အညီတောင်းပြီး သူ၊ အခန်းကို ဝင်ရှာခိုင်းတော့ ဒါတွေ တွေ့ရတာဘူး။
တကယ်တော့ သူက Double Three အဖွဲ့ ဝင်တစ်ယောက်။ ငါတို့
တကယ့်မြှုပွဲ့ကိုမှ ဒါးပိုက်ပိုက်မိသွားတာ”

۱۰۰

"တောက် . . . "

ଫିର୍ଦ୍ଦୀ: ପି:ତର୍ଲିହୋଣ:ଲୋକ: ମୁଣ୍ଡିବୁନ୍ଦୀ:ପ୍ରି: ତାଙ୍କାଳୁତ୍ୟା
ବାଯ୍ଦିକିର୍ତ୍ତିମିଥୁଗର୍ଭମନ୍ଦି:ମହି ତୋକର୍ତ୍ତବ୍ୟନ୍॥

“မင်းတိုကရော ဘယ်လိုသီတာလ”

“ငါ ဟိန္ဒာက်ခန်းထဲမှာ အိပ်နေတာ။ အိပ်ရာန်းလို့ အမဲသာ ဝင်မယ်လုပ်တော့ အိမ်သာထဲက ဖုန်းဆက်သတင်းလေးနေတဲ့ သူ့အသံ ကို ကြားရတာပ”

“ဒီမှာ သူ့ဖုန်း”

မျိုးအောင်လက်တွင်းသို့ ဖုန်းတစ်လုံး ရောက်လာသည်။ နံပါတ် ကိုဖော်ကြည့်ပြီး မျိုးအောင် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ငါတို့တော့ ဘဝပျက်ပြီ။ ဒါ ပါချုပ်ဖုန်းပ”

“ဘာ . . .”

နိုင်း၏ အထိက်တလန့်အသံ။ ထိုအသံနောက်မှာ မေဖြာအြိုး၊ ၏ ဗိုလ်ချုပ်သံက အကျယ်တဝင့် ထွက်လာပါတော့၏။ မျက်နှာကိုအပ်ပြီး ရှိက်ကြီးတင် နိုင်လေပြီ။

“ဟာကျာ . . .”

တက်လူက အကိုကြိုတင်း လက်သီးဆုပ်သည်။ သိန်းငွေးမှာတော့ . . .

“မေဖြာ . . . ဟုတ်လား . . . သူတို့ပြောတာတွေက တကယ်ပဲလား . . . မေဖြာ၊ ကိုယ့်ကို ပြောစမ်းပါ”

မေဖြာအြိုး၊ မဖြေား ခို၍သာနေသည်ကြောင့် သိန်းငွေးမျက်လုံး တွေက မျိုးအောင်ထံ ရောက်လာသည်။ မျိုးအောင်ကတော့ . . .

“မင်းမယ့်ရင် သူရေးထားတဲ့ လက်ရေးမှနဲ့ စာအုပ်ထဲက ကဗျာကို တိုက်ကြည့်လိုက်လေ။ အဲဒါမှ မယ့်သေးရင် ဒီဖုန်းက ပါချုပ်ဖုန်းဟုတ်မဟုတ် မင်းခေါ်ကြည့်လိုက်”

ယောက်းတန့်မှ သိန်းငွေးမျက်ရည်တို့ ပဲတက်လာပါသည်။

“အဲဒါမှ မလုံလောက်သေးရင် ဒီထက်သေးချာတော့ တစ်ခုကို ငါ ပြောပြီမယ်။ မင်းကောင်မလေးက ပါချုပ်အိမ်ကို ဉာဏ်တိုင်းသွား

ပြီး စာသင်ပေးရတဲ့ ပါချုပ် သား/သမီးနှစ်ဦးရဲ့ အချိန်ပိုင်သွားတော်ကိုပဲ။ အဲဒါကို မင်းသီလား”

မျက်လုံးအကြောင်သားဖြင့် မျိုးအောင်ပြောသူမျှတို့ ထော်သည်။ ပြီးတော့ တအိအိ ရှိက်နိုင်နေသည့် မေဖြာအြိုးကို ကြည့်သည်။

“မနေ့ည် ဒီအိမ်က ငါပြန်တော့ လမ်းမှာ ပါချုပ်ကားပေါ်တောင်းလာတဲ့ သူ့ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ အဲဒါမှာ ငါ မသက္ကာလို့ စုစုမဲ့ တော့ အခုက်စွဲတွေအားလုံးကို သီရတာပ” ဒါပေမဲ့ ငါတို့ နောက်ထဲ သွားပြီ။ ဘာမှုလုပ်လို့ မရတော့ဘူး”

တက်လူက အိမ်နဲ့ရှိကို လက်သီးဖြင့် ထိုးသည်။ နိုင်းက အကိုကြိုတ်ပြီး ငူးကြီးထိုင်နေသည်။ သူ့တစ်ချိန်ကချစ်ခဲ့သော မိန်းကလေးတစ်ဦးမှ ဟုတ်ပါလေတော့စဲ။ တကယ့်ကို ကြောက်စရာအတိပြီးနေသာ မိန်းကလေးတစ်ဦးပါလား။

“ဘာလို့ လုပ်ရတာလ . . . မေဖြာရာ၊ ဘာလို့ အဲလိုလုပ်ရတာလ”

“ဦးသံတစ်ဝက်ရောသော သိန်းငွေးစကားတို့ ထွက်လာတော့ . . .”

“ဟောကောင် . . . အခုမှ ငိုမဖော်နဲ့။ အစထဲက မင်းကိုကြိုက်လို့ အဖြေားတာလား၊ မင်းကို ကြိုးကိုင်ချင်လို့ အဖြေားတာလား ရိုပ်စဲ့ဖို့ ကောင်းတယ်။ အခုတော့ ဘာမှုလုပ်မရတော့ဘူး။ ငါတို့အကုန်လုံး . . . သွားပြီ”

တက်လူစကားကြောင့် ငိုရမည့်သိန်းငွေးပင် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ပါ။

“ငါတို့ကတော့ သွားပြီပေါ်ကွား။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ ရည်မှန်းချက်တော့ မသွားသေပါဘူး။ ဒီမှာကြည့် . . .”

မျိုးအောင်က လွယ်အိတ်ထဲမှ ဂျာနယ်နှစ်စောင်ကို ထုတ်ထောက်လူနှင့်နိုင်းထံ ပစ်လေးသည်။ ဂျာနယ်မျက်နှာဖုံးအား ပြောပြီး နောက်မှာတော့ . . .

“ဘ . . . ဒါ . . . ဒါတွေက . . .”

တက်လူနှင့် နိုင်းဦးကပ္ပါယာရာပင် ဂျာနယ်အတွင်းဟမျက်နှာများကို ယုန်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ အထဲမှာ ရေးထားသည်က သူတို့ တူးတူသိလို့နှင့် ပတ်သက်သော သတင်းတစ်ပုဒ်။ အမိကက သူတို့ ကြီးလေးကြီးအဖွဲ့၏ ကဗျာစာအုပ်ပါ အခြောင်းအရာများ၊ ကျောင်းသားများ၏ ထောက်ခံမှုများ၊ ကြီးလေးကြီးအား ရှာဖွေဖော်ထုတ်ရန် ကြိုးစားနေမှုများ စတာတွေကို အချက်အလက် တိတိကျကျဖြင့် ရေးသားတင်ပြထားသည်။

နောက်တစ်စောင်က ပိုလိုပင် ပြည့်စုံသည်။ ကျောင်းသား/သူတို့၏ ကြီးလေးကြီးနှင့် ပတ်သက်သော ရင်တွင်းစကားတို့ပါ ဝါဝင်သည်။ ချက်ချင်းပါ သူတို့နှားတွင်းမှာ စကားသံအချို့ ပြန်လည်းကြွာ ယောင်လာ၏။

“လာမယ့်တန်လှောနေ့ဆို အကောင်ထည် ပေါ်ပါပြီ”

“ငါတို့ကျောင်းကြီးအတွက် ကြီးမားသော အပြောင်းလတ်ခုံပေါ့”

သေချာပေပြီ။ ဒါသည် ဦးကိုကိုနိုင်မှလွှဲပြီး အခြားသူမဖြစ်နိုင်တော့။ ထိုစဉ်မှာပဲ တုံးတိတိ ထွက်ပေါ်လာသော မျိုးအောင်၏ အမေား

“ငါတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမှာလဲ”

တိုင်ပင်ထားစရာမလို့။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ နိုင်းဦးက ဖြေသည်။

“လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ရမှာပေါ့”

မျိုးအောင်က နာရီကို တစ်ချက်ပုံကြည့်ကာ . . .

“ဒါဆုံးသွားကြနိုင်း . . . အချိန်မရှိတော့ဘူး”

နှစ်ဦးသား စောင်းညီတ်သည်။ တက်လူက . . .

“သူကို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

မျိုးအောင် သက်ပြင်းကိုချုပ် မေဖြူဖြူရှေ့တွင် ချုလိုက်ပါသည်။ ကိုင်ထားသောဖန်းကို မေဖြူဖြူလက်တွင်း ပြန်ထည့်ပေးရင်း . . .

“ဒါမှာ . . . ညီမလေး၊ တာဝန်ဆိုတာကတော့ လုတိုင်းနှာရီကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ထမ်းရမဲ့ တာဝန်သည် မှန်တဲ့ တာဝန်လား၊ မှားတဲ့ တာဝန်လားဆိုတာကို အရင်ဆုံး သိအောင်လှစ်ပါ။ ပြီးမှ ထမ်းဆောင်ပါ။ ငါတို့ကို အမှန် / အမှား ခွဲတတ်တဲ့ ဦးနောက်တွေ အမေတိုင်းက ထည့်ပေးထားတာပဲ။ အတော့ . . . မင်းဟာမင်း ဆုံးဖြတ်။ မင်းအမေရှေ့ ခြေစုစုပို့ပြီး ‘အဇေ . . . ကျွန်မတော့ မှန်တာလျပ်ခဲ့တယ်လို့ ပြောနိုင်ရင် ယူထားတဲ့ တာဝန်ကို ဆက်ထမ်းဆောင်လိုက်ပေါ့’ . . . မဟုတ်ဘူးလား”

မျိုးအောင် မတ်တတ်ထရပ်တော့ သိန်းငွေး မေ့ကြည့်သည်။

“ငါတို့ ကျောင်းထဲသွားတော့မယ်”

မျိုးအောင်တို့သုံးဦး အိမ်တွင်းမှ တစ်လှမ်းချင်း ထွက်သွားလိုက်သည်။ ရှေ့ဆက်ရမည့်လုပ်ငန်းစဉ်ကို ပြောပြီးသွားပြီမဲ့ သူတို့နှင့် မဆိုင်တော့။ ခြိုက်တော့ အပြင်မှပြန်လာသည့် ဘုရိုစုနှင့်ဆုံးသည်။ တက်လူက . . .

“ဘုရိုစုန် . . . ကျွန်တော်တို့ကဗျာစာအုပ်တွေ ဖျောက်ပြီးခင်ဗျားလည်း ဒီနေရာက အမြန်ဆုံးပြီးတော့”

ထိုနောက်မှာတော့ သူတို့ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေသည်ကား . . . ဒါပေမဲ့ . . .

လမ်းကြားမှမထွက်ခင် နောက်ဖက်မှ ပြီးလိုက်လာသော မြို့သံ တစ်စုံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။

ချုတ်ကလ္လာနေဆာ။ ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်လာသူတွေက မျိုးအောင်၊ နိုင်းခြား
တက်လူ၊ သိန်းငွေး။ သူတို့နောက်တွင်ကား ကျောင်းသားတွေအနား
ကျောင်းသူတွေရော့။

အဆောင်တွင်းမှ အရင်ဆုံး ပြီးထွက်လာသူက ဦးသက်ဆွဲ။
သူ့နောက်မှာ ကျောင်း၏ တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၊ ဘာလုပ်ကြမှာလုံး
ဘာသသော်လသော မေးခွန်းတွေက ဆရာများမျက်နှာမှာ အစီအရိုး။

ဆရာများကို တွေ့ပြီးနောက် သူတို့ကျောင်းသားတွေ၏ ဓာတ်
လုမ်းများ ပိုပြီး သွက်လာကြသည်။ မကြာလိုက်၊ ထိုအပ်စုနစ်ခုသည်
ကား အဆောင်ရှုတစ်နေရာတွင် ရင်ဆိုင်တွေကြပေါ်။ ဦးသက်ဆွဲ
ဓမ္မလုမ်းကို ရပ်ရင်း မင်သက်ကာ သွားပါ၏။

အကြောင်းကား . . .

သူတို့နှင့် ပန်စ်ဆယ်အကွာလောက်တွင် ကျောင်းသားအပ်ကြုံ
ရပ်တဲ့သွားသည်။ ပြီးတော့ စီးတန်းလျှောက်လာရာမှ ဘေးခွဲနေရာယူ
သည်။

“ဟေးကောင်တွေ . . . မင်းတို့ . . . ဘာ . . .”

ဦးသက်ဆွဲ ဟန်တားမူ မဆုံးလိုက်။

မျိုးအောင်၏ လက်ခုပ်သံ သုံးချက်နောက်တွင် ထင်မှတ်မထား
သော အရာတစ်ခုသည်ကား . . .

တစ်ညီတစ်ညာတည်း ထွက်လာသော အော်သံကြီးတစ်ခု၊
ဆန္ဒပြသံလား . . . မဟုတ်။

မကျေမနပ် တောင်းဆိုသံလား . . . မဟုတ်။

မထေမ့်မြင်သော ပြုလုပ်မှုတစ်ခုလား . . .

လုံးဝ မဟုတ်ခဲ့ပါ။ အားလုံး၏ နှုတ်မှ တစ်ညီတညာတည်း
ထွက်လာသည်ကား ‘မြတ်ဆရာ’ သီချင်း။

‘ဆရာများနေ့’ မှာ ဆရာတွေကို ဂုဏ်ပြုသောသီချင်း။

XXIV

“ဘာ . . . လုပ်ကြုံး၊ လုပ်ကြုံး . . . ဟိုမှာ ကျောင်းသား
တွေ အပ်လိုက်ကြီး ချိုလာကြပြီ”

“ဟေး . . .”

“ဘာဖြစ်တယ်”

“ဘယ်မှာလဲ”

အစည်းဝေးခေါ်တဲ့မှ ဆရာများ တုန်လျပ်ကာ သွားပါ၏။ သူ
တို့ရှေ့မှာ ယနေ့ထုတ်ကျေနယ်နှစ်စောင် ရှိနေသည်။ ထိုကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်
ပြီး အရေးပေါ် အစည်းအဝေးခေါ်ကာ ဆွေးနွေးနောက်ခြင်းဖြစ်သည်။
ဆွေးနွေးလို့မှ မဆုံးသေး၊ ပြဿနာတစ်ရပ် ဖြစ်ထွန်းလာချေပြီ။ အကုန်
လုံး အခန်းထဲမှတွက်ကာ ဝရန်တာမှ ရပ်ကြည့်တော့ . . .

ဟုတ်ပါ၏။ အနည်းဆုံး လူနှစ်ရာခန့်ရှိပေမည်။ တစ်စုတစ်စုး
တည်း ချိုတက်လာနေသည်ကား သူတို့ရှိရာ အဆောင်သို့။

“ဘာ . . . ဒါ ဘာလုပ်ကြတာလဲ”

“ဆန္ဒပြုကြတာလား”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စကားတွေ ရူည်ပြီးနောက်မှာ ဆရာ
အချို့ အောက်ပြီးဆင်းသွားကြ၏။ ကျောင်းသားအပ်ကြီးကား တရွေ့ရွှေ့

ဆရာတွေ၏ ဂုဏ်ရည်ကို တိတိပပ ဖောကျူးပေးထားသော
သီချင်း။

“အနှစ်ငါးဖြာ၊ ရတနာမြတ်ငါးပါးမှာ . . . တစ်ပါးအဝင်
ပါ၊ သနားကြောင်နာ မေတ္တာစမ်းချောင်းလေးနဲ့ လမ်းကြောင်းပေး
တဲ့ မြတ်သောဆရာ”

အကုန်လုံး မျက်လုံးပြုးလေပြီ။ သူတို့ထင်သလို တစ်ခုမှမဟုတ်
ခဲ့ပါ။ လက်ခုပ်သံပြိုင်တီးလို့၊ ကြည်လင်ပြီးဆွင်လို့ . . .

“အာစရိယ သခင်ဆရာ

မမေ့အပ်၊ မမေ့ကြောင်း မမေ့သင့်ကြောင်းပါ။ ကြည်ညီး
ရိုကျိုး ရှိခိုးပုံဖော်ကာ . . . ကျေးဇူးကြီးတဲ့ မြတ်သောဆရာ . . .
ဆရာမရှိဘဲ တတ်သည် ပညာ ဤရွှေ၊ ဤရွှေ ဤကမ္မာမြေဖြေး
ထဲမှာ ဘယ်အခါမှလည်း မရှိပါ။ ဘယ်ခါမှလည်း မရှိပါ . . .
ဝါသနာ၊ ဖောက်ရင်မှာပျိုးကာ မြတ်နှီးရသော အာစရိယဆရာ၊
မေတ္တာရှင် မြတ်သောဆရာ . . . ကရာဏာရှင် မြတ်သောဆရာ”

သပြိုင်သီဆိုနေသော တပည့်များကို ကြည့်ရင်း ဦးသက်အျေး
ရင်မှာ ဘာမှန်းမသိ ခံစားမိသည်။ ထိုအတူ ရပ်နေသော ဆရာများအား
လုံးသည်လည်း၊ ဝရန်တာမှ ကြည့်နေသော ဆရာများအားလုံးသည်
လည်း . . .

ရင်မှာ . . .

သူတို့ရဲ့ ရင်ထဲမှာ . . .

သီချင်းဆုံးတော့ ကျောင်းသားနှစ်ဦးက ဘယ်တုန်းက ယူလိုက်
မှန်းမသိသော စားပွဲတစ်လုံးကို သူတို့ရှုံးမ၊ လာသည်။ ထိုစားပွဲ၏
သို့ မျိုးအောင်နှင့်နှင့်ဦးက ယူလာသောအရာများကို တင်သည်။

ပါဆယ်တစ်ထုပ်နှင့် ပန်းချိကားလိပ်တစ်လိပ်။ ပါဆယ်ထုပ်
သူတို့စောက်ထားသော ပိုက်ဆုံးဖြစ်ပြီး ပန်းချိကားလိပ်မှာပဲ ခန့် သီရိုး
ဆရာများ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ကြောင်းခေါ်တဲ့နေစဉ်မှာပဲ ခန့် သီရိုး

ဆုံးခိုးသော ကျောင်းသားအပ်ကြီးသည်ကား မြို့ပေါ် ဒုံးသောသီချင်း
ကန်တော့ကြော်လေဆာ့သည်။

အားလုံးမှာ ပုဆောင်တုပ်လျက် ရှိရှိကျိုးကျိုး။

ပြီးတော့ ရှိသောသော၊ လေးစားသော၊ တောင်းပန်ရှိခိုးသော
လက်အပ်တွေဖြင့် ဦးသုံးကြိမ်တိုင်တိုင် . . .

ထိုစဉ်မှာပဲ ကျောင်းအပ်ကြီးက စားပွဲပေါ်တင်ထားသော ဖုန်းသီချင်း
ကားလိပ်ကို ဆွဲဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

အတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာသည်ကား . . .

“အမျိုးသားပညာဝန်ဦးဖိုးကျား၏ ပုံတူပန်ချိကား”

“ဆရာတို့အပေါ်မှာ ကာယက်၊ ဝစ်ကံ၊ မနောက်နဲ့ ပြစ်မှာ
ကျူးလွန်မိတာရှိရင် ကျွန်းတော်တို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ . . . ဆရာ”

ငိုသံရောသော မျိုးအောင်းစကားအုံးစဉ်မှာ အားလုံးသော
ဦးခေါင်းတို့သည်ကား နောက်တစ်ကြိမ် ရှိရှိုးဝန်ချုပ်ကြုံး . . .

မည်သူ မျက်ရည်ဆည်နိုင်တော့မည်နည်း။

နောက်နှေ့မှာပဲ Media များတွင် ဖော်ပြခဲ့
ရမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျောင်းမှ သတင်းစာရင်းလင်းပဲ
လုပ်ကာ ဖြေရှင်းလိုက်ပါသည်။ ‘ကြီးလေးကြီး’
အဖွဲ့ကို ဖော်ထုတ်ဖမ်းမိခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ မှားယဉ်း
သာ သတင်းအချက်အလက်များဖြင့် ကဗျာရေးသား
ခြင်းကို ဝန်ခံကြောင်း၊ ထိအဖွဲ့အား ထိုက်သင့်သား
ပြစ်ချက်ပေးလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း... .

Media များတွင် ဝေဝေဆာဆာ ပြန်လည်
ရေးသားခဲ့၏။

ဒါပေမဲ့ ကြီးလေးကြီးအဖွဲ့ဝင်လေးယောက်
ကိုတော့ ကျောင်းဝင်း၏ နေရာအနဲ့အပြားမှာ ဟိုမှ
သည်မှ ဖြင့်တွေ့နေရပါသည်။ ကျောင်းတက်ဆဲဖြစ်
သလို အရင်လို ပျော်ဆွင်နေကြဆဲပင်ဖြစ်၏။

ပြစ်ဒက်ပေးခြင်း ခံရသည်၊ မခံရသည်ကို
တော့ သူတို့ကလွှဲပြီး မည်သူမျှ သိလိမ့်မည်မဟုတ်
ပါချေ။

ဒါပေမဲ့ ကြီးလေးကြီး ကမျာစာအပ်မှာတော့
နောက်ထပ် ထွက်မလာတော့ဟဲ။

ပြောင်းလဲမှ အသီးအပွင့်ချိချိတွေကို သူတို့
စတင်စားသုံးနေရပြီ မဟုတ်ပါလား။

အနာဂတ်သမိုင်းပေါင်းများစွာကို ဖော်ဆောင်မည်ဖြစ်သော
အနာဂတ်ရဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေကို စဉ်ဆက်မပြတ် မွေးထုတ်စေးမည်
ဖြစ်သော အမိတက္ကသိုလ်ကြီးရေး၏ ခြစ်ရပ်ပြီး ...

လူတစ်ယောက် ...

ဝစ်းနည်းဖွယ်စကားကို ဆိုနေသည်။

ပုဆိုးနှင့် တိုက်ပုံကို ခန်းညားစွာ ဝတ်ထား၏။ ရင်ဘတ်တွင်
ပညာရေးတဲ့ဆိပ် ထိုးထား၏။

သူအား တပည့်များက အရိုက်ကြမ်းသောဆရာဟု အဓိုး
ပေးသည်။ အဖမ်းအသီး ရက်ရောသည်ဟု ကင်ပွန်းတပ်သည်။

သူဆိုနေသည်ကား ...

“ခြား ... စနစ် စနစ် ... ဒီစနစ်ဆိုးတ ငါတို့နဲ့ ငါတို့
ရင်းသွေးမတွေကို မသွေးများ နဲ့ စနစ်ရောသလားဟယ်”

သိုးဆောင်း

မြန်မာစာတော်ချိန် ဉာဏ်နာမီးနှင့်
ငါးဆယ့်လေးမိနစ် ရှိပါ၍ခင်ဗျား